

Trạm Kế Tiếp Hạnh Phúc

Contents

Trạm Kế Tiếp Hạnh Phúc	1
1. Chương 01 - Phần 1	2
2. Chương 01 - Phần 2	7
3. Chương 02 - Phần 1	11
4. Chương 02 - Phần 2	16
5. Chương 03 - Phần 1	20
6. Chương 03 - Phần 2	25
7. Chương 04 - Phần 1	29
8. Chương 04 - Phần 2	35
9. Chương 05	39
10. Chương 06	46
11. Chương 07 - Phần 1	54
12. Chương 07 - Phần 2	60
13. Chương 08 - Phần 1	65
14. Chương 08 - Phần 2	71
15. Chương 09 - Phần 1	76
16. Chương 09 - Phần 2	82
17. Chương 10 - Phần 1	88
18. Chương 10 - Phần 2	94
19. Chương 11 - Phần 1	99
20. Chương 11 - Phần 2 (hết)	107

Trạm Kế Tiếp Hạnh Phúc

Giới thiệu

Trong cuộc sống có một vài người, xe tốc hành đón họ đến chậm, vì ở giữa phải đi qua rất nhiều trạm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-ke-tiep-hanh-phuc>

1. Chương 01 - Phần 1

Trạm Thứ Nhất: Cuộc gặp gỡ bất ngờ

Chợ cá

Sau khi mang một thùng cá ra sau cửa hàng, Lương Mộ Tranh lập tức vứt tới trước mặt ông chủ.

“Ông chủ, hôm qua tôi đã dặn trước với ông, ông chưa quên chứ?”

“Đương nhiên rồi.” Ông chủ cười nhẹ nhàng. “Cô muốn con cá mú chứ gì? Tôi đã đặc biệt để lại con tốt nhất cho cô đấy.”

“Ông chủ nói sẽ tính cho tôi theo giá nhân viên, nên vừa tròn hai ngàn tệ đúng không?” Vừa nói, Lương Mộ Tranh vừa lấy tiền từ trong người ra đưa cho ông chủ, nhưng ông lại lắc đầu.

“Cô làm công việc giết cá ở đây, lại làm rất chăm chỉ, hai ngàn đồng này coi như là tiền thưởng thêm cho sự chăm chỉ của cô đó.”

“Thật à?” Đôi mắt của Lương Mộ Tranh sáng ngời. “Cảm ơn ông chủ, cảm ơn ông!”

Cô không ngừng nói lời cảm ơn, rồi thật cẩn thận đem hai ngàn tệ cất vào ví, số tiền này cô sẽ dùng để đăng ký tham gia dự thi, đỡ đi một khoản lớn thật tốt quá.

Cô vui vẻ nhận lời ông chủ rồi nhận túi cá sống, vội vàng chạy đi, vì để giữ cho cá còn sống tươi ngon, trong vòng hai giờ cô phải chạy kịp về nhà ăn của trường.

Khi chạy tới trạm xe buýt, xe buýt vừa vặn tới bến, cô nhanh chóng lên xe, tìm được chỗ ngồi ở hàng cuối cùng tránh được cái nắng gắt của mặt trời.

Cô ôm chặt túi cá trong người, vì cá sống nên không tránh khỏi mùi cá tỏa khắp xe, những hành khách xung quanh đều nhìn cô với ánh mắt khó chịu, cô dường như đã quen rồi, nên cũng không thèm để ý, chỉ lấy sách tham khảo tiếng Anh ra, tranh thủ thời gian ôn tập một chút.

Trên đường về trường, một đám trẻ nhỏ trên xe hát vang cả đoạn đường, ngân nga nhiều giai điệu khác nhau, đột nhiên Lương Mộ Tranh ngẩng người vội ngẩng đầu lên, giai điệu kia đúng là “Canon In D”, là ca khúc trước đây cô yêu thích nhất cũng là ca khúc ba cô thích nghe nhất. Cô bất giác sững sờ, chăm chú lắng nghe, ngón tay đặt trên sách tham khảo cũng gõ nhịp như đang đánh đàn theo phản xạ, như vẫn tạo ra hàng loạt những âm thanh thần kì trên phím đàn đen trắng ngày đó...

Còn đánh đàn gì nữa? Ba mày đã làm hư mày rồi! Tuổi còn nhỏ cái gì cũng không thiếu, ông ta đã chết, đã chết rồi! Chỉ để lại khoản nợ lớn cho tao, mày về sau cũng hai bàn tay trắng như tao, cái gì cũng không có! Đã nghe rõ chưa? Có hiểu chưa? Không có đàn dương cầm, không có party sinh nhật, cái gì cũng không có nữa!

Ngày đó ba vừa mất, di đã quá khích mà tức giận mắng cô như thế. Bỗng nhiên trong đầu cô vang lên tiếng vọng, cô dừng lại động tác, kinh ngạc nhìn hai tay của mình, tuy ngón tay thon dài hơn hồi bé, nhưng không còn mềm mại như trước nữa, mà đã có nhiều vết thương do giá lạnh.

Đây là đôi tay không xứng với đàn dương cầm, từ rất lâu trước kia, cô đã nhận thức được việc từ bỏ ước mơ đánh đàn, thật sự từ rất lâu trước kia rồi...

Lương Mộ Tranh cắn chặt môi, bắt mình hoàn hồn ôn tập tiếp, giấc mơ cái gì chứ, bây giờ nhớ lại chỉ thấy tốn thời gian, hiện tại đối với cô mà nói, thi đậu kì thi Đại học mới là việc quan trọng nhất.

Kíttttttttttttttttt – Xe buýt đột nhiên lắc lư một trận, tài xế đột nhiên phanh xe, tất cả các hành khách trong xe ngã trái ngã phải, Lương Mộ Tranh cũng không khỏi sẩy tay, tro mắt nhìn túi cá trượt ra ngoài – “Xuống xe cho tôi!”

Một chiếc xe thể thao nhẵn bóng sáng chói đỗ ở giữa đường gây cản trở xe buýt đằng sau, ở trên xe có một đôi trai đẹp gái xinh, mặc kệ hành động của mình gây khó chịu với người khác, mặc kệ người xung quanh mà vẫn cãi nhau.

“Sao lại muốn em xuống xe?” Người đẹp nũng nịu kháng nghị. “Anh ghen à? Được, vì anh, em có thể vứt hết những chiến lợi phẩm trước kia!” Vừa nói, cô vừa gỡ hoa tai hàng hiệu và đồng hồ kim cương xuống, ngay cả giày cao gót trên chân cũng cởi ra. “Như vậy đã được chưa? Những chàng trai khác đưa gì, em đều không cần, anh đừng ghen nữa nhé?”

“Ai nói tôi ghen?” Anh chàng đẹp trai cười lạnh, ánh mắt liếc người đối diện rất tà ác. “Tôi đang cho cô cơ hội rời khỏi thằng con trai tồi nát nhất thế giới là tôi, Nhậm Quang Hy! Mau xuống xe đi!”

Người đẹp ngạc nhiên, thấy anh giận thật, lập tức thay đổi vẻ mặt, ủy khuất làm nũng. “Quang Hy, đừng đối xử với em như vậy mà, em thật sự rất thích anh đó.”

“Được, tôi cho cô mười giây, cho tôi xem những giọt nước mắt đau thương của cô đi, chứng minh xem cô thích tôi cỡ nào.” Anh chàng đẹp trai giễu cợt đưa ra lời đề nghị.

Người đẹp liếc mình trong nháy mắt, cố gắng nhưng khóe mắt vẫn rất khô, làm thế nào cũng không thể chảy ra những giọt nước mắt thương tâm được, rồi cô đột nhiên nổi giận. “Nhậm Quang Hy, anh đang chơi em à? Em nói cho anh biết, dù anh có nói gì, thì em cũng tuyệt đối không đồng ý chia tay đâu!”

Không thể nào? Cô ta có cần thiết phải đeo bám anh chặt vậy không?

Nhậm Quang Hy vừa tức vừa buồn cười, rõ ràng anh chính là loại người tồi nát nhất trần đời, sao đứa con gái này lại cứ muốn bám chặt anh không buông chứ? Anh nhếch môi giễu cợt, đang muốn lên tiếng, thì có mùi buồn nôn bỗng ập tới mũi anh, anh nhíu mày khó chịu, ánh mắt di chuyển. Không biết từ khi nào, đã có một cô gái trẻ tuổi đứng trước xe thể thao, dáng vẻ có vài phần nét na thùy mị, thanh tú đáng yêu, đáng tiếc trang phục lại quá quê mùa giản dị, còn đang ôm chặt túi đựng cá trong lòng.

Cô ấy đúng là Lương Mộ Tranh. “Anh à, tôi không muốn cản trở cuộc nói chuyện của hai người, nhưng hai người có thể đem xe qua bên đường, để xe buýt có thể đi tiếp được không?” Vẻ mặt của cô nghiêm túc kiên cường yêu cầu anh.

Nhậm Quang Hy hừ lạnh. “Xin lỗi, là cô ta muốn nói, còn tôi thì không.” Nói xong, anh thoải mái nhảy qua cửa xe, tùy tay đem chìa khóa quăng tới Trương Ngải đang ngồi bên cạnh. “Xe này tôi không cần nữa, coi như phí chia tay đi.”

Anh đang muốn chạy đi, nhưng Mộ Tranh lại quyết không nhượng bộ.

“Anh không thể đi được, anh đi như vậy cũng không giải quyết được vấn đề, không phải ai cũng giống hai người, có thời gian rảnh để nói lời yêu đương rồi giận dỗi, gây trở ngại cho người khác, làm ơn mau chạy xe đi, những xe đến sau đều bị tắc rồi!”

Sứ giả chính nghĩa hả trời?

Nhậm Quang Hy nhíu mày, nhìn vẻ mặt thực sự nghiêm túc của Mộ Tranh, ý xấu chợt nổi lên, anh nhận không được liền trêu chọc cô. “Này cô, cô có biết không? Thích lo chuyện của người khác thì hay gặp chuyện lắm đấy, ví dụ như, sẽ khiến một người đàn ông có hứng thú với cô.”

Nói xong, anh từ từ tiến tới gần Mộ Tranh.

Trực giác của Mộ Tranh mách bảo cô nên lùi về sau.

Trương Ngải thấy bạn trai mình đang tán tỉnh cô gái khác thì càng tức giận hơn, cũng vội xuống xe, rồi hung hăng mắng Mộ Tranh, “Làm ơn đi! Người ta đang tâm sự, cô rảnh rồi xen vào làm gì? Cút ngay!”

“Người cút đi không phải cô à?”

Mấy bà cô nhiều chuyện trên xe buýt đang đứng nhìn Nhậm Quang Hy và Trương Ngải bá đạo vô lý, nhin không được mà lên tiếng phản đối.

“Hai người trẻ tuổi này, thật không ngoan hiền mà! Cô này, cô đừng nói nhiều với bọn họ nữa, cái thằng ranh này, cô cứ cho nó một bạt tai là được rồi!” Đám người xung quanh hô hào reo hò muốn Mộ Tranh xuất ra hành động quyết đoán chính nghĩa hơn.

Nhưng Mộ Tranh sao có thể vô cớ đánh người chứ? Cô đang do dự thì Nhậm Quang Hy lại cười nhẹ nói nhỏ bên tai cô, “Cô à, cô can đảm lắm, tôi thấy mến cô rồi, nhưng như vậy làm tôi hơi mất mặt rồi đó, thế này đi, cô hãy giúp tôi để cả hai cùng hài lòng, cô thấy sao?”

“Giúp cái gì?” Mộ Tranh nghi ngờ hỏi.

Nhậm Quang Hy cười nhẹ, đưa tay đẩy cô ngồi lên xe thể thao, sau đó lấy lại chìa khóa xe từ trong tay Trương Ngải ra, rồi giúp cô cắm vào ổ khóa.

“Thế nào, cô muốn chiếc xe này rời đi, vậy tự lái đi.”

“Nhưng tôi không biết lái xe.”

“Rất đơn giản, tôi sẽ chỉ cho cô.” Giọng nói của anh dịu dàng. “Đầu tiên chân trái đạp thắng, chân phải đạp ga, sau đó khởi động máy... Đúng, là vậy đó.”

Mộ Tranh làm theo hướng dẫn của anh từng động tác một, đợi cô phát hiện có chuyện bất thường thì xe thể thao đã nhanh chóng lùi về phía sau, đụng vào xe buýt.

Tên này thật quá đáng mà! Anh ta dám lừa cô đụng xe buýt.

Ở Sở cảnh sát, Mộ Tranh bắt đầu thấy hối hận, mắt thấy con cá trong túi đang thoi thóp yếu ớt, cô càng giận bản thân đã quá ngu ngốc mới có thể bị tên con trai đáng giận kia lừa.

Anh ta làm vậy thì có ích gì? Mọi người cùng nhau làm loạn ở Sở cảnh sát không lẽ rất vui à?

Vấn đề là, anh ta dường như thật sự cảm thấy chơi rất vui, hai chân vất lên đung đưa, đối mặt với câu hỏi chất vấn của cảnh sát thì lộ ra vẻ mặt không quan tâm.

“Tôi đã nói hết rồi ngài cảnh sát à, sao anh lại hỏi tôi nhiều thế, người lái xe là cô gái kia, cô ta làm hỏng xe của tôi, tôi hẳn là có quyền bắt cô ta bồi thường chứ?”

Cái gì? Còn muốn cô bồi thường tiền nữa?

Mộ Tranh quả thực trợn mắt há hốc mồm, “Rõ ràng chính anh yêu cầu tôi lái xe...”

“Tôi yêu cầu cô à...” Quang Hy không để ý tới cô. “Một cần bảo hiểm, lớp sơn ngoài, trang trí nội thất bên trong... ít nhất cũng phải mấy chục ngàn.”

“Này anh, anh đừng có nói lung tung.” Mộ Tranh vừa tức vừa vội, không muốn tốn thời gian cãi nhau với người bệnh thần kinh vì sẽ làm sự tình càng khó thu xếp, cô đành phải nhẹ nhàng nói chuyện. “Anh làm ơn nói thật cho cảnh sát biết đi, là anh hướng dẫn tôi lái như vậy mà.”

“Tôi đâu có ngốc, nếu nói như vậy thì công ty bảo hiểm sẽ không đền cho tôi đâu.”

“Cầu xin anh đừng đùa nữa, tôi chỉ còn mười lăm phút để đem con cá về nhà thôi.”

Cô nóng vội nhìn con cá mú trên bàn, không ngờ Quang Hy lại chú ý tới tầm mắt của cô, anh nhanh chóng cầm lấy túi cá, ném vào thùng rác tạo thành một đường cong hoàn hảo.

Mộ Tranh khiếp sợ, rốt cuộc không thể nhịn được nữa.

“Anh là một người ích kỷ, không coi ai ra gì hết, đúng là bệnh tâm thần! Cuộc sống của anh nhất định không quan tâm tới suy nghĩ của ai nên mới có thể thần nhiên tổn thương đến người khác!

Tôi nói cho anh biết, người bị tổn thương thực chất chính là anh, là chính bản thân anh đã tự coi mình là đồng rác, anh mới là người xứng đáng bị ném vào thùng rác!”

Một bài thao thao bất tuyệt rất tốt, mắng rất hăng say, rất giỏi!

Quang Hy cố ý bỏ qua cảm giác không thở được, kiêu ngạo vỗ tay.

“Chính xác! Tôi chính là một đồng rác, từ sau khi mất ba năm tám tuổi thì bị PISD[1], vết thương thời niên thiếu dần tới trở ngại tâm lý, cô hiểu chưa? Tôi luôn không thể kiểm soát được cảm xúc của mình, thích gây chuyện, coi bản thân mình như đồng rác, cô hài lòng chưa?”

[1] PISD: là một chứng bệnh tâm lý thường có ở trẻ em khi gặp phải đả kích lớn về tinh thần.

Mộ Tranh ngạc nhiên, anh mất ba từ nhỏ? Điều đó không phải cũng giống cô sao?

Cô hơi hoảng loạn, không biết nên nói gì, thì đột nhiên có một người đàn ông trung niên mặc tây trang thân nhiên đi vào Sở cảnh sát.

“Lại muốn cho tôi một thử thách mới à, Quang Hy.” Ông ta cười nhẹ. “Gây nguy hiểm cho công cộng? Đứng vào xe buýt, chuyện thể này tôi chưa giải quyết bao giờ.”

Thấy ông ta, mặt Quang Hy liền biến sắc, nhưng chỉ chốc lát lại khôi phục vẻ mặt đáng đánh đòn.

“Kì thật đại luật sư Lâm, ông không cần phải xuất hiện, tôi cũng có thể tự giải quyết được, mấy trò mà ông bịa ra cho tôi như tổn thương tâm lý từ nhỏ gì đó, tôi học thuộc hết rồi, không tin ông hỏi cô gái này xem, vừa này có phải bị tôi hù dọa hay không.”

Anh ta đang dọa cô sao? Mộ Tranh nhú lông mày.

“Không thừa nhận mình có bệnh, cũng là một trong những triệu chứng của bệnh nặng, đây chính là đơn xác nhận của bác sĩ về bệnh tình của Nhậm Quang Hy.” Luật sư Lâm làm như đây là câu nói quen miệng của ông, vẻ mặt điềm tĩnh, đưa cho cảnh sát một phần văn bản. “Xin lỗi, đương sự của tôi có vấn đề về tâm lý, trước mắt còn đang trị liệu nên tôi có quyền thay mặt cậu ấy xử lý mọi phương diện thủ tục về pháp luật.”

Cảnh sát nhận lấy đơn chẩn đoán của bác sĩ, không vui liếc mắt một cái.

“Luật sư Lâm, mặc kệ như thế nào, vẫn mong ông khuyên nhủ cậu Nhậm đây, không cần năm ngày ba lượt đến náo loạn phòng cảnh sát, nói thật chúng tôi cũng rất đau đầu, nếu không phải xem cậu ta là con của Chủ tịch Đại Học Thánh Đức...”

“Tôi hiểu, các vị đã vất vả rồi.” Luật sư Lâm gọn gàng cắt đứt lời than oán giận của cảnh sát.

Thì ra anh ta chính là đứa con trai vô pháp vô thiên của Chủ tịch Đại Học Thánh Đức.

Sau khi biết được thân phận của Nhậm Quang Hy, Mộ Tranh quay đầu nhìn anh, trong mắt chứa vài phần khinh thường.

Quang Hy nhất thời ảo não, “Nhìn gì vậy?”

“Không có gì.” Ánh mắt cô lãnh đạm tỏ vẻ không muốn nói chuyện, dù sao từ nay về sau hai người cũng không liên hệ gì, cô cũng không cần cãi nhau với anh nữa.

...

“Mộ Tranh, hôm nay em bị tai nạn có sao không?”

Vào thời gian nghỉ buổi chiều tại nhà ăn đại học Thánh Đức, một chàng trai trẻ tuổi xông vào gọi lớn.

Mộ Tranh đang rửa chén giúp dì trong nhà bếp, nghe thấy giọng nói quen thuộc này làm cô ngẩn người, rồi mau chóng rửa sạch hai tay, lau khô trên tạp dề, vội đi ra.

Người vừa tới là bạn tốt Hoa Thác Dã của Mộ Tranh, hiện đang học nghề làm vườn tại đại học Thánh Đức, cả đời anh luyến tiếc nhất là hoa Sen, cũng coi việc bảo vệ Mộ Tranh là nhiệm vụ của mình.

“Thác Dã, sao anh lại tới đây?” Cô kinh ngạc hỏi, hai người không phải mới nói chuyện qua điện thoại à.

“Anh đến thăm em!”

Hoa Thác Dã đặt bồn hoa trong ngực xuống, kích động nắm lấy cánh tay Mộ Tranh, xem kĩ toàn thân cô từ trên xuống dưới.

“Em không sao chứ, có bị thương không?”

“Em không sao.” Mộ Tranh mỉm cười, trấn an đẩy anh ngồi xuống. “Em không bị thương, anh đừng lo.”

“Vậy là tốt rồi.” Hoa Thác Dã thở phào nhẹ nhõm. “Em có biết, anh vừa nghe em nói trong điện thoại là bị đụng xe, làm anh rất sợ hãi.” Anh lo lắng nhìn cô. “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao em có thể lái xe để đụng xe buýt chứ?”

“Không phải gặp được một tên thần kinh rồi bị anh ta đùa giỡn đấy thôi.”

Nhắc tới tai họa bất ngờ bay đến sáng nay, làm tính tình Mộ Tranh luôn ôn hòa cũng phải tức giận, cái tên công tử nhà giàu kia chẳng những lừa cô làm đụng xe buýt, còn hại cô vô duyên vô cớ tổn thất con cá mú, bắt buộc phải mua lại con khác, cô còn phải giải thích cho dì với chú Tài nữa.

“Tên thần kinh? Rốt cuộc là ai? Để anh tìm hẩn tính sổ!” Hoa Thác Dã tức giận và phẫn nộ nắm chặt tay lại, ai dám làm phiền Mộ Tranh chính là gây sự với hắn.

“Quên đi, dù sao cũng qua rồi.” Mộ Tranh lắc đầu, không muốn bận tâm chuyện công tử có quyền có thế kia. “Dù sao về sau cũng không có khả năng gặp lại hắn nữa, lần này coi như em xui xẻo thôi.”

“Haiz, Mộ Tranh, em hiền lành quá.” Thác Dã thở dài, nhìn Mộ Tranh, mắt không giấu được vẻ yêu thương. Không phải cô hiền lành, chỉ là không muốn tìm thêm phiền toái. Mộ Tranh cười khổ.

“Đáng tiếc buổi sáng cãi nhau với anh ta, nên cuốn sách ‘Ngữ Pháp tiếng Anh thường dùng’ anh mượn cho em từ thư viện cũng bị mất rồi, xin lỗi anh.”

“Không có gì, cùng lắm anh sẽ mua lại quyển khác đền cho trường là được, không sao đâu.”

“Nhưng...”

“Mộ Tranh! Con bé này muốn lười biếng tới khi nào. Còn không mau lại đây giúp dì?” Tiếng hét chói tai của dì từ nhà bếp truyền đến.

Mộ Tranh giật mình, “Thật xin lỗi, Thác Dã, không thể nói chuyện với anh thêm nữa, cảm ơn anh đã tới thăm em nhé.”

“Chờ một chút!” Thác Dã thấy cô xoay người đi, vội vàng gọi cô lại, nhanh chóng cầm lấy bồn hoa rực rỡ trên bàn đưa cho cô. “Hoa này tặng em.”

“Đẹp quá!” Mộ Tranh đón nhận. “Đây là hoa Cát cánh[2] à? Ý nghĩa của hoa là gì?”

[2] Hoa Cát cánh: tên khác là Hoa Kết Cánh - có ý nghĩa cho tình yêu thâm lặng, một sự thủy chung, sự khiêm tốn, lòng kiên định, trung thành và không bao giờ thay đổi. Loài hoa đại này luôn phủ tấm thảm xanh biếc lấp lăm lăm những bông hoa tím tím lên những cánh rừng vào mỗi độ tháng Năm.

“Ừ, nó mang ý nghĩa vĩnh viễn không thay lòng đổi dạ, vì em anh nguyện chờ đợi.” Thác Dã lắp bắp trả lời, trong lời nói có chút tình ý.

Đáng tiếc Mộ Tranh nghe không hiểu, cô vui sướng nói lời cảm ơn rồi vẫy tay chào anh, miệng nở nụ cười thần nhiên.

Thác Dã đưa tay che ngực, chỉ cảm thấy nụ cười ngọt ngào kia như mũi tên đâm vào chính giữa trái tim của anh.

Một mũi tên cô bắn ra đã trúng vào chính giữa hồng tâm trái tim anh.

Một chiếc phi tiêu bay trong khoảng không, đích ngắm trúng ngay chính giữa hồng tâm bia bắn.

Vài sinh viên đang vây xem vỗ tay ồn ào.

“Thật không hổ là thái tử của đại học Thánh Đức chúng ta, thật lợi hại, quá lợi hại!” Một đám người nịnh nọt Quang Hy.

2. Chương 01 - Phần 2

Anh hờ hững nghe, tiếp tục bắn phi tiêu, âm nhạc trong quán đêm biến đổi liên tục vô cùng náo nhiệt, nhưng ngược lại trong lòng anh là một không gian tĩnh lặng tựa như một mảnh đất hoang vắng.

Một mình anh gặm nhấm sự cô đơn cho đến khi hai người bạn anh là A Kiện và Jacko đang vây quanh một trạch nam^[1], hai người liền đẩy hẳn tới trước mặt Quang Hy.

[1] Trạch nam: cũng như trạch nữ – chỉ những người thích ở trong nhà, ít giao tiếp xã hội.

“Người giúp cậu báo thù là cậu ta.” A Kiện giới thiệu.

Trạch nam nhìn khí phách của Quang Hy, cảm thấy không bằng... Hắn đẩy đẩy gọng kính đen.

“Cảm ơn, cảm ơn anh, bạn học Nhậm.”

“Thế nào, cuối cùng cô ta cũng đồng ý chịu thua rồi.” Jacko lấy một xấp tiền mặt ra đưa cho Quang Hy. “Trong một tuần đã thu phục được Trương Ngải, coi như cậu thắng!”

Quang Hy hừ nhẹ nhận tiền.

“Biết vậy tao đã cực lớn một chút, độ khó còn thấp hơn khi lừa một con nít ba tuổi, hoa khôi khoa Thương mại gì chứ, làm tao không có chút cảm giác thành công gì cả.”

Anh bực bội nhìn về phía trạch nam, người đó nhận ánh mắt của anh rồi xấu hổ cúi đầu.

“Đề nghị mày, sau này có yêu đương, chọn em đẹp cũng được nhưng đừng mong lấy được con tim của họ, vì họ không có đâu! Có hiểu không? Đừng làm kẻ ngốc để người khác lừa gạt!” Anh đem chiến lợi phẩm của Trương Ngải vứt tới trước mặt trạch nam. “Nè, cầm thứ này bán đi có thể thu tiền về, khoản nợ lần này, nếu không đủ thì coi như học phí cho bài học lần này.”

“Dạ, cảm ơn.” Trạch nam nhất thời cảm thấy choáng váng, cất đồng chiến lợi phẩm vào trong ngực, rồi lặng lẽ rời đi.

“Tốt lắm, chúng ta chúc mừng Quang Hy đã thành công giải quyết một nữ quái.” Jacko huyết sáo ồn ào náo động. “Mục tiêu kế tiếp là...?”

“Thôi đi, tao không có hứng thú.”

Quang Hy hoàn toàn không có hứng thú, bỗng nhiên anh cảm thấy trò chơi đánh đố này đã quá nhàm chán rồi, hơn nữa nhớ tới hôm nay ở phòng cảnh sát, tự dưng bị một cô gái tự xưng là sứ giả chính nghĩa mắng là rác rưởi, anh càng cảm thấy nhàm chán hơn.

“Tao không muốn chơi nữa.”

“Trời ạ! Trò chơi mới rất đặc sắc, sao mày có thể có thể nói thôi không chơi nữa?” Jacko lớn tiếng kêu. “Mày biết không? Mục tiêu lần này rất kích thích đó, là một tiên nữ chính hiệu, đã hấp dẫn được rất nhiều nam sinh, nhưng không thằng nào có được số điện thoại của nàng, muốn hẹn hò với nàng còn khó hơn Green Hornets muốn đánh bại Megatron^[2]...”

[2] Green Hornets và Megatron là 2 nhân vật trong phim Transformers.

Xem ai đánh bại ai, anh cũng không phải Transformers!

Quang Hy nhếch môi châm biếm, đang muốn cự tuyệt thì A Kiện đột nhiên giơ điện thoại di động lên, để cho anh xem ảnh của mục tiêu.

“Cậu nhìn một chút đi, tiên nữ này, đáng vẽ mê người không?”

Quang Hy kinh ngạc nhìn chằm chằm tấm hình, cô gái này không phải là người buổi sáng ở phòng cảnh sát mắng anh là rác rưởi sao?

Chuyện này có vẻ thú vị đây. Anh nheo mắt lại, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười không mấy thiện ý.

...

Thời gian ăn cơm trưa là thời điểm nhà ăn bận nhất, chú Tài phụ trách xào rau ở phòng bếp, dì đưa đồ ăn qua lại, còn Mộ Tranh thì phụ trách các sinh viên đại học tới đây gọi món ăn.

Ba người phân công hợp tác, đồng lòng cố gắng vì nhà ăn, trong đó Mộ Tranh là hình ảnh của phòng ăn này, cô trẻ trung xinh đẹp, tính tình lại tốt, mỗi lúc đứng ở trước quầy căn tin sẽ hấp dẫn một đám nam sinh ủa tới.

Rất rõ ràng phần lớn cô không chú ý tới lời nói của họ, nhưng vì việc làm ăn của gia đình, cô chỉ có thể nở nụ cười hết sức thân thiện lễ phép, phục vụ vì mọi người.

“Thì ra cô chính là cô gái gần đây gây sóng gió trong trường à.” Một giọng nói đầy vẻ giễu cợt xuất hiện trước mặt cô.

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu, liền bắt gặp một khuôn mặt dường như rất tuần tú.

Là anh ta – Nhậm Quang Hy! Tên thái tử có tiền này sao lại tới căn tin ăn cơm với các học sinh nghèo chứ?

“Anh tới đây làm gì?” Cô cảnh giác thu lại nụ cười.

“Sao nào? Căn tin nhà tôi mở ra, tôi không được tới sao?” Giọng điệu của anh luôn khiến người khác khó chịu như vậy.

Mộ Tranh nhún mày, lắc đầu không để ý tới anh, rồi tiếp tục gấp đồ ăn cho các bạn học khác.

Quang Hy thấy thái độ kiêu căng của cô, thì lông mày nheo lại một cái.

“Haiz, thái độ phục vụ của căn tin này sao mà kém vậy, từ lúc tôi bước vào tới giờ cũng không có ai tới phục vụ, xem ra tốt nhất nên đổi nhà khác làm thôi.” Anh sờ cằm cảm thán.

Thân mình của Mộ Tranh cứng đờ, cô hiểu rất rõ hàm ý trong lời nói của anh.

Dì với chú Tài rất vất vả mới tranh được quyền kinh doanh nhà ăn này, nhất định không thể hủy trên tay cô.

Cô cứng ngắc quay đầu lại, bắt mình mỉm cười.

“Xin hỏi Nhậm công tử muốn ăn gì? Nhà ăn chúng tôi có mì thịt bò với tôm, cơm rang bóc vỏ đều rất được hoan nghênh, hay bạn muốn dùng cơm trưa theo phần?”

“Tôi sẽ không ăn đồ ăn tại nơi này.” Anh xem thường đáp lại.

Cô nhần nhịn. “Vậy xin hỏi anh tới đây làm gì?”

“Tôi đến đây, chỉ là muốn tự mình thông báo với cô một tiếng.” Anh nghiêng người tiến tới không để ý các bạn học xung quanh đang tò mò chăm chú, anh hết sức nhẹ nhàng nói:

“Ngày mai hẹn hò với tôi!”

“Cái gì!?” Cô kinh ngạc.

“Cô nghe không hiểu tiếng Trung Quốc à? Tôi muốn cô hẹn hò với tôi.”

Việc này là sao? Tên này, anh ta nghĩ mình là ai vậy?

Đôi mắt của Mộ Tranh bừng bừng lửa giận:

“Có lẽ Nhậm đại công tử rất rảnh rỗi, dùng không hết thời gian, nhưng tôi không giống anh, tôi bề bộn nhiều việc, ngày mai còn phải làm việc, tôi không rảnh...”

“Ngữ pháp tiếng Anh thường dùng...” Anh chậm rãi thốt ra mấy chữ.

Cô ngăn người, bỗng dưng chợt hiểu ra. “Sách của tôi! Ở chỗ của anh đúng không?”

“Tôi có kiểm tra qua rồi, quyển sách đó do một sinh viên tên Hoa Thác Dã mượn giúp cô, năm nay hần hai mươi hai tuổi, mới đỗ vào khoa Làm vườn trường chúng tôi, hơn nữa còn nhờ điểm Thể Dục lên tới ba mươi mấy điểm mới vào được, vậy mà hần lại tự tiện mượn giúp người ngoài, cô cảm thấy ngày mai hần có thể bị trường đuổi học không nhỉ?”

Câu này xem như anh đang uy hiếp cô sao? Mộ Tranh nắm chặt tay, cắn môi oán hận. Tên đáng giận này là đứa con duy nhất của Chủ tịch, tất nhiên hẳn có thể lợi dụng đặc quyền để làm chuyện quyết liệt tự ý đuổi học này.

“Vậy anh muốn thế nào?”

“Tôi đã nói rồi.” Anh nhún nhún vai, nụ cười dịu dàng đến vô hại, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo. “12 giờ trưa mai, trước cửa nhà ăn, không được tới trễ dù chỉ một phút.”

...

12 giờ trưa ngày hôm sau.

Cuộc hẹn hò của thái tử chính là đưa cô tới sân Khúc côn cầu, nhìn anh dẫn dắt một đám đội viên luyện tập.

Cái gì chứ??

Mộ Tranh âm thầm oán giận trong lòng, anh đẹp trai thì đẹp trai, nhưng có cần thiết phải ép cô gái không liên quan nhìn anh chơi đùa không? Cũng không biết anh ta định làm gì đây, không giải thích, tự nhiên tuyên bố muốn hẹn hò với cô, làm trong trường lại đồn thổi những tin đồn tình yêu, cũng trêu chọc người dì ham hư vinh của cô.

“Cố lên! Mộ Tranh, nhất định phải nắm chắc cơ hội khó có được này, nửa đời sau của dì với chú Tài đều phải dựa vào con mà sống đó.”

Sáng sớm, dì đã rất vui vẻ hôn hờ kéo cô rời giường, giúp cô chọn trang phục, còn rất kiên quyết bắt cô thay áo ngắn tay, hại cô ở trong sân bóng lạnh phát run.

Rốt cuộc muốn luyện tập đến lúc nào đây?

Mộ Tranh xem đồng hồ liên tục, cô chỉ muốn nhanh chóng chấm dứt cuộc hẹn hò, rồi lấy lại sách Thác Dã đã mượn cho cô, đôi mắt cô không kiên nhẫn, vừa vờ thoáng nhìn anh đang theo sau đối thủ cướp cầu, gọn gàng hơn người, một gây đánh cầu vào khung thành.

Trong sân bóng nhất thời vang lên tiếng hô náo nhiệt, toàn bộ nữ sinh chen chúc trên khán đài trầm trồ khen ngợi anh.

Kì quái, tên hề này có gì đẹp trai chứ?

Mộ Tranh thật sự không hiểu vì sao những nữ sinh Đại học này đều ái mộ Quang Hy như vậy, cô thấy anh tháo mặt nạ bảo hộ xuống, tặng một nụ hôn gió mang ý nghĩa thắng lợi về khán đài, trong nháy mắt đã lấy đi bao nhiêu trái tim của những nữ sinh kia.

Mộ Tranh ngược lên, khi ánh mắt chạm vào ánh mắt của Quang Hy, thì nhận ra dường như anh đang giận cô, vẻ mặt buồn bực biến sắc.

Tiếng còi của trọng tài lại vang lên, trận đấu tiếp tục, Quang Hy đối đầu ra hiệu với Jacko, Jacko ngầm hiểu ý anh, lướt soàn soạt trên mặt băng ra sức cố ý va chạm vào người anh.

Anh không muốn chống cự, nhưng cú va chạm khá mạnh làm anh mau chóng ngã xuống đất.

Sao lại thế này? Trong sân băng, những tiếng la hét đã bắt đầu nổi lên, Mộ Tranh thấy Quang Hy chậm chạp không thể đứng dậy, cô liền cảm thấy lo lắng, cô vội đứng dậy nhìn về phía sân băng.

Buổi luyện tập được dừng lại, các thành viên trong đội đỡ Quang Hy ra khỏi sân băng, những sinh viên đang theo dõi trận đấu cũng dần bỏ đi, chỉ còn lại một mình Mộ Tranh ngơ ngác ngồi trên khán đài.

Bây giờ cô nên làm gì đây? Anh bị thương à? Không sao chứ? Cô nên bỏ đi hay tới phòng nghỉ xem tình trạng của anh?

Đang lúc do dự thì phía sau đã có người choàng áo khoác cho cô, thân thể lạnh run dần cảm nhận được sự ấm áp, cô ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, đập vào mắt là khuôn mặt anh tuấn của Quang Hy.

“Anh... không bị thương chứ?”

Anh nhún vai, đưa cho cô một ly cà phê vẫn còn nóng.

“Tôi không yếu ớt như chiếc xe của tôi đâu, chỉ đụng một chút, mà ba ngày vẫn chưa sửa xong.”

Anh cố ý đề cập đến chiếc xe thể thao kia, không phải lại muốn đòi tiền bồi thường đấy chứ?

Mộ Tranh không vui nhíu mày lại, cô còn chưa kịp nói câu nào thì Quang Hy đột nhiên nháy mắt nhìn cô mấy cái.

“Thừa dịp bây giờ sân băng không có người, cô có muốn thử chút không?”

“Hả?” Cô sửng sốt. “Thử cái gì?”

Quang Hy nở nụ cười thần bí, kéo cô vào sân băng, khom người giúp cô mặc bộ đồ khúc côn cầu.

“Ý của tôi là thử việc này đây – chơi Khúc côn cầu.” Anh cười giải thích. “Thế nào, cô thử đứng lên xem.”

“Không được, tôi không biết trượt băng.” Cô từ chối.

“Tôi dạy cô.” Anh không nói gì chỉ cầm lấy tay cô đưa cô trượt khắp sân băng, cô rất sợ ngã nên đành nắm chặt tay anh. “Có thể trượt được chưa? Tôi thả tay đó.”

Biết rõ cô nhất định không giữ được thăng bằng nhưng đôi mắt rõ ràng có ý xấu, anh liền mau chóng thả tay cô.

“Không được, anh không thể...!” Cô kiên quyết lắc đầu.

“Hả? Tôi không nghe lầm chứ?” Anh nhíu mày lộ vẻ mặt khó ưa. “Cô Lương đang cầu mong tôi không buông tay à? Tôi không ngại cầm tay cô, chỉ là...”

Nghe anh chế nhạo làm cô bực mình dùng sức đẩy anh ra, nhưng ngay lập tức cô liền gặp báo ứng, thân thể mềm mại nghiêng ngả, thiếu chút nữa đã trượt chân, may mắn lúc đó anh đã vòng tay ôm eo cô.

“Ngoan ngoãn, không nên cử động.” Giọng nói ám muội thoảng bên tai cô.

Toàn thân cô run rẩy, âm thầm cầu nguyện bên tai mình đừng đổ lên, cố gắng bày ra khuôn mặt nghiêm túc, bộ dáng mạnh mẽ nhất.

“Nhậm Quang Hy, anh rốt cuộc muốn gì? Anh bắt tôi hẹn hò với anh, anh thích trêu đùa tôi như vậy à?”

“Việc này có thể xem như đang trêu đùa à?” Anh cười lạnh lùng. “Tôi có ý tốt muốn dạy cô trượt băng thôi.”

“Tôi không muốn học!” Mộ Tranh phản bác, cố gắng giãy giụa muốn thoát khỏi vòng tay của anh nhưng lại bị anh trở tay xoay cô một vòng, rồi ôm chặt cô từ sau lưng.

“Thật ra tôi muốn xin lỗi cô, em cơ mà.” Anh cười nhẹ giải thích.

Anh ta nói cái gì? Mộ Tranh sửng sốt, cô không nhìn thấy vẻ mặt của anh, hơn nữa tư thế của hai người đang rất mờ ám càng làm cho lòng cô lo lắng.

“Sách của cô, cá của cô, thời gian của cô, sự trong sạch của cô, tôi xin lỗi.” Giọng anh khàn khàn, ngữ khí nghe qua rất chân thành.

Tim cô không khỏi đập nhanh hơn. “Nếu... anh thật tình muốn xin lỗi, tôi sẽ suy nghĩ lại.”

Anh nghe vậy, quả nhiên liền buông cô ra.

Cô đứng đờ tại chỗ, ngây ngốc nhìn anh như đại bàng giương cánh, ung dung trượt trên sân băng, sau đó nhanh chóng tiến lên, đứng trước mặt cô.

Cô nhanh chóng bị anh hù dọa, nhớ tới vừa rồi anh cùng đội viên va chạm kịch liệt.

“Anh... không biết trò chơi này rất nguy hiểm à? Anh không sợ à?”

“Đúng là có chút nguy hiểm, nhưng đây chính là điều tôi thích ở nó.” Anh nhặt một viên băng cầu lên, đưa cho cô. “Chỉ có khi bị công kích, bị thương tổn, tôi mới có cảm giác mình đang sống, còn những lúc khác, tôi không khác gì đã chết, chỉ tồn tại chứ không sống.”

Vì sao? Mộ Tranh chần động trong lòng, vì sao anh lại nghĩ như vậy? Anh thực sự nghĩ như vậy ư?

Cô chăm chú nhìn Quang Hy, rõ ràng lời nói thương tâm, nhưng khóe miệng lại lộ vẻ giễu cợt coi như toàn bộ đều không có gì.

Cô nhớ rõ lúc ở phòng cảnh sát, anh từng nhắc tới khi còn nhỏ đã bị chấn thương tâm lý – lời nói đó thực sự là trêu đùa sao?

“Anh có biết Johann Sebastian Bach không? Có một lần biểu diễn trong hoàng cung, cây đàn Cello của ông bị kẻ khác phá hỏng, ngoài dây G, thì những dây khác đều bị đứt hết, tất cả mọi người đều đang chờ đợi nhìn ông bị mất mặt.” Cô thì thào kể lại chuyện xưa.

Anh kì quái nhíu mày: “Rồi sao? Sau đó ông ta đã làm như thế nào?”

“Sau đó Bach cũng chỉ dùng một dây G đã ngẫu hứng diễn tấu một bài, khúc ca kia, hiện nay rất nổi tiếng, đó là ‘Air on the G string’.”

Air on the G string? Nghe tên ca khúc này, ngay lập tức ánh mắt Quang Hy tối lại, thật lâu sau mới lên tiếng trả lời. “Sao cô lại vô duyên vô cớ kể câu chuyện nhằm chán này?”

“Đây là câu chuyện ba tôi kể cho tôi nghe.” Không biết vì sao, cô rất muốn chia sẻ với anh. Mộ Tranh phì cười nhẹ. “Cho dù ở trong thời điểm khó khăn nào, chỉ cần chúng ta có lòng quyết tâm thì vẫn có thể diễn được bản nhạc làm rung động lòng người, cuộc đời con người cũng như thế.”

Ý cô là gì? Anh buồn bực nhìn cô.

“Vì vậy, cho dù anh đang cảm thấy rất khó khăn, rất đau khổ, cũng nhất định không thể nói những lời bừa bãi như lúc này được.” Cô chợt mỉm cười nhìn anh, nụ cười thực trong sáng thực nhẹ nhàng.

Trong lòng Quang Hy bỗng chốc co thắt lại, giờ khắc này, anh bỗng nhiên hoài nghi mình có nên tiếp tục trò chơi cá cược này không, nhưng chẳng quá mấy giây, anh đã áp chế được cảm xúc bất thường này.

Dù sao cuộc đời của anh vốn đã không có ý nghĩa gì...

Vừa nghĩ tới đây, trong lòng anh liền cảm thấy buồn bực, anh lạnh giọng hạ lệnh:

“Nhắm mắt lại!”

“Làm gì?” Mộ Tranh không hiểu.

Anh không buồn giải thích, giây tiếp theo, liền dùng thế sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng tiến đến trước mặt cô, dùng tay che khuất hai mắt cô, rồi nghiêng người hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

3. Chương 02 - Phần 1

Trạm Thứ Hai: Rung động đầu đời

Anh ta vừa làm gì?

Mộ Tranh hết sức ngạc nhiên, băng cầu trên tay rơi xuống tạo ra âm thanh sắc bén, đầu cô trống rỗng, chỉ có đôi môi rõ ràng cảm nhận được độ ấm của anh, một nụ hôn lạnh lẽo nhưng lại làm cho lồng ngực của cô nóng hừng hực.

Tim cô đập nhanh hơn, hai má dần dần phủ một tầng mây đỏ hồng, cho đến khi tiếng huyết sáo vang lên làm cô bừng tỉnh.

Cô đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy một nam sinh đang đứng bên cạnh sân băng, anh ta cầm máy ảnh trên tay, chắc hẳn đã chụp được cảnh kia.

“Rất giỏi! Quang Hy, cậu làm tốt lắm.” Jacko vỗ tay huýt sáo. “Chưa tới một ngày đã hôn được em gái cơm hộp cao ngạo này.”

“Đây là... chuyện gì vậy?” Mộ Tranh hoảng loạn trong lòng, nhìn về phía Quang Hy, vẻ mặt của anh nghiêm túc không nói một lời.

“Cô còn không hiểu sao? Em cơm hộp.” Jacko cười dương dương tự đắc. “Quang Hy cùng chúng tôi đánh cược, trong vòng một ngày sẽ hôn được cô, quả nhiên cậu ta đã làm được.”

Nói như vậy anh hôn cô vì đánh cược ư? Thì ra những gì anh sắp xếp hôm nay chỉ để trêu đùa cô.

Trong lòng cô chợt thấy lạnh, thật vất vả mới có chút ấn tượng tốt với vị đại thiếu gia này thì tức khắc đã hóa thành hư ảo, cô hận chính mình trong phút chốc đã bị nụ hôn xấu xa kia làm cho say mê.

“Hóa ra là vậy, chúng ta cũng chỉ lợi dụng nhau thôi.” Cô cố gắng dùng giọng nói lạnh lùng nhất.

“Ý cô là gì?” Ánh mắt Quang Hy tối lại.

“Thật khéo đấy, kì thật tôi cũng cá cược với bạn học khác, cược trong vòng một tháng thái tử đại học Thánh Đức sẽ tới hẹn tôi, trong một tuần chúng tôi sẽ hôn môi.” Cô ngược mặt nhìn anh, đôi môi anh đào đã thay đổi, trong mắt tràn đầy vẻ châm biếm. “Nếu tôi thắng, bọn họ sẽ đồng ý mua cơm một tháng tại căn tin chúng tôi, tôi phải cảm ơn anh đã cho tôi cơ hội kiếm một số tiền lớn như vậy.”

Quang Hy nghe thế, vẻ mặt liền biến sắc, sau một lúc lâu, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh.

“Tôi sớm nên biết cô mỗi ngày chỉ thái rau ướp cá làm thịt gà thì sao có thể nghe qua nhạc của Bach chứ? Vì một chút tiền ấy mà cô có thể bán đứng bản thân, cô không thấy mình rất hèn hạ à?”

Anh khinh thường châm chọc làm Mộ Tranh rất đau lòng, cô liều mạng quyết không để anh nhìn ra sự yếu ớt của mình.

“Vậy còn anh? Bởi vì cuộc sống quá mức nhàm chán rảnh rỗi nên cùng bạn anh bày ra trò chơi này, có tiền thì có thể làm như vậy à? Anh không thấy cuộc sống của mình không có ý nghĩa sao?” Cô sắc bén phản kích.

Quang Hy tức giận, nhất thời lại không biết nên phản bác như thế nào.

Mộ Tranh cao ngạo ngẩng đầu. “Tóm lại chúng ta đều lợi dụng nhau thôi, ai cũng không nợ ai, vừa này cũng chỉ là môi chạm môi thôi, anh cũng chẳng mất miếng thịt nào.” Cô vừa nói vừa nhanh chóng cởi giày trượt băng đưa cho anh. “Trò chơi kết thúc ở đây, nếu chơi nữa sẽ chẳng còn gì thú vị.”

Nói xong cô cao ngạo xoay người rời đi.

Quang Hy nhìn chằm chằm bóng lưng thẳng đứng của cô, ánh mắt gian tà.

“Lương Mộ Tranh, trò chơi có chấm dứt hay không, tôi mới là người quyết định.”

...

“Sao con về sớm vậy? Hẹn hò với con của chủ tịch sao rồi?” Sau khi về nhà, dì bám đuôi Mộ Tranh hỏi.

Mộ Tranh không nói lời nào, cảm giác nhục nhã khó chịu còn đang tràn ngập trong lòng, cô yên lặng đi vào phòng tắm, nhanh chóng mở vòi nước rửa mặt, cố gắng chà rửa nhưng vẫn lau không hết hương vị Quang Hy lưu lại trên môi mình.

“Tại sao con không nói câu nào? Rốt cuộc là như thế nào? Dì hiểu rồi, không phải là con đã chọc tới cậu chủ nhỏ để cậu ta cụt hứng mà bỏ về đấy chứ? Con bé ngốc này! Người ta chính là công tử giàu có đấy, con nhìn cậu ta một chút thì có sao? Con nên làm nũng với nó chứ! Đàn ông rất dễ dụ, con không hiểu hả?”

Đúng! Cô không hiểu, không hiểu vì sao một vị công tử cao cao tại thượng lại thích trêu đùa một cô gái quê mùa như cô.

Mộ Tranh cắn môi. “Dì à, dì đừng nói nữa, tóm lại con với tên Quang Hy kia sau này sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa.”

“Cái gì?” Nghe cô nói như vậy, sắc mặt của dì lập tức trở nên rất khó coi. “Con nghĩ hôm nay vì sao dì giúp con chuẩn bị quần áo chứ? Tại sao dì chịu hao phí nhiều thời gian như vậy? Chính vì muốn giúp con câu được con rùa vàng, để cuộc sống nửa đời sau của một nhà ba người chúng ta sẽ khá hơn một chút, con bé ngu ngốc này, không hiểu đã đành, còn dám đắc tội với đại thiếu gia nữa, ngày mai đi xin lỗi cho dì!”

“Con không đi.” Mộ Tranh quật cường cự tuyệt.

“Con không đi?” Dì cô tức điên lên. “Người ta là con của chủ tịch, chỉ một câu nói đã có thể bắt chúng ta cuốn gói ra đường, con nịnh bợ cậu ta còn chưa đủ, muốn làm mình làm mẩy gì chứ? Con vẫn tưởng mình là tiểu công chúa à? Người ta là đại thiếu gia, dù nó muốn con lên giường, thì con còn phải cảm ơn nó nữa...”

“Được rồi, Lệ Hà, em có thể nói ít đi một hai câu không?” Chú Tài nhìn thấy hai người cãi nhau vội tới khuyên bảo. “Tuy chúng ta nghèo nàn nhưng cũng vẫn có chí khí, sao có thể tự nhiên không lý do đem con gái cho người ta chơi đùa? Như vậy chẳng phải rất đáng tiếc sao... Không, ý của anh là làm vậy đối với Mộ Tranh rất đáng thương.” Nói xong hai mắt nhanh chóng trượt trên dáng người duyên dáng của Mộ Tranh dạo qua một vòng.

Cảm nhận được ánh mắt có chút dâm tà kia của hắn khiến Mộ Tranh cảm thấy không được tự nhiên, cô đột nhiên nhớ tới hai năm gần đây chú Tài luôn tìm cách rình coi mình tắm rửa thì toàn thân không khỏi nổi da gà.

“Nó đáng thương? Em thì không à!” Dì cảm giận bất bình. “Năm đó cha nó chết đi, đem đứa con riêng này ném lại cho em, nhưng em không hề ghét bỏ nó, còn cực nhọc khổ sở nuôi nó lớn lên, kết quả anh nhìn xem, nó đã đối xử với em thế nào?”

Mộ Tranh nghe vậy, trong lòng cảm thấy đau đớn. “Con sẽ báo đáp dì.”

“Báo đáp? Con định báo đáp thế nào?” Dì châm chọc. “Con vẫn mơ mộng như hồi bé cứ nghĩ mình có thể trở thành nghệ sĩ dương cầm đấy chứ?”

“Con không có.” Sắc mặt của Mộ Tranh trắng bệch, theo bản năng nắm chặt đôi tay thô ráp của mình, cô hiểu rất rõ, mình đã không còn xứng với ước mơ đánh đàn nữa rồi. “Chờ con thi đỗ đại học, rồi sau này sẽ kiếm tiền nuôi dì.”

“Thi cái gì? Hiện tại con rõ ràng đã có cơ hội báo đáp dì, chỉ cần con chịu đựng hầu hạ vị thiếu gia có tiền kia...”

“Con đi ra ngoài một chút!” Mộ Tranh rút cuộc không nghe nổi nữa, vội vã chạy ra khỏi nhà.

“Con đi đâu? Dì còn chưa nói hết!” Dì thét chói tai. “Đứng lại cho dì!”

“Được rồi, đừng nóng nữa.” Chú Tài khuyên bảo. “Đã trễ thế này, một đứa con gái lang thang bên ngoài sẽ rất nguy hiểm. Để anh đi tìm nó...”

Sau khi Mộ Tranh rời đi, Quang Hy tiếp tục luyện cầu với các thành viên khác trong đội, tay anh cầm khúc côn, ở trên băng va chạm liên tục, hung hãn ép người, các thành viên đều bị anh làm cho sợ hãi, cuối cùng Jacko chống đỡ không được bèn quỳ xuống đất cầu xin.

“Làm ơn đi, nghỉ ngơi một chút được không, Quang Hy.” Anh thở hồng hộc. “Tao không có thể lực tốt như mày, sau khi hện hò còn có thể luyện cầu.”

“Đúng thế, ít nhất nghỉ ngơi năm phút đi, đội trưởng.” Các thành viên khác cũng đồng thanh cầu xin.

“Đừng lười biếng, tụi mày đã quên cuối tuần sau chúng ta sẽ có một trận tái đấu với đại học G sao? Mau đứng lên tập luyện cho tao!” Quang Hy hạ lệnh không chút lưu tình.

Cậu ta thật sự muốn bọn họ chết mới vừa lòng sao?

Mọi người nhìn nhau đồng thời gào thét. “Đội trưởng...”

“Một đám vô dụng, đứng lên cho tao!” Quang Hy mạnh mẽ vung gậy, một viên băng cầu thẳng tắp bay tới đám đội viên lười biếng kia.

Mọi người hoảng sợ kinh hãi, họ rất sợ bị cầu đánh trúng. Khi đám người chật vật đang muốn né tránh, thì một cô gái xinh đẹp bỗng đứng xuất hiện rất nhanh chóng tiếp được băng cầu.

Ai vậy? Mọi người há hốc mồm, sững sờ nhìn chằm chằm vào bóng dáng nhỏ bé đang nhanh chóng lướt trên sân băng đưa bóng vào cầu môn, càng không ngờ bóng dáng kia lại là một cô gái, cô đi giày trượt băng, trên người lại không mang dụng cụ bảo hộ gì.

“Cô là ai?” Quang Hy lớn tiếng chất vấn. “Dựa vào đâu mà xông vào sân băng của chúng tôi?”

“Thấy chuyện bất bình, rút dao tương trợ, tôi chỉ không quen nhìn đội trưởng ức hiếp đội viên của mình.” Cô gái phản ứng. “Nếu anh có bản lĩnh thì đoạt thử quả cầu trong tay tôi đi!”

Cô gái này không phải bị điên đó chứ?

Tâm tình của Quang Hy càng tệ hơn nên không muốn nói thêm điều gì với cô, anh nhanh chóng lướt tới đoạt lại quả cầu trên tay cô, đem nó vào cầu môn vượt qua cô một bước.

Cô gái dường như bị anh đâm phải không chống được liền ngã xuống đất, trên mặt hiện rõ vẻ đau nhức.

Quang Hy không kiên nhẫn tháo tấm bảo hộ che mặt xuống. “Cô có biết trên sân băng khúc côn cầu nguy hiểm cỡ nào không? Lần sau đừng tùy tiện làm như vậy.” Nói xong, anh kéo cô đứng dậy.

Ngay từ đầu cô đã giả vờ ngã, thừa cơ lúc anh không để ý, liền đứng dậy đoạt lấy băng cầu, tiến thẳng tới cầu môn làm một đường đẹp mắt, số điểm nhanh chóng hiện trên bảng, cô đã thắng anh còn lớn tiếng hoan hô.

Quang Hy tức giận. “Này, cô điên kia từ đâu xông vào hả? Cô có biết không phải sinh viên của trường mà tự ý xông vào sân tập luyện của đội bóng thì tôi có thể gọi bảo vệ đuổi cô ra ngoài không?”

“Thật không có phong độ!” Cô gái nghe xong chỉ nhún nhún vai. “Nói cho anh biết, tuy bây giờ tôi chưa phải sinh viên trường Thánh Đức nhưng rất nhanh sẽ phải thôi.”

Cô đưa mắt nhìn về phía bên cạnh sân băng.

Quang Hy nhìn theo cửa tầm mắt của cô thì thấy mẹ mình – Hiệu trưởng Phương Đức Dung đang đứng cùng một người đàn ông xa lạ.

“Đó là ba tôi.” Cô gái mỉm cười giới thiệu. “Ông tới cùng Hiệu trưởng để sắp xếp chuyện chuyển trường của tôi.” Cô dừng một chút. “Tôi là Hà Di Thiên, xin hỏi đại danh của đội trưởng đại nhân?”

Quang Hy mím môi. “Chờ khi cô chuyển tới trường này sẽ biết.”

“Thật à?” Hà Di Thiên cười nhìn về phía cha của mình.

“Con cảm thấy nơi này thế nào?” Chủ tịch Hà cương chiều xoa đầu con gái.

“Thật không ngờ kỹ thuật của vị đội trưởng Cầu lạc bộ Khúc côn cầu kia rất tốt, chỉ là cần phải lịch sự hơn ạ.”

“Thật à?” Chủ tịch Hà quay đầu sang cười cười với Phương Đức Dung. “Con bé này rất ít khi khen người khác, xem ra đứa con này của bà đã để lại cho nó ấn tượng không tệ đâu.”

Phương Đức Dung cười mà không nói, ánh mắt có chút đăm chiêu cố định trên người Quang Hy.

...

“Vì Thánh Đức đường, con kết hôn với Di Thiên đi!”

Nói đùa gì vậy?! Bà già đáng giận này coi con trai của mình là gì đây? Trai bao à?

Quang Hy tức giận đạp mạnh chân ga, chiếc xe ô tô phi như bay trong đêm đen.

Không chỉ bị diễn xuất của nhỏ cơm hộp đùa giỡn, mà đến mẹ mình cũng tham gia một chân, bà nói tài chính của trường đã xảy ra nguy cơ, nếu không thể thuyết phục Chủ tịch Hà tăng thêm kì hạn cho vay thì chắc chắn đại học Thánh Đức đành phải hai tay dâng tặng cho kẻ khác.

“May mắn con gái Chủ tịch Hà dường như rất có hứng thú với con, nếu con có thể khiến cô ta vui vẻ, thì nói không chừng ba cô ta sẽ đồng ý cho chúng ta một chút thời gian.” Đây là ý kiến của Hiệu trưởng Phương Đức Dung.

Anh nghe xong, thầm nghĩ muốn hung hăng mắng bà một trận, người lạnh lùng vô tình như bà không xứng làm vợ ba anh, cũng không xứng làm mẹ anh, anh sẽ không nghe theo lời bà, từ ngày ba mất đi anh đã thể sẽ vĩnh viễn oán hận bà.

Nhưng hết lần này tới lần khác bà luôn gian dối lấy Thánh Đức đường áp chế anh, bà biết rõ anh không để ý mọi thứ nhưng không thể mất đi Thánh Đức đường, bởi vì nơi đó tràn ngập kỷ niệm thơ ấu đẹp nhất của anh.

Nơi đó là Thánh địa của anh với ba...

“Chết tiệt!” Quang Hy nhin không được mà văng bậy, cảm xúc cả ngày hôm nay đã sắp bùng nổ, anh nghiến răng thật mạnh rồi bỗng nhiên cảm giác đầu mình rất đau.

Đau đầu quá, tật xấu chết tiệt này rốt cuộc muốn hành hạ anh tới khi nào nữa?

Anh vừa giận vừa hận, lái xe vào bãi đỗ cạnh trường, sau khi gửi xe cẩn thận liền đi vào Thánh Đức đường, trong phòng trống rỗng, một cây đàn dương cầm xuất hiện dưới ánh trăng tĩnh lặng, anh nhìn cây đàn kia không khỏi xuất thần.

Ba đánh đàn cho con nghe, được không? Đánh bài “Air on the G string” ấy!

Được, chờ con học tốt bài đầu tiên ba dạy, thì ba sẽ đàn cho con nghe.

Chờ coi đi, con sẽ học được nhanh thôi...

“Ba.” Quang Hy vuốt ve cây đàn dương cầm, thì thào gọi, cổ họng chua xót, đầu càng đau hơn, đau đến mức dường như anh không thể chịu đựng được nữa.

Anh run run lấy hai viên thuốc từ hộp thuốc luôn mang trên người rồi nuốt vào, sau đó nằm xuống ghế, cô đơn chờ đau đớn qua đi.

Không biết đã qua bao lâu, anh mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng đàn trong giấc mộng, đó là “Air on the G string”, là hoài niệm của anh, cũng chính là làn điệu thương tâm nhất.

Là ba sao? Cuối cùng anh cũng được gặp ba trong mơ ư?

Ba, con rất nhớ ba, ba có biết không? Con rất muốn gặp ba, rất muốn cùng nhau đàn lại khúc ca đầu tiên đó, hiện tại chẳng những con đã tập được mà còn rất khá, hơn nữa con còn là đội trưởng đội khúc côn cầu, rất lợi hại, ba không khen con cũng không sao...

“Ba.”

Quang Hy giật mình từ trong giấc mộng tỉnh lại, khóe mắt dường như còn lưu lại nước mắt, anh ngồi dậy cảm thấy ngỡ ngàng.

Tiếng đàn nhẹ nhàng kia vẫn quanh quẩn bên tai anh như cũ, anh sửng sốt một chút, cảm giác kinh hãi này không phải mộng mà là thật, có người đang đánh đàn trong Thánh Đức đường, mà người kia chắc chắn không phải ba anh.

“Ai cho phép cô đụng vào cây đàn này?” Anh tức giận rít gào, tiếng hét vang khắp căn phòng, cũng đồng thời làm Mộ Tranh giật mình, cô ngạc nhiên dừng tay lại, nhìn về phía Quang Hy đang tức giận quát cô.

Tại sao lại khéo vậy chứ, cô lại gặp anh ở đây?

“Nói mau! Là ai cho phép cô vào đây?” Anh dường như rất tức giận, đôi mắt đen tràn ngập lửa giận làm người khác khiếp sợ.

Bỗng nhiên tay chân Mộ Tranh luống cuống. “Thật xin lỗi, tôi không cố ý...”

Cô rất muốn chơi đàn dương cầm, chỉ vì rất muốn ôn lại niềm vui sướng khi xưa, cô biết giấc mộng kia đã là quá khứ không thể trở thành sự thật, cô chỉ cần vài phút đồng hồ, vài phút đồng hồ là được rồi, để cô có cơ hội nhắm nháp một chút hương vị hạnh phúc.

“Tôi lập tức sẽ đi ngay bây giờ.”

“Cô đứng lại đó cho tôi!” Quang Hy thô lỗ kéo bả vai của cô. “Cô nghĩ đại học Thánh Đức là nơi nào? Sách có thể tùy tiện mượn? Đàn dương cầm có thể tùy tiện chơi? Nơi này có thể muốn tới thì tới, muốn đi thì đi hả?”

“Thật xin lỗi.”

“Nếu lời xin lỗi có tác dụng, thì đã không cần có cảnh sát.” Anh giận giữ quát. “Cô có biết cô đã làm sai điều gì không? Cô dám dùng bàn tay dơ bẩn của mình làm bẩn cây đàn dương cầm này, dù cô có bồi thường bằng cơ thể của mình cũng không đủ!”

4. Chương 02 - Phần 2

Làm bẩn? Anh ta có cần phải nói khó nghe vậy không?

Mộ Tranh cắn môi. “Vậy anh muốn tôi làm gì anh mới bằng lòng thả tôi đi?”

“Muốn làm gì?” Anh giấu cợt cười nhẹ. “Rất đơn giản thôi, chúng ta sẽ hoàn thành trò chơi đặt cược của cô, không phải cô cùng bọn họ đã cá trong một tháng sẽ theo tôi lên giường à? Được, đến đây đi, cởi quần áo ra!”

“Cái gì?” Mộ Tranh sợ hãi.

“Cô nghe không hiểu à?” Anh cười lạnh. “Tôi muốn cô cởi quần áo, chỉ cần cởi ra tôi sẽ để cô đi.”

Cô không dám tin tưởng mắt nhìn anh, tức giận đến mức toàn thân phát run.

“Cho dù trường này do nhà anh mở, thì anh cũng không có quyền nhục mạ người khác như vậy!”

“Nếu biết trường này do nhà tôi mở, thì tôi khuyên cô nên ngoan ngoãn nghe lời.” Sắc mặt anh tối lại. “Nếu không tôi cũng không dám chắc người phụ trách căn tin trường học ngày mai có thể bị đố người hay không...”

“Đủ rồi.” Mộ Tranh cắt ngang lời anh, cô hiểu rõ vị thái tử kiêu căng này tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho cô. “Tôi biết anh muốn gây khó dễ cho tôi, chỉ cần tôi cởi đồ anh sẽ để tôi đi đúng không?”

Anh buông cô ra rồi đứng tựa bên cạnh đàn dương cầm, thản nhiên nhìn cô, ngược lại cô cố nén khuất nhục, hai tay run rẩy nắm chặt vạt áo.

“Cởi đi!” Anh lạnh lùng thúc giục. “Đừng đứng trước mặt tôi giả vờ trong sáng, cô không phải đã nói mình là tay chơi à?”

Cô cắn chặt môi, ngẩng mặt lên nhìn anh, đôi mắt trong suốt lấp lánh nước.

Anh ngẩn ra.

“Anh thật sự rất đáng giận, Nhậm Quang Hy.” Cô oán hận lên án. “Chờ tôi cởi xong, xin anh hãy trả lời cho tôi biết, một người vì sự sinh tồn mà phải biến mình thành một kẻ hèn hạ trước một người đàn ông, thì anh sẽ cảm thấy vui vẻ chứ?”

Giọng nói lên án đã làm rung động Quang Hy, anh nhìn chằm chằm Mộ Tranh, nhìn cô từng chút từng chút chậm rãi cởi bỏ cúc áo, cảm xúc trong lòng lẫn lộn.

“Nếu anh muốn tôi cởi, tôi sẽ làm, anh muốn trừng phạt tôi, mượn nhà ăn uy hiếp tôi, tôi không phản đối, anh nên suy nghĩ thử một chút, anh trêu đùa một người con gái như vậy, thật sự rất thú vị sao? Rất quang vinh sao? Đáng giá để khoe sao? Anh...” Cô phút chốc nghẹn ngào, nói không thành lời.

Quang Hy nhất thời buồn bực. Tại sao cô gái này lại giả bộ mình đáng thương như có nỗi ủy khuất rất lớn chứ? Tại sao anh phải đồng ý với cô, tại sao anh bỗng nhiên cảm thấy mình thật ác, ác đến mức người và thần đều tức giận?

Anh hít sâu, thu lại cơn tức giận.

“Thôi đi, đừng nói gì nữa, tôi không có hứng thú!”

Cô ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục cởi cúc áo, ánh nhìn của cô giống như đang nhìn tên dã thú thấp kém nào đó, rất chán ghét khinh thường.

Anh bỗng đứng bực bội, giận cô, lại càng giận chính mình hơn.

“Tôi nói không cần cởi nữa! Cô không nghe rõ hả?”

Anh thô bạo kéo lấy tay cô, mà cô tùy ý để anh cầm lấy, nhìn anh, cô nhớ tới ánh mắt chú Tài nhìn mình, điều đó càng làm cô thấy ghê tởm hơn.

“Có phải đàn ông các anh đều giống nhau, thích dùng phương pháp này trêu đùa người khác?”

“Cô có ý gì?” Quang Hy cảnh giác. “Ý cô là còn có người khác đối xử với cô như vậy sao? Là ai?”

Mộ Tranh không nói, cắn răng chịu đựng, Quang Hy nhíu mày nhìn cô, hai người im lặng giằng co, cả hai đều không chú ý ngoài cửa sổ đang có người nhìn lén, đột nhiên từ cửa sổ vang lên tiếng quát của bảo vệ tuần tra.

“Ai ở đó vậy?”

Người đàn ông ngoài cửa sổ rùng mình, xoay người bỏ chạy, một mặt hét lên:

“Bên kia có hai sinh viên đang cởi đồ thân mật, anh còn không mau tới bắt chúng đi?”

Mộ Tranh nghe thấy tiếng nói này liền sợ hãi chấn động,

“Chú Tài?”

Chú Tài? Hắn là ai? Quang Hy rất muốn hỏi nhưng bảo vệ đã tìm tới đây, ý niệm trong đầu anh chợt lóe, anh vội kéo Mộ Tranh trốn phía sau đàn dương cầm, người bảo vệ không đuổi theo tên rình coi, mà mau chóng đi vào Thánh Đức đường, lấy đèn pin trong tay chiếu sáng, khi thấy không có người, mới an tâm rời đi.

Hai người trốn ở bên trong, nghe thấy ngoài cửa truyền đến âm thanh của tiếng khóa cửa, thì ngạc nhiên nhìn nhau.

“Tại sao lù ra xa vậy? Sợ tôi ăn cô à?”

Sau khi bảo vệ rời đi, Mộ Tranh vội dùng sức gạt tay Quang Hy rồi cuộn người trong góc khuất, Quang Hy thấy dáng vẻ cảnh giác toàn thân của cô thì vừa tức vừa buồn cười, không khỏi nổi hứng đùa cợt.

“Yên tâm, tôi không có hứng thú nào với nhỏ cơm hộp như cô đâu, vừa rồi chỉ đùa thôi.”

Lại trêu đùa cô? Tên công tử đáng ghét này coi hành động tội tệ vừa nãy chỉ là trêu đùa cô?

Mộ Tranh cài lại cúc áo, căm ghét trừng mắt nhìn Quang Hy.

Quang Hy đón nhận ánh mắt căm tức của cô, nhưng anh cũng hiểu được mình đáng bị đối xử như vậy, ai bảo vừa rồi anh trêu đùa cô gái này như vậy chứ? Anh thở dài trong lòng.

“Được rồi, coi như là tôi sai, tôi xin lỗi cô, được chưa?”

Xin lỗi? Là thật hay giả? Mộ Tranh cắn môi, nhớ tới lúc ở sân băng anh cũng nói muốn xin lỗi cô, kết quả lại dùng thể sét đánh không kịp bưng tai trộm đi nụ hôn đầu của cô... Cô nghĩ tới thì càng tức giận hơn, ánh mắt rực sáng, thân mình không kiềm được run rẩy.

Quang Hy thấy cô vẫn đang sợ hãi, lòng mềm nhũn, anh muốn an ủi cô, nhưng lại sợ nói ra những lời không hay.

“Cô cẩn thận một chút, buổi tối nơi này có thể có ma, đến lúc đó quỷ bò lên người cô, tôi cũng không có biện pháp cứu cô đâu.”

“Cái gì... Quỷ ở đâu?” Cô cuối cùng cũng mở miệng, buồn bực bác bỏ. “Sao anh ác vậy? Đến bây giờ vẫn còn muốn gạt tôi.”

“Tôi không lừa cô, nơi này có quỷ thật đó.” Anh không quan tâm tiến tới gần cô, khi cách cô vài bước thì anh dừng lại.

“Kì thật cách đây nhiều năm, nơi này có một bé trai đã chết.”

“Cái gì?” Cô ngạc nhiên sửng sốt.

Anh làm như không thấy sự kinh ngạc của cô, chỉ đi thẳng về phía cái rương ở góc phòng rồi mở ra.

“Cô nhìn cái rương này đi, không phải có một vết trầy à? Đây là dấu vết mà đứa trẻ đó lưu lại.”

Mộ Tranh nén nỗi sợ hãi nhìn vết trầy, nhíu mày khó hiểu. “Sao có vết trầy này?”

Quang Hy không trả lời ngay, mà nhìn những vết trầy như nhìn thấy những hồi ức trước kia.

“Cách đây rất lâu, trong đại học Thánh Đức có một vị giáo sư, thường xuyên dẫn con mình tới đây chơi, ông đánh đàn cho con nghe, cũng dạy con trượt patin, nhưng có một lần, ông ta thành công buông tay ra, kết quả cậu bé mất trọng tâm bị té ngã, đỉnh ốc của chiếc giày trượt đã trượt ra một đường ở đây.”

“Sau đó thì sao?” Mộ Tranh nhìn anh, không hiểu vì sao vẻ mặt của anh bỗng nhiên có vẻ đau thương.

“Sau này người ba kia cũng đã dùng cách giống như vậy mà xa rời con mình, ông ta không hỏi đứa con có đồng ý hay không, cũng không trông nom con có thể té ngã bị thương hay không, mà buông tay ra như vậy. Khi đó, đứa bé mới tám tuổi cũng đã cảm nhận được nỗi đau khi bị vứt bỏ.”

Chính xác! Tôi chính là một đồng rác, từ sau khi mất ba năm tám tuổi, tôi đã bị PIDS, vết thương thời niên thiếu dần tới trở ngại tâm lý, cô hiểu chứ?

Tim Mộ Tranh đập mạnh loạn nhịp, trong đầu quanh quẩn từng lời Quang Hy gào thét trong phòng cảnh sát, anh nói khi anh tám tuổi đã không còn ba, mà đứa trẻ kia, cũng năm tám tuổi thì bị vứt bỏ, chẳng lẽ...

“Sau khi ba cậu bé mất, nghe nói có rất nhiều người đã nửa đêm nhìn thấy cậu bé trượt patin ở trong này, mọi người hỏi nó vì sao, nó đã nói, bởi vì nó muốn hỏi người ba đã chết của nó, vì sao lại vô duyên vô cớ buông tay nó ra? Thế nào? Có đáng sợ không? Cô có bị dọa không?” Anh khôi phục vẻ mặt bất cần đời, nửa thật nửa giả dọa cô.

Nhưng trong mắt anh, cô vẫn cảm nhận được sự đau đớn thoáng qua.

“Ba tôi cũng đã từng buông tay tôi.” Giọng nói của cô khàn đặc.

Anh sửng sốt.

“Lúc tôi tập chạy xe đạp, chính ba đã dạy tôi, ông cũng từng vụng trộm buông tay ra, khi đó tôi đã dọa sẽ giận ông, cuối cùng tôi bị té ngã, ba đã nói với tôi ông vì muốn dạy tôi cách tự lập mới làm vậy, khi buông tay ra, ông cũng không đỡ, nhưng tôi phải học cách tự mình đứng lên.”

“Cô... Sao lại nói với tôi những điều này?” Anh lúng túng.

“Tôi chỉ đang nghĩ, nói không chừng người ba kia cũng có nỗi khổ riêng, mới có thể buông tay con trai mình, để cậu bé hiểu rõ, sau khi té ngã phải biết tự mình đứng lên, mà không phải lại nằm đó oán trời trách đất.”

Ý của cô là châm biếm anh chỉ giỏi trêu chọc người khác ư?

Lồng ngực của Quang Hy tràn ngập lửa giận, đột nhiên trừng mắt nhìn Mộ Tranh, cô không tránh mà dừng cảm nhìn thẳng anh.

“Mỗi người đều có lúc vấp ngã, người không hiểu được điều đó sẽ không đứng lên được, kẻ đó là kẻ nhu nhược.”

Kẻ nhu nhược! Cô dám can đảm cười nhạo anh như thế à!

Quang Hy tức giận nắm chặt hai nắm đấm, anh xúc động muốn hung hăng lên án mạnh mẽ cô gái không biết trời cao đất rộng này, cô nghĩ mình là ai? Dựa vào cái gì mà dạy bảo anh? Nếu cô là con trai, thì anh đã sớm cho cô một trận rồi.

Đáng tiếc cô là con gái, đáng tiếc anh không có cách nào xuống tay với cô được, mặc kệ là nước mắt bị thương hay ngôn ngữ chỉ trích tránh móc của cô, thì tất cả đều đi thẳng vào lòng anh, chạm tới trái tim anh.

Thật ra thì... cô nói rất đúng, ở phương diện nào đó mà nói, con người anh rất nhu nhược, chỉ biết oán trời trách đất, ngay cả chính anh cũng căm ghét bản thân mình.

“Đúng là gặp quỷ mà.” Anh thấp giọng nguyên rủa, nổi giận dùng dùng xoay người đi tới cạnh đàn dương cầm, anh bất mãn đập toàn bộ phím đàn tạo ra một chuỗi tiếng đàn lung tung.

“Đàn lại lần nữa đi!”

“Hả?”

“Tôi nói, đàn lại lần nữa.” Anh ngạo mạn ra lệnh. “Đàn khúc ‘Air on the G string’ đó.”

“Anh muốn tôi đánh đàn?” Cô không thể tin được. “Vừa rồi anh không phải đã nói tôi sẽ làm bản cây đàn dương cầm này à?”

“Đó là vì...” Anh nheo mắt, mím môi lại.

Bởi vì nơi này thuộc về hoài niệm của anh và ba, chỉ có anh mới có thể sở hữu nhưng cô lại tự tiện đi vào? Cô rất hiểu điều đó.

Mộ Tranh chăm chú nhìn vẻ mặt có chút khốn khổ của anh, trong lòng cô liền thất lại.

“Tóm lại tôi muốn nghe! Rốt cuộc cô có đàn không?” Anh không nói lý do, đành phải biểu hiện ra dáng vẻ cả vú lấp miệng em.

Cô mỉm cười. “Được rồi, tôi đàn.”

Cô đàn cho anh nghe theo lý do vô lý của mình, đàn một lần lại một lần nữa, cho đến khi anh nhắm chặt hai mắt hoàn toàn thư giãn, sau đó chìm vào giấc ngủ đầy mộng mị.

Hai người ở trong Thánh Đức đường một đêm, sáng sớm hôm sau, nghe tiếng chim hót nhẹ cô liền mở mắt ra, anh cũng đã tỉnh đang nằm bên cạnh, ung dung thưởng thức vẻ mặt ngủ say của cô.

Cô kinh sợ, hốt hoảng đứng dậy.

“Anh... anh muốn làm gì?”

“Sao cô khẩn trương vậy? Ngắm một chút cũng không được à?” Anh cười vẻ mặt ngạc nhiên kia của cô.

“Có cái gì... đẹp đâu?”

Nghĩ tới không biết anh đã nhìn cô bao lâu làm hai má trắng mịn của Mộ Tranh không khỏi lộ màu đỏ ửng.

Anh thấp giọng cười, không trêu chọc cô nữa, nhanh chóng đứng dậy, lấy chìa khóa từ trong túi tiền ra mở cửa.

Cô ngạc nhiên nhìn chằm chằm động tác của anh.

“Thì ra anh có chìa khóa?”

“Bằng không cô nghĩ tôi và cô vào bằng cách nào?”

“Vậy sao... anh không nói sớm?” Hai cô vô duyên vô cớ ở trong này một đêm với anh!

“Cô không có hỏi tôi.” Anh cười nhún nhún vai. “Huống chi ngày hôm qua tôi vốn đã muốn qua đêm trong này.”

“Anh!” Cô rất tức anh, nhưng cũng không thể làm gì được, chỉ có thể đi theo anh ra ngoài.

“Đúng rồi, về sau tối nào cô cũng đánh đàn ở đây.” Anh chỉ thị.

“Vì sao?” Cô giật mình.

“Cô có biết đàn dương cầm nếu để lâu sẽ bị hỏng không? Tuy rằng cô đàn chưa được hay lắm, nhưng miễn cưỡng còn tính có thể nghe được, mỗi tối tới đàn cho bản đại gia nghe đi.”

“Vì sao... muốn tôi làm như vậy?” Cô ngây ngốc hỏi, anh không có khả năng yêu thích tiếng đàn của cô.

“Tóm lại tôi muốn cô tới!” Cảm thấy ánh mắt của cô đang chăm chú nhìn mình làm Quang Hy then quá hóa giận. “Ngày hôm qua không phải cô nói với tôi là cô thích đánh đàn à? Bản đại gia tốt bụng cho cô cơ hội, cô lại dám cự tuyệt?”

Nói như vậy, kì thật là anh muốn giúp cô sao? Vậy anh không thể nói nhẹ nhàng à? Không nên dùng giọng điệu khiến người khác ghét vậy chứ? Mộ Tranh chịu thua, buồn bực không nói câu nào.

Anh hiểu lắm thái độ im lặng của cô.

“Tôi cảnh cáo cô không được nói không, nếu cô dám không đến, tôi cam đoan về sau cô không thể sống yên ổn tại đại học Thánh Đức.”

Cô liếc anh một cái.

“Đã biết, cuối cùng tôi có thể đi chưa?”

“Lương Mộ Tranh, cô dám dùng thái độ này nói chuyện với đại thiếu gia à!”

“...”

Cô không để ý tới anh mà xoay người bước đi.

“Nhỏ cớm hộp, cô đứng lại đó cho tôi!”

“...”

“Này, nhỏ cớm hộp...”

5. Chương 03 - Phần 1

Trạm Thứ Ba: Sóng gió ở trường đại học

Cô không nghĩ tới mình lại có cơ hội chơi đàn.

Mộ Tranh vừa quét dọn nhà ăn vừa nhẹ giọng hát thầm, nhớ tới lần gặp mặt gần nhất, vẻ mặt không khỏi hớn hở.

Bởi vì muốn chạy trốn sự thật, nên đêm hôm đó, cô đã chạy tới Thánh Đức đường, vụng trộm đụng chạm cây đàn dương cầm cô không nên đụng, lại bị Vương tử ngạo mạn và vô lý phát hiện, cô tưởng mình sẽ bị trách cứ, nhưng cuối cùng, anh lại đồng ý cho cô chơi đàn.

Anh nói từ nay về sau cô có thể đánh đàn, đánh những khúc mà cô muốn đàn cho anh nghe.

Đối với cô mà nói, việc đó giống như giấc mộng vậy, cô lại có thể đánh đàn, dường như khi đánh đàn cô có thể trở về hồi bé, tạm thời quên đi cuộc sống trần trụi trước mắt.

Cô có thể nằm mơ, đã từ rất lâu rất lâu, cô đã không có cảm giác nằm mơ rồi...

Mộ Tranh dừng động tác lau cửa sổ, sợ sệt nhìn đôi tay của mình, đôi tay này so với những cô gái bằng tuổi khác lại quá thô ráp, vừa thấy đã biết ngay là đôi tay phải chịu nhiều khổ cực.

Cô luôn hi vọng đôi tay của mình cũng mềm mại như những cô gái khác! Cô cũng hi vọng mình cũng tự do, vô lo vô nghĩ như những sinh viên ngoài kia, vui vẻ học hành, chơi đùa, tham gia công tác đoàn trường, cô rất hi vọng những điều đó...

“Cháu đang nghĩ chuyện gì vậy?” Một giọng nói nghiêm khắc vang lên.

Cô ngạc nhiên, xoay người lại, trước mặt cô là một gương mặt ngăm đen, là chú Tài, ông ta đang dùng đôi mắt đục ngầu đầy dục vọng kia nhìn cô đầy uy hiếp.

“Chú Tài, chú đến rồi à.” Cô rất muốn tránh né ánh mắt ghê tởm kia. “Cháu sẽ mau chóng lau xong cửa sổ, đợi lát nữa sẽ vào bếp giúp dì rửa rau ạ.”

“Không cần gấp như vậy, thừa dịp dì cháu đi mua đồ, chúng ta tâm sự chút đi.”

Chú Tài vươn tay về phía Mộ Tranh, cô nhận thấy nguy hiểm liền lui một bước, làm mặt hẩn biến sắc.

“Mấy ngày nay nhìn cháu hình như rất bận, sau khi tan tầm cũng không thấy đâu, cháu vẫn thường xuyên tới đó à?”

“Không có, cháu chỉ... đang chuẩn bị thi lên đại học, nên muốn tìm nơi yên tĩnh để học bài.”

“Trong nhà còn chưa đủ yên tĩnh à? Sao mỗi ngày còn phải chạy ra bên ngoài?”

“Cháu...” Mộ Tranh không biết nên giải thích thế nào, không thể nói cho chú Tài rằng cô phải đi đánh đàn cho Nhậm Quang Hy nghe được.

“Đừng tưởng rằng chú không biết cháu đang lén lút làm gì!” Chú Tài hừ lạnh, “Nhóc con, dù sao cũng phải để lại một chút cho người ta hưởng thụ chứ.”

Câu này có nghĩa gì? Mộ Tranh sợ hãi, nhớ tới đêm đó ở Thánh Đức đường dường như đã nghe thấy giọng nói của chú Tài, hay người rình trộm ngoài cửa sổ kia chính là ông ta?

Nghĩ tới đó, cô không khỏi rét run rồi đảo mắt quan sát, thì ra dì không có ở đây, chỉ còn mình cô với chú Tài trong căn tin chưa mở cửa, cô cảm nhận được nguy hiểm đang tới gần đành vội tìm lý do thoát thân.

“Đúng rồi, chú Tài, hôm qua cháu có mượn cái tua vít của trường học vẫn còn đây, cháu phải mang đi trả mới được.”

Nói xong cô cầm tua vít lên, thừa dịp chú Tài còn không để ý đã vội vàng chạy ra khỏi nhà ăn.

Khi đi qua sân thể dục, giữa sân ồn ào tiếng người, tụ tập thành nhóm lớn ríu ra ríu rít, mà nổi bật giữa đám đông chính là Quang Hy.

Có chuyện gì vậy? Mộ Tranh không nhìn được tò mò, đứng phía sau đám người đang chăm chú quan sát.

Một cô gái xinh đẹp đứng đối diện anh, Mộ Tranh nhận ra cô ta chính là cô bạn gái đã bị Quang Hy vứt bỏ ngày trước – Trương Ngải.

“Nhậm Quang Hy, nghe nói mấy ngày trước anh nhận cá cược khiêu chiến nhỏ cơm hộp búống bình ở căn tin, kết quả lại thất bại! Chuyện này là thật à?”

“Tin tức truyền đi nhanh thật đấy.” Quang Hy không nhìn cô trả lời.

“Tất cả mọi chuyện trong trường không có gì Trương Ngải tôi không biết.” Cô tự hào tuyên bố, dừng lại một chút rồi mới nói tiếp:

“Nói thật, tôi rất khó tin rằng chỉ một nhỏ cơm hộp nhỏ bé mà anh cũng không có biện pháp thu phục.”

“Cô tin hay không cũng không sao, nhưng đây là sự thật.”

“Cái gì?” Mọi người ồ lên.

Mộ Tranh cũng sững sốt, vị thái tử cao ngạo này rõ ràng đã thừa dịp cô không chuẩn bị mà lấy đi nụ hôn đầu của cô, vì sao lại nói nhiệm vụ của mình đã thất bại?

Cô kinh ngạc, chuyển dời ánh mắt, vừa vận dừng trên người Jacko, Jacko thấy cô, liền chủ động tiến lại gần, thấp giọng nói:

“Nhỏ cơm hộp, cô giỏi thật.”

“Ý anh là sao?” Cô không hiểu hỏi lại.

“Cô không thấy à? Quang Hy vì bảo vệ cô mà tình nguyện coi như nhiệm vụ của mình đã thất bại, rõ ràng tôi đã chụp được ảnh, nhưng cậu ta lại quyết không cho tôi lấy chúng ra làm chứng cứ.” Jacko đáp lại:

“Cô biết không? Lần này cậu ta sẽ chết rất thê thảm.”

Mộ Tranh lo lắng trong lòng, nhìn về phía Quang Hy, ngay lúc đó anh đã nhận đôi giày cao gót màu đỏ Trương Ngải đưa qua.

“Đã đánh cược thì chấp nhận chịu thua, nếu Nhậm Quang Hy tôi đã không đấu lại nhỏ cơm hộp thì tôi chấp nhận.”

Nói xong, anh tự nhiên đi đôi giày cao gót vào, rồi bắt đầu chạy quanh sân thể dục.

Mọi người xung quanh nhìn dáng vẻ thất bại của anh thì không ngừng cười nhạo.

“Nhậm Quang Hy...” Mộ Tranh đứng ở xa nhìn anh chân thấp chân cao chạy bộ chậm chạp, đôi mắt ẩn chứa nét mệt mỏi.

Người con trai này thực sự rất mâu thuẫn, có đôi khi ngang ngược ra lệnh làm cô tức giận, có khi lại dịu dàng bảo vệ cô như vậy.

“Cố lên! Nhậm Quang Hy!” Mọi người đứng xung quanh gào thét lên tiếng chế nhạo anh, mà cô chỉ lặng lẽ đứng nhìn từ xa, tim đập thình thịch.

Bỗng dưng, chân của anh treo một cái, thiếu chút nữa đã té ngã, trái tim của cô nhói đau một trận, sau đó anh vẫn tiếp tục chạy, chỉ là bước đi rất chậm, dường như rất đau đớn, thật vất vả mới có thể gần tới đích, nhưng lại không thể đi được nữa.

Quang Hy suy sụp ngã xuống, Mộ Tranh sốt ruột lập tức chạy về phía anh, nhưng một cô gái khác đã chạy tới bên cạnh anh.

“Nhậm Quang Hy, anh bị sao vậy? Có khỏe không?”

Anh ngẩng đầu lên, đôi mắt đột nhiên nhú lại. “Là cô!”

“Đúng, là tôi, Hà Dĩ Thiên.” Cô thản nhiên cười. “Tôi thấy anh chắc đã bị thương rồi, để tôi xem mắt cá chân của anh một chút.”

“Cô nghĩ mình là bác sĩ à? Sao lại muốn xem giúp tôi?”

“Tương lai tôi sẽ là bác sĩ.” Đối với sự lạnh lùng vô tâm của anh, cô chỉ cười nhẹ nháy mắt mấy cái. “Đúng rồi, nhân tiện nói với anh một tiếng, tôi quyết định chuyển tới khoa Y học đại học Thánh Đức, từ nay về sau xin nhờ anh chỉ bảo nhiều hơn.”

Cô ấy là ai? Rất thân với Quang Hy thì phải?

Bỏ mặc mọi lời bàn luận của các bạn học xung quanh, lòng Mộ Tranh trùng xuống, không biết làm sao, nhìn thấy Hà Dĩ Thiên tràn đầy tự tin kia, bỗng nhiên cô cảm thấy mình thật nhỏ bé.

“Cô gái kia là thiên kim của Chủ tịch công ty Hoàn Vũ.” Jacko không biết từ khi nào đã đứng cạnh cô. “Nghe nói mẹ Quang Hy hi vọng hai người họ có thể kết hôn.”

“Tại sao lại nói điều này cho tôi biết?” Mộ Tranh giả bộ không quan tâm.

Jacko cười cười: “Không có gì, chỉ là cảm thấy muốn nhắc nhở cô một chút mà thôi.”

Mộ Tranh cắn môi, cô rất hiểu sự ám chỉ của Jacko, anh đang cảnh cáo cô, chim sẻ mà muốn trèo cao? Yên tâm đi, đạo lý này cô hiểu rất rõ.

Cô xoay người rời đi, Quang Hy lại thoáng nhìn thấy cô, cất giọng gọi:

“Lương Mộ Tranh!”

Cô dừng lại, chậm rãi quay đầu, các sinh viên khác cũng đều kinh ngạc đem tầm mắt hướng về phía cô.

Quang Hy giãy giụa muốn đứng dậy, anh không để ý tới lòng nhiệt tình muốn giúp đỡ của Dĩ Thiên mà đi về phía cô, cánh tay nắm lấy bả vai cô, tự nhiên hạ lệnh, “Mau đưa tôi tới phòng y tế.”

Tình huống phát triển càng lúc càng kì lạ, mọi người hứng thú muốn xem kịch vui, Dĩ Thiên nhú mày, Trương Ngải toàn thân tức giận nghiến răng.

“Đi thôi! Sao còn đứng sững ở đó nữa?” Quang Hy mặc kệ mọi người thấy lạ mà hung hăng kéo tay Mộ Tranh.

“Á...”

Trong phòng y tế, y tá đắp băng lên mắt cá chân của Quang Hy, sau khi băng bó xong xuôi còn dặn dò anh tạm thời nên nghỉ ngơi, Mộ Tranh ở lại chăm sóc anh, anh từ từ nhắm hai mắt lại, chân mày chau lại, như đang cố nén phần nào những đau đớn.

“Chân rất đau à?” Cô lo lắng hỏi.

“Không phải chân đau.” Anh chỉ vào đầu mình. “Là nơi này.”

“Đầu anh bị sao vậy?” Cô chau mày, mấy ngày qua ở bên cạnh anh, cô cũng phát hiện anh thường xuyên bị bệnh đau đầu. “Bị như vậy sao không uống thuốc? Tôi đi lấy nước cho anh.”

“Không cần.” Anh ngăn cản cô. “Vừa rồi hình như tôi đã đánh rơi lọ thuốc.”

“Có thể đã rơi trên sân thể dục? Để tôi đi tìm thử xem...”

Anh đột nhiên giữ chặt cổ tay cô, không cho cô cử động. “Cô ngồi xuống.”

“Nhưng...”

“Ngồi là được rồi!” Anh cầm chặt tay cô.

“Được rồi.” Cô thấy hai người đang nắm tay nhau, trái tim liền run lên. “Tôi... hát cho anh nghe nhé.”

Vì thế, cô nhẹ nhàng bắt đầu ngân nga bài “Air on the G string”, mỗi khi cô đàn bài này cho anh nghe, cho dù đầu anh có đau tới mức nào, tâm tình có khó chịu tới đâu thì cuối cùng cũng sẽ chậm rãi bình tĩnh lại, đáng tiếc trong phòng y tế không có đàn dương cầm, cô đành phải hát nhỏ, hi vọng anh đừng chê khó nghe.

Dường như vừa rồi cô nghe thấy anh than thở:

“Rất khó nghe.”

Cái gì cơ? Khi cô nghe thấy tiếng cười nhẹ của anh thì biết anh cố ý trêu chọc cô, cô liền bĩu môi:

“Tôi dừng lại nhé.”

“Tiếp tục đi.” Anh ra lệnh ngắn gọn, vẫn từ từ nhắm hai mắt như cũ.

Cô đành phải tiếp tục hát, một lát sau, ánh mắt anh dần dần thư giãn, khóe miệng như nở nụ cười. “Tôi biết cô chắc chắn sẽ giúp tôi...” Anh thì thào nói nhỏ rồi đi vào giấc ngủ mộng lung.

Mộ Tranh im lặng chăm chú nhìn anh, cô có chút xúc động, khi anh ngủ rất giống đứa trẻ, thời gian từng phút một, từng giây một lặng lẽ trôi qua, thật lâu sau, cô mới giật mình nhận ra mình đã quên mất giờ mở cửa căn tin.

“Nguy rồi...”

...

“Tên Nhậm Quang Hy kia không phải rất coi trọng nhỏ cơm hộp sao?”

Khói thuốc bay mù mịt, bên trong một quán bar, Trương Ngải hẹn một đám nam nữ trẻ tuổi đang mặc sức vui chơi, trong đó có vài tên là đội viên đội bóng Khúc côn cầu đại học G, đội bóng luôn đối đầu với đại học Thánh Đức.

“Em nói ai là nhỏ cơm hộp?” Đại đội trưởng A Nặc tò mò truy vấn, đôi mắt gian tà háo sắc dán lên người Trương Ngải.

“Anh không biết à?” Trương Ngải không kiên nhẫn, đối với tên ruồi bọ này cô luôn luôn dùng vẻ mặt không mấy thiện cảm.

A Nặc nhất thời cảm thấy cô không có ý tốt, bên cạnh là một đội viên đang nhìn, anh vội vàng lấy lòng xin cô tha thứ.

“Nói đến Nhậm Quang Hy mới nhớ, vào buổi tối hai ngày trước, vừa lúc anh gặp được cậu ta đưa một con nhóc về nhà, ngoại hình rất xinh đẹp.”

“Là ai?” Trương Ngải khẩn trương hỏi.

“Không biết, nhưng tôi có chụp được ảnh của bọn họ.” Một đội viên lấy di động ra. “Mọi người xem, đây có phải là cô ta hay không? Nhậm Quang Hy quả thực đã đi cùng một em gái rất đẹp!”

Trương Ngải chăm chú nhìn ảnh chụp trên di động, dù hơi mờ, nhưng cô chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra cô gái kia đúng là Mộ Tranh, nghĩ đến bạn trai trước của mình lại hẹn hò với loại con gái cỡ đại không có tiêu chuẩn này, cô không khỏi giận dữ.

“Đội trưởng A Nặc...”

A Nặc toàn thân mềm nhũn. “Chuyện gì vậy? Cục cưng.”

“Có chuyện, em muốn anh giúp em xả giận.” Cô đặt tay lên vai A Nặc, bộ mặt quỵn rũ. “Được chứ?”

“Đương nhiên rồi, em muốn gì cũng được, bắt kể lên núi đao, xuống biển lửa hay vượt qua sông, thì anh cũng quyết không chối từ!”

...

“Các anh muốn làm gì? Sao lại bắt tôi tới đây?”

Mộ Tranh đề phòng trừng mắt nhìn vài tên mặc đồng phục đội Khúc côn cầu đại học G, hôm nay sau khi cô tan tầm, vốn định đi tới Thánh Đức đường trước, nhưng vừa tới sân trường đã bị những người này bắt được, họ kiên quyết muốn kéo cô vào sân băng.

Tay chân cô đều bị buộc chặt, bị ép quỳ gối trên sân băng, cô lạnh run người, nhưng vẫn giả bộ bình tĩnh.

“Có phải mấy người bắt nhầm người hay không? Tôi không biết mấy người.”

“Cô là Lương Mộ Tranh, các bạn học ở Thánh Đức đặt cho cô cái tên ‘Nhỏ cơm hộp’, đúng không?”

“Đúng thì sao?”

“Vậy thì chúng tôi không hề tìm nhầm người.” Thủ lĩnh A Nặc cười gian:

“Ai kêu cậu ta dám trêu chọc cục cưng của tôi? Chúng tôi chỉ muốn cho cậu ta nếm chút mùi thôi.”

Anh ta rốt cuộc đang nói cái gì? Mộ Tranh không hiểu, nhưng khi cô thoáng nhìn thấy Trương Ngải đang chậm rãi đi vào sân băng thì bừng tỉnh ngay lập tức.

“Nhỏ cơm hộp, cô khỏe chứ...”

...

Trương Ngải cười lạnh không có ý tốt. “Anh còn nhớ tôi là ai không?”

“Cô là ai? Lý Tiểu Mạn? Hay Đào Nỵ Nỵ?” Nhận được điện thoại của Trương Ngải, Quang Hy không kiên nhẫn đáp lại.

6. Chương 03 - Phần 2

Lúc chiều, anh bị mẹ gọi điện bắt về nhà, anh vốn nghĩ đã xảy ra chuyện lớn gì, thì ra Chủ tịch Hà và con gái đến nhà ăn cơm, vì bảo vệ Thánh Đức đường, anh đành bắt đắc dĩ phải gặp mặt Hà Dĩ Thiển, đã buồn bực đến mức cực hạn, vậy mà cô bạn gái trước còn cố ý làm phiền.

Trương Ngải tức điên lên. “Nhậm Quang Hy, anh chỉ kiêu ngạo được mấy phút nữa thôi!”

“Sao cơ?”

“Anh muốn tới hay không thì tùy, bây giờ đang có người ở sân băng chờ anh đấy. Trông cô ta thật đáng thương, cô ta đang rất lạnh đấy, nhìn cô ta như con mèo nhỏ, anh nói thử xem nếu tôi cho người dùng gậy cầu đánh gãy tay cô ta thì cô ta có thể đánh đàn được nữa hay không?”

“Có!” Quang Hy kích động. “Cô dám bắt cóc Mộ Tranh?”

“Cho anh nửa giờ, nhớ kĩ, chỉ một mình anh tới, bằng không tay cô ta biến thành thế nào thì tôi cũng không dám nói trước.”

“Anh ta sẽ không đến đâu.” Mộ Tranh cố gắng bình tĩnh nói rõ ràng.

“Cô biết?” Trương Ngải chau mày.

“Tôi không biết các người muốn làm gì, nhưng Nhậm Quang Hy không có quan hệ gì với tôi cả.”

“Không có quan hệ, vậy sao anh ta lại nửa đêm hộ tống cô về nhà? Cô định lừa ai đây?”

“Tóm lại, anh ta sẽ không đến đâu. Máy người dùng nghĩ lấy tôi uy hiếp anh ấy, chỉ sợ là đã tìm lầm người rồi.”

“Anh ta có đến hay không chúng ta chờ coi sẽ biết, nếu anh ta không đến cũng tốt, nhưng nếu anh ta thật sự đến đây...” Trương Ngải bĩu môi. Đôi mắt hiện lên nét đố kỵ. “Tôi tuyệt đối sẽ cho anh ta đẹp mặt!”

Khi phụ nữ ghen tuông quả nhiên rất đáng sợ. Mộ Tranh cắn môi, vừa lo lắng cho hoàn cảnh của mình cũng sợ Quang Hy thật sự đơn thương độc mã tới cứu cô, ở nơi này đang có một đám người to khỏe đang đứng chờ dạy dỗ anh.

Cầu xin anh, Quang Hy, trăm ngàn lần đừng tới.

Cô âm thầm cầu nguyện trong lòng, cô lo cho sự an nguy của anh, lại không nghĩ tới nếu anh không đến, thì kết cục của cô có thể sẽ rất thảm.

Tiếng chuông di động lại vang lên lần nữa làm tim cô đập nhanh hơn.

“Nếu tôi không nhầm thì của Nhậm Quang Hy gọi tới?” Trương Ngải đi giày trượt tiến đến trước mặt cô, lấy điện thoại trong túi cô ra. “Nhậm Quang Hy, chỉ còn mười phút thôi, anh còn không mau hơn à? Không lẽ anh muốn thấy nhỗ cơm hộp chịu khổ vì bị gậy cầu đả thương à?”

“... Cô là ai? Cô muốn làm gì Mộ Tranh?” Trong điện thoại truyền đến giọng nói lo lắng của Thác Dã.

“Chết tiệt, nhầm người rồi!” Trương Ngải hung hăng buông di động ra.

“Là ai... gọi tới?” Mộ Tranh run giọng hỏi, cảm giác thân nhiệt đang từ từ giảm xuống.

“Sao nào? Cô để ý à? Nói cho cùng, cô vẫn rất hi vọng anh ta đến làm anh hùng cứu mỹ nhân thôi.” Trương Ngải thầm đánh giá Mộ Tranh, càng nhìn càng thấy tức. “Thực không hiểu con hồ ly tinh này đã dùng thủ đoạn gì mê hoặc Quang Hy nữa? Đợi lát nữa anh ta đến, tôi sẽ để anh ta thấy cô bị các cầu thủ Đại học G thay phiên hôn môi...”

Cô chưa kịp nói xong, thì một chai bia lớn bỗng chốc từ xa bay tới ném chuẩn xác trúng A Nặc.

“Shit! Là đứa nào?” A Nặc xoa cánh tay, tức giận bưng bưng hỏi.

“Là tao.” Từ cửa sân bóng truyền tới một giọng nói trầm âm, là Quang Hy, dưới chân giẫm gậy cầu, trên tay nắm cầu côn, một thân thoải mái thông dong bước vào.

Anh thật sự đã đến đây...

Mộ Tranh nhìn anh mà trong lòng rối loạn không thôi, cô nên cảm thấy nên vui hay buồn đây.

“Không ngờ mày lại là người như vậy đấy, A Nặc, trong trận trước chúng mày thua trường tao. Chúng mày lại muốn dùng cách này báo thù à? Các thành viên đội khúc côn cầu Đại học G thật không có chí khí nhỉ?”

“Mày nói cái gì!” A Nặc bị chọc tức đến mức đỏ mắt, vung tay lên, “Các anh em! Lên!”

Sáu đội viên Đại học G ủa lên, bao quanh Quang Hy, Quang Hy không nhìn bọn chúng mà nhìn chằm chằm vào kẻ chủ mưu là Trương Ngải.

“Đây là trò chơi cô bày ra à? Trương Ngải, chẳng lẽ cô không cảm thấy sau khi chia tay mà người con gái lại cứ thích dây dưa với người con trai, thì rất không có cá tính à?”

“Anh dám nói tôi không có cá tính?” Lòng tự trọng của Trương Ngải bị động chạm khiến cô ta vừa thẹn vừa giận. “Nhậm Quang Hy, anh cho là hiện tại ai đang là người không chế cục diện?”

Nói xong, cô dùng sức tát Mộ Tranh một bạt tai.

Quang Hy biến sắc, ánh mắt phút chốc tối lại.

“Rốt cuộc cô muốn gì? Trương Ngải, có điều gì bất mãn có thể nhằm trực tiếp vào tôi.”

“Sao nào? Anh đau lòng à?” Trương Ngải ghen ghét trừng mắt nhìn anh. “Thế này đi, tôi cũng không muốn làm khó dễ anh, đội bóng Thánh Đức dưới sự dẫn dắt của anh đã thắng đại Học G bốn năm liền, nói vậy lần này chắc hẳn cũng sẽ không thua nhỉ?”

A Nặc khoát tay hạ lệnh, hai cầu thủ đại học G hiểu ý liền đem Mộ Tranh đẩy mạnh tới trước cầu môn.

“Lần này anh sẽ đảm nhiệm thủ môn, chỉ cần anh có thể bảo vệ tốt khung thành trước sự công kích của đại học G, không cho bọn họ dễ dàng tung lưới một viên cầu thì tôi sẽ để hai người rời đi bình yên, được chứ?”

Quang Hy không trả lời cô, anh thấy rõ tất cả cầu thủ bên đại học G đều mặc đủ đồ bảo hộ, nhưng trên người anh lại không mang dụng cụ bảo hộ nào, trong lòng biết rất rõ lần này bọn họ muốn chơi anh.

Nhưng bất luận tình thế có khắc nghiệt cỡ nào, thì anh cũng phải đứng chắn cho Mộ Tranh, anh không biết vì sao mình lại muốn bảo vệ cô gái này, anh chỉ biết rằng anh không thể để cho bất luận kẻ nào tổn thương cô.

“Đến đây đi!” Anh nhanh chóng tiến đến trước cầu môn, bày tư thế phòng thủ.

“Kiên quyết thế à?” A Nặc nhíu mày, cầm lấy một viên băng cầu. “Mày phải biết rằng, tao đã đổi chất lỏng trong quả cầu này thành chì, nên nó rất nặng, lỡ bị đụng tới, nói không chừng có thể chết người đấy.”

“Sao lại như vậy?” Mộ Tranh lo sợ không yên, đúng vậy, cô sợ Quang Hy sẽ bị thương. “Nhậm Quang Hy, anh đi mau, không cần giúp tôi...”

“Im miệng! Ngoan ngoan xem tôi chơi bóng.”

“Nhưng...”

“Tôi nói im miệng! Tôi không yếu ớt như cô nghĩ đâu.” Quang Hy cựa mạnh mắng cô, đôi mắt tinh anh nhìn chằm chằm một loạt các cầu thủ đô con của Đại học G ngay trước mặt. “Được, nếu tôi chặn được sáu trái, các người phải để Mộ Tranh đi.”

“Chờ mày chặn được rồi nói tiếp!” A Nặc cười lạnh, cầu côn linh hoạt đảo qua, băng cầu hướng thẳng tới cầu môn.

Mới đầu, Quang Hy còn miễn cưỡng có thể ngăn cản, nhưng băng cầu quá nặng, gia tốc lại kinh người, dần dần anh cũng không ngăn được, đành phải dùng thân thể của mình làm lá chắn đỡ cho Mộ Tranh, khiến anh đau tới mức quỳ rạp xuống đất.

“Nhậm Quang Hy!” Mộ Tranh hoảng sợ kinh hô.

“Tôi không sao.”

Anh cố gắng bắt mình đứng dậy, nhưng còn chưa kịp đứng vững, thì một quả cầu khác lại đánh tới khiến đầu óc anh choáng váng.

Mộ Tranh đau lòng không thôi, kêu về phía các cầu thủ đại học G:

“Không cần đánh nữa! Cầu xin các người đừng đánh nữa!”

“Vẫn chưa xong đâu.”

Một viên cầu khác lại bay tới, hướng bay thẳng tới đầu Quang Hy, máu tươi từ trán anh chảy xuống, nhỏ từng giọt trên sân băng, nhìn thật ghê người.

“Thế nào? Nhậm Quang Hy, anh nhận thua chưa?” Trương Ngải cười hỏi.

Quang Hy không nói, chỉ thở hồng hộc đứng dậy. “Còn một viên nữa.”

“Cái gì?” Trương Ngải không thể tin được, sắc mặt tái mét, oán hận liếc nhìn Mộ Tranh một cái. “Vì nhỏ cớm hộp kia mà ngay cả mạng anh cũng không cần sao?”

“Ít nói nhảm, thật dài dòng, rốt cuộc các người có đánh hay không?” Quang Hy chán nản đáp lại cô.

“Đáng ghét!” Trương Ngải mím môi. “Đánh cho tôi!”

Viên cuối cùng, A Nặc cướp quyền phát bóng, dùng hết sức vung lên một gậy không chút lưu tình nào.

Sẽ chết, anh thật sự sẽ chết mất...

Đôi mắt Mộ Tranh đầm lệ, từng giọt mồ hôi nhìn thân người Quang Hy đang lung lay sắp đổ, vì sao anh lại muốn bảo vệ cô? Vì sao chứ?

Băng cầu nhanh chóng bay tới, tim cô đập thật mạnh, cô không kịp nghĩ nhiều, chỉ giãy giụa đứng thẳng lên, rồi che toàn thân Quang Hy, cô ghé vào lưng anh, băng cầu bay tới giữa chân khiến cô đau tới mức rên lên.

Tất cả mọi người sửng sốt, nhất là Quang Hy, anh quá hoảng sợ liền vội đứng dậy, vội tới kiểm tra vết thương của cô, nhìn thấy bắp chân cô đang xanh tím một mảng, không hiểu sao lại cảm thấy rất đau lòng.

“Cô là đồ ngốc hả? Sao lại chắn hộ tôi? Nếu chân cô bị thương thì phải làm sao?”

Cô mỉm cười, cố gắng mở đôi mắt tràn đầy đau xót. “Không thể để mình anh bảo vệ tôi, tôi cũng muốn... bảo vệ anh.”

Quang Hy xúc động, chưa từng có người nào nói với anh như vậy, chưa từng có người nào nguyện ý mặc kệ mọi thứ để bảo vệ anh.

“Ngu ngốc, đúng là ngốc hết thuốc chữa.” Anh thấp giọng quở trách, ngoài mặt có vẻ nghiêm túc, nhưng thật ra đang cảm động không nói được thành lời.

“Đủ rồi! Đây không phải lúc để đôi cầu tặc nam nữ chúng mày nói chuyện yêu đương.” Trương Ngải thấy khó chịu. “A Nặc, anh còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì? Lên cho em...”

“Dừng tay!” Một vị khách không mời mà đến đột nhiên xông vào sân băng. “Sinh viên Thánh Đức đánh nhau với các thành viên đội bóng đại học G, việc này truyền ra ngoài thì ai cũng đừng mong sẽ được tốt nghiệp!”

“Anh là ai?” Trương Ngải nổi giận dửng dưng tiến tới trước người vừa đến. “Anh tới giúp đỡ Nhậm Quang Hy à?”

Là Thác Dã? Mộ Tranh ngạc nhiên.

“Làm sao có thể?” Thác Dã phản bác. “Tôi với thằng nhóc kia có rất nhiều mâu thuẫn.”

“Các người đã từng đánh nhau?”

“Đúng vậy, cho nên để tôi cũng đến tham gia một chân đi.”

Thác Dã mỉm cười, nói thì chậm nhưng hành động lại rất nhanh, thừa dịp Trương Ngải chưa chuẩn bị, anh đã tiến tới một bước, nhanh chóng dùng tay khống chế ả, ép ả ra bên ngoài.

“Mày... mày! Không muốn sống nữa hả?” A Nặc giận dữ kêu lên, thấy người yêu bị khống chế làm hắn lo lắng vô cùng.

“Nếu không muốn cô ta bị thương thì hãy thả Mộ Tranh ra!” Thác Dã cũng cảnh cáo.

“Mày...” A Nặc buồn bực.

Quang Hy nhân cơ hội cởi giày trượt băng ra rồi lấy lưỡi trượt cắt dây trói cho Mộ Tranh, hai người giúp đỡ nhau lảo đảo đứng dậy.

“Đi mau!” Thác Dã ra hiệu.

Mộ Tranh do dự, lo lắng nhìn anh.

Anh trấn an mỉm cười nhìn cô. “Anh đã gọi thầy giáo, họ lập tức sẽ tới, hai người đi trước đi.”

“Cảm ơn.” Quang Hy biết nơi đây không nên ở lâu, nên anh vội nắm tay Mộ Tranh rời đi.

A Nặc muốn chạy đuổi theo, nhưng Thác Dã lại đột nhiên đẩy Trương Ngải ra, túm lấy gáy áo của A Nặc, toàn thân tràn đầy sát khí, dùng sức quật A Nặc ngã xuống sàn.

“Đội trưởng!”

Vài đội viên khác nhìn thấy đội trưởng mình bị vậy thì vừa sợ vừa giận, cả lũ đồng thời xông lên, Thác Dã thân thủ nhanh nhẹn đã đoán trúng ý đồ.

“Rốt cuộc anh là ai?” Trương Ngải hoảng sợ hỏi.

“Nhìn không hiểu à? Tôi là bạn của Mộ Tranh.”

“Bạn? Tôi thấy anh yêu thầm cô ta thì đúng hơn.” Trương Ngải châm chọc.

“Cô nói cái gì?” Thác Dã căm tức gào lên.

“Tôi nói anh là thằng ngốc yêu thầm Lương Mộ Tranh!” Trương Ngải không cam lòng yếu thế.

Thác Dã nghe xong, vừa vội lại vừa giận khiến mặt hơi nóng lên.

“Đúng, tôi thích Mộ Tranh thì làm sao? Từ khi tôi hai tuổi đã bị người khác bắt nạt, chính cô ấy đã giúp đỡ tôi, từ lúc đó tôi đã thích cô ấy.”

Trời ạ, không thể nào? Tình yêu sét đánh chỉ vì một hành động nhỏ vậy á? Tên này cũng ngây thơ quá đi?

Thấy vẻ mặt quái dị của mọi người làm Thác Dã càng tức giận hơn. “Thái độ đó của các người là sao? Thế nào? Có ý kiến hả? Có ý kiến thì nói ra!”

“Mày cũng ngu quá, vừa rồi còn chạy tới cứu cô ta, đáng tiếc mà, trong mắt cô ta chỉ có Nhậm Quang Hy kia thôi, nhìn xem cô ta cũng không liếc mắt nhìn mày một cái.” A Nặc châm chọc.

“Thằng này! Mày không biết tao là ai hả? Khi còn học trung học tao chính là Quán quân Karate toàn quốc đó. Dám cười tao à? Tao sẽ đánh cho chúng mày chịu không nổi!”

Nói xong, anh đem A Nặc cùng các thành viên khác trong đội bóng vừa rất vất vả mới có thể đứng lên lại một lần nữa quật họ nằm sấp xuống sàn, vừa đánh vừa lăm nhăm.

“Tất cả đều do chúng mày chuốc khổ vào thân! Nếu chúng mày không bắt cóc Mộ Tranh thì nào có cơ hội để tên Nhậm Quang Hy kia làm anh hùng cứu mỹ nhân chứ? Đáng ghét! Nếu bọn họ về sau càng ngày càng gần gũi... Nằm úp sấp xuống làm gì? Đứng dậy cho tao! Ông đây còn chưa có đánh đủ đâu!”

Bên trong sân băng vang lên những tiếng khóc thê lương thất thanh liên miên không dứt.

...

“Đầu anh chảy máu kìa, mau đi bệnh viện thôi.”

Sau khi nhanh chóng rời khỏi sân băng, Mộ Tranh và Quang Hy nhảy lên xe buýt trước cổng trường, khi hai người ngã vào chỗ ngồi ở hàng ghế cuối cùng thì thở dốc không dừng.

“Tôi không sao.” Quang Hy lắc đầu. “Nhưng còn cô, chân cô không sao chứ?”

“Tôi không sao.”

Ánh mắt hai người giao nhau, đều thấy trong mắt đối phương là sự quan tâm mãnh liệt, khiến không khí nhất thời có chút kì lạ, Quang Hy nhanh chóng hoàn hồn, cổ họng nghẹn lại.

“Người vừa này là bạn cô à?”

“Ừ, anh ấy tên Hoa Thác Dã.”

“Là người tới thư viện mượn sách cho cô à?”

“Là anh ấy.”

Quang Hy nhú mày. “Một mình anh ta đối phó những người đó, không có việc gì chứ?”

“Thác Dã rất giỏi karate, tôi nghĩ chắc anh ấy có thể đối phó được, hơn nữa anh ấy nói đã kêu bảo vệ tới rồi.” Mộ Tranh nói nhỏ. “Đợi tôi gọi thử cho anh ấy xem tình huống thế nào.”

Quang Hy gật đầu. “Cô thân với anh ấy lắm hả?” Anh không chút để ý hỏi.

“Ừ, chúng tôi đã quen nhau rất lâu rồi, là bạn tốt của nhau.”

Chỉ là bạn tốt thôi sao? Quang Hy giữu cột nhếch môi, mới vừa rồi anh thấy rõ tình cảm trong mắt Hoa Thác Dã không hề giống quan hệ bạn bè đơn thuần.

“Không biết xe buýt này xuống trạm nào nhỉ? Để tôi đi hỏi bác tài.”

Nói xong, Mộ Tranh vội đứng dậy.

“Không cần đâu.” Quang Hy dùng tay giữ chặt cô. “Tôi thấy hơi mệt, có thể ngồi với tôi một lát, lát nữa hãy đi được không?”

“Vây... được rồi.”

Mộ Tranh ngồi xuống, nhìn Quang Hy đang từ từ nhắm hai mắt lại, tựa lưng vào ghế ngồi, vết máu trên trán còn chưa khô.

“Thật kì lạ.” Anh đột nhiên thấp giọng chia sẻ:

“Mỗi lần ở cạnh cô, tôi đều cảm thấy rất an tâm. Bất kể là vì cô hay tiếng đàn của cô.”

Thật sao? Tim Mộ Tranh đập loạn, kinh ngạc nhìn anh.

7. Chương 04 - Phần 1

Trạm Thứ Tư: Anh sẽ bảo vệ em

Một lát sau, anh xoay người cử động điều chỉnh tư thế ngồi.

“Tôi chưa ngồi xe buýt bao giờ, khó chịu hơn tưởng tượng nhiều.”

“Anh chưa từng ngồi xe buýt?” Cô không tin. Không phải anh là người ngoài hành tinh đó chứ?

“Từ nhỏ tôi đã có người đưa đón.” Anh giải thích, rồi từ từ nhắm mắt lại. “Lúc nhỏ, khi thấy mọi người ngồi xe buýt, tôi còn rất hâm mộ, tôi cảm thấy họ đều có thể tự do quyết định mình muốn đi đâu, chỉ có mình tôi thì không được.”

Bởi vì anh sinh ra đã là quý công tử, muốn đi thì sẽ luôn có người giúp việc trong nhà đưa anh đi trên những con đường lớn rộng rãi thoải mái.

Mộ Tranh buồn bã suy nghĩ, dường như cô có thể hiểu được tâm tình của anh, cô cũng từng là một tiểu công chúa ngồi trên chiếc xe xa hoa ấy, đáng tiếc tạo hóa trêu đùa người.

Cô thở dài, cũng nhìn anh thổ lộ tâm sự. “Tôi thì khác hẳn với anh, lúc nhỏ tôi rất sợ phải ngồi xe buýt, bởi vì dù tôi có buồn ngủ, có mệt cỡ nào, thì tôi cũng không dám ngủ trên xe.”

“Vì sao?” Anh tò mò mở mắt ra.

“Bởi vì tôi sợ khi tỉnh lại thì chỉ còn lại một mình tôi.” Cô chưa chút cười khở, kể lại chuyện sâu kín của mình, khi ba cô vừa qua đời, cô đã phải trải qua những ngày chạy trốn đời khổ.

Khi đó vì ba cô nợ nần quá nhiều, dì phải mang theo cô chạy ngược chạy xuôi, có nhiều lần dì cũng tàn nhẫn quyết tâm muốn bỏ đi đứa con riêng này, dù sao cô cũng không phải con gái do dì sinh ra, chỉ là đứa con gái trên danh nghĩa. Nếu không phải cô thông minh, chỉ sợ đã sớm lưu lạc đầu đường.

“... Sau đó, tôi đã thông minh hơn, mỗi khi lên xe buýt, nhất định sẽ tìm chỗ gần cửa sổ. Sau đó cứ nhìn mãi ra ngoài, chỉ cần nhớ kĩ các trạm xe buýt đã chạy qua, thì tôi sẽ không sợ không tìm thấy đường về nhà.”

Thì ra cô cũng đã từng trải qua một quá khứ đau thương như vậy.

Quang Hy nhìn cô gái đang phiền muộn bên cạnh, trái tim đột nhiên đập mạnh hơn, anh nhận ra mình muốn bảo vệ cô, bảo vệ cô gái vừa kiên cường lại yếu đuối này.

Mộ Tranh phát hiện ánh nhìn say đắm của anh liền yên lặng đỏ mặt.

Quang Hy nhìn dáng vẻ xinh đẹp của cô mà tươi cười.

“Nếu chúng ta biết nhau sớm thì tốt rồi, chúng ta có thể cùng nhau ngồi xe buýt, tôi có thể ngồi bên cạnh cô, cô có thể yên tâm ngủ mà không cần sợ hãi, bởi vì tôi sẽ không bỏ cô ở lại một mình.”

Mộ Tranh xúc động, nước mắt ở hai khóe mắt trào ra, sau đó từng giọt từng giọt rơi xuống.

Quang Hy lấy tay lau đi những giọt nước mắt của cô, anh cảm động chăm chú nhìn cô, dường như anh còn muốn nói thêm điều gì đó nhưng lúc này di động lại đột nhiên vang lên, anh thở dài mở di động ra, là một tin nhắn, hỏi anh đang ở đâu.

Anh không nhấn lại mà chỉ đóng di động lại.

“Tôi phải về nhà.”

“Sao vậy?” Cô cảm thấy khó chịu trong lòng.

Anh nhìn cô, cười dịu dàng. “Tối mai, chờ tôi ở Thánh Đức đường, không gặp không về.”

“Ừm.” Cô thẹn thùng gật đầu đồng ý.

Trời đã khuya, hai người đều tự về nhà, khi nằm trên giường, trong đầu họ đều hiện lên hình bóng của đối phương, nhớ từng cái chau mày, từng nụ cười của nhau, lồng ngực cảm thấy ngọt ngào êm ái, có cảm giác nói không nên lời.

Bọn họ không hề biết rằng, cảm giác kì lạ đó chính là tình yêu.

Trời chạng vạng tối, Quang Hy cùng các thành viên đã tập cầu xong, trời lại quá lạnh, khi đi ra khỏi phòng thay đồ, anh thấy Dĩ Thiên đang đi tới.

“Chào.” Cô cười hì hì đứng trước mặt anh.

Anh nhíu mày ngạc nhiên. “Sao cô lại tới đây?”

“Anh quên rồi à?” Cô cong môi. “Chúng ta đã hẹn tối nay cùng nhau xem phim!”

“Thật à?” Anh ngẩn người, tối hôm qua tại bữa tiệc kia anh không tập trung, sau lại vội vàng đi cứu Mộ Tranh, căn bản đã quên mình hứa hẹn cái gì.

“Tối hôm nay tôi có việc, không bằng lần khác...”

“Không được.” Dĩ Thiển ngang ngược ôm lấy cánh tay anh. “Đại trượng phu nhất môn ký xuất, tứ mã nan truy[1], anh không thể hứa mà lại cho tôi leo cây. Huống chi ba tôi với mẹ anh đều là nhân chứng, anh không sợ tôi theo chân bọn họ kể tội sao?”

[1] Nghĩa là: Một lời nói ra, bốn ngựa đuổi không kịp. Có nghĩa: Quân tử không nói hai lời, nói rồi không rút lời, không nói đi nói lại.

“Cô...” Dám lấy người lớn uy hiếp anh, cô gái này giỏi thật!

Quang Hy không vui, nhưng nghĩ tới Thánh Đức đường, anh không thể không đồng ý với cô gái này.

“Được rồi, xem phim thì xem phim, nhưng sau khi xem xong, tôi phải tới chỗ khác ngay nên không thể đưa cô về được.”

“Đã biết.” Dĩ Thiển ngẩng mặt nhìn anh, cười ngọt ngào. “Đi thôi!”

...

Sao anh còn chưa tới?

Sau khi nhà ăn đóng cửa, Mộ Tranh về nhà tắm thật nhanh, rồi vội vã chạy tới Thánh Đức đường như đã hẹn, cô nghĩ mình đã đến muộn, nhưng không ngờ bên trong rất vắng vẻ, cả căn phòng tràn ngập không khí yên tĩnh.

Cô vừa đánh đàn vừa chờ anh nhưng nửa giờ sau vẫn chưa thấy bóng dáng Quang Hy đâu.

Cô bắt đầu đứng ngồi không yên, lo lắng anh đã gặp chuyện không may, không phải các thành viên đội bóng đại học G lại tìm anh gây phiền phức đấy chứ? Cô mở túi muốn lấy điện thoại gọi cho anh.

“Cháu đang tìm vật này à?” Một giọng nói mờ ám đột nhiên vang lên.

Mộ Tranh chấn động, kinh hoảng quay đầu nhìn về phía người mới tới.

“Chú Tài! Sao chú... lại ở đây?”

“Sao nào? Không chào đón chú tới à? Dì của cháu bị hàng xóm kéo đi học khiêu vũ, một mình chú ở trong nhà rất buồn muốn tìm cháu tâm sự.” A Tài cười gian tà, từng bước từng bước tới gần cô.

Toàn thân cô run rẩy, lập tức ở trạng thái phòng thủ.

“Tâm sự chuyện gì?”

“Tâm sự chuyện vì sao cháu không biết kiểm điểm, buổi tối thường xuyên cùng thằng con của hiệu trưởng ở trong này hưởng thụ!” A Tài hừ lạnh. “Cháu đừng hi vọng nữa! Nó vừa mới nhắn tin nói nó sẽ không đến đây.”

“Chú dám đọc lén tin nhắn của cháu?”

Mộ Tranh tức giận muốn cướp điện thoại về, A Tài lại giơ tay cao hơn, không chịu trả cho cô. Dưới ngọn đèn u ám, ánh mắt lão tràn đầy dục vọng, khóe miệng lộ ra nụ cười nhục dục.

Tim Mộ Tranh đập nhanh hơn, cô biết tình huống không ổn, liền xoay người muốn chạy trốn tới cánh cửa, nhưng A Tài đã sớm đoán được ý nghĩ của cô, lão nhanh chóng chặn trước mặt cô một bước.

“Chú... chú muốn làm gì?”

“Hỏi tao? Tao rất muốn hỏi mày thường làm gì ở đây với thằng công tử kia!” A Tài tự nhiên tức giận. “Bởi vì nó có tiền nên có thể tùy tiện chạm vào mày hả? Ngày thường còn giả bộ thanh cao trước mặt tao, mày đúng là đồ đê tiện! Cũng không nghĩ lại xem từ nhỏ là ai đã nuôi mày lớn? Mày đã tốn bao nhiêu tiền của tao, chẳng lẽ không trả lại tao một chút à?”

Mộ Tranh hoảng sợ hiểu được hàm ý trong câu nói của lão.

“Vì thế mỗi ngày cháu đều ở nhà ăn phụ việc! Nếu chú Tài cảm thấy không đủ, chờ cháu thành sinh viên, hàng tháng đều có thể đi làm để gửi trả lại chú...”

“Tao không chờ được tới lúc đó, bây giờ mày hãy làm tao thoải mái đi!”

Nói xong, A Tài cầm vai cô.

Mộ Tranh ngửi được mùi nồng nặc của cơ thể lão, cô chỉ cảm thấy mùi đó thật ghê tởm.

“Buông, chú mau buông cháu ra!”

Cô giãy giụa, trong tình thế cấp bách, cô dùng sức cắn cánh tay A Tài.

A Tài đau đớn, buông cô ra, vừa sợ vừa giận, liền tát cô một cái.

“Đồ dê tiện! Mày dám cắn tao à?”

Mộ Tranh cố nhịn đau, vội vàng chạy trốn về phía cửa, cô run tay mở cánh cửa, A Tài đuổi theo cô, nhào tới ôm chặt cô từ phía sau.

“Xem lần này mày còn có thể chạy đi đâu nữa!”

Mộ Tranh hét lớn, sống chết muốn thoát ra, nhưng lão cậy sức mạnh đàn ông của mình làm cô không thể thoát khỏi, cô hết sức tuyệt vọng, nhưng đột nhiên có người dùng tảng đá phá cửa sổ, nghiêng mình tiến vào.

Tiếp theo, một cú đấm thật mạnh đánh vào mũi A Tài, đánh ắt hấn nổ đom đóm, không thể đứng vững.

“Đồ dê tiện! Ông không được chạm vào Mộ Tranh!”

Máu chảy từ lỗ mũi ra. “Nhậm Quang Hy? Là mày?”

Quang Hy lại đá lão một cước làm lão té ngã nằm sấp trên mặt đất, sau đó chạy về phía Mộ Tranh.

“Cô sao rồi? Không có việc gì chứ?”

Cô hoảng hồn chưa thể bình tĩnh lại, rưng rưng nước mắt nhìn anh.

“Tại sao anh lại không đến? Tôi nghĩ anh sẽ tới... Đừng lại gần tôi.”

Tiếng nói ghen ngào của cô khiến Quang Hy rất đau lòng.

“Không phải tôi đã nhắn tin cho cô rồi sao, tôi nói tối nay tôi sẽ không đến.”

Anh vừa nghĩ nếu như anh tới chậm một bước, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi, anh khiếp sợ, đưa tay kéo thân thể mềm mại đang run rẩy của cô ôm chặt vào lòng.

“Cô không nên về nhà, tôi rất lo lắng cho cô khi ở với kẻ háo sắc, nhà Jacko ở gần trường vẫn còn một phòng nhỏ, bình thường không có người ở, chỉ có vài người anh em bọn tôi thường tới đó chơi, tạm thời cùng tôi qua đó ở nhờ một đêm nha.”

Cô dịu dàng gật đầu, cổ nén dòng nước mắt đang trào ra, anh đỡ cô đứng dậy rồi đi.

Ai cũng không chú ý tới, ngoài cửa đang có một kẻ đứng đó theo dõi đã lâu, cũng đã nhìn thấy mọi chuyện, kẻ đó lặng lẽ theo đuôi hai người bọn họ.

...

Quang Hy đưa Mộ Tranh tới nhà trọ, sắp xếp phòng khách để cô có thể ngủ, Mộ Tranh tắm rửa thật lâu, dùng sức chà xát tẩy rửa từng tấc thịt trên người, dường như cô hận không thể chà xát đi màn xâm hại của A Tài.

Từ khi cô trưởng thành bắt đầu thời kì phát dục, cô đã dần dần cảm nhận được A Tài thường nhìn cô với con mắt khác thường, có mấy lần thậm chí cô đã phát hiện hắn rình coi cô tắm rửa, bởi vậy, cô thật cẩn thận, tránh ở một mình với hắn, ngăn phòng vạn phòng, nhưng vẫn để hắn có cơ hội.

Cô rất hận, thật sự rất hận, oan ức trong lòng lại không thể nói với bất kì ai, nhất là dì...

“Cô có ổn không?”

Sau khi tắm rửa xong, cô ngơ ngác ngồi ở mép giường, Quang Hy bưng tới một ly sữa nóng cho cô.

Cô nhận lấy, chậm rãi uống từng ngụm từng ngụm, thật vất vả hồi lâu sau mới cảm thấy bình tĩnh lại.

“Anh lại cứu tôi một lần nữa, cảm ơn anh, ở thời điểm tôi gặp khó khăn vẫn luôn là anh xuất hiện.”

“Không có gì.”

Quang Hy không được tự nhiên xua xua tay, được cô cảm kích anh cảm thấy có chút áy náy, tuy rằng anh cứu cô hai lần, nhưng cũng đã từng chơi đùa cô, nhớ tới mình đã từng buộc cô cởi quần áo, anh càng cảm thấy mình cũng là loại lang sói không kém gì A Tài kia. Anh chau mày buồn rầu, chăm chú nhìn Mộ Tranh.

“Cô lớn lên trong hoàn cảnh như vậy à?”

Có một bà mẹ kế coi tiền như mạng, có một cha dượng luôn nhòm ngó muốn chiếm thân thể, mỗi ngày còn phải làm việc vất vả, cả ngày chỉ xoay quanh công việc.

Mộ Tranh nhìn thấy ánh mắt thương hại của anh liền nhanh chóng phản đối. “Anh đừng nghĩ tôi sống quá thê thảm, kì thật dĩ đối với tôi tốt lắm, tuy chúng tôi không có quan hệ huyết thống, nhưng dĩ vẫn coi tôi như con gái ruột.”

“Nếu bà ta coi cô là con gái ruột, thì trước kia đã không tìm cách bỏ cô, hiện tại cũng sẽ không tùy ý để chồng mình nhòm ngó cô!” Quang Hy tức giận.

“Dĩ vẫn chịu đựng nuôi tôi, không phải sao? Hơn nữa dĩ cũng không biết chú Tài đối với tôi...” Mộ Tranh một lòng muốn giải thích giúp dĩ, Quang Hy không nghe mà cắt ngang lời cô. “Tóm lại, cô không cần quay về nơi đó nữa, vạn nhất ngày nào đó tên háo sắc kia lại ra tay với cô thì làm sao?”

“Nhưng cũng không thể không quay về.” Cô phiền não thở dài. “Dĩ sẽ rất lo lắng.”

“Vậy cô hãy nói thật với bà ta đi. Nói chồng bà ta có ý xấu với cô.”

“Không được!” Giọng nói của cô lộ vẻ sợ hãi. “Tuyệt đối không thể nói cho dĩ biết, dĩ sẽ rất đau lòng... Không thể nói được.”

Vì sao đến lúc này cô vẫn chỉ lo lắng cho người khác? Quang Hy chịu thua cô.

“Cô thật là...”

“Yên tâm đi.” Cô biết anh lo lắng ỉn nên đành thấp giọng trấn an. “Lần này do tôi sơ ý, về sau tôi sẽ chú ý hơn, nhất định sẽ không để chú Tài có cơ hội chạm vào tôi nữa.”

Tim anh đập càng ngày càng mạnh, anh ngắm cô một lúc lâu, rồi ảo não lắc đầu.

“Nhìn cô như vậy, tôi cảm thấy mình thật sự là tên khốn nạn.”

“Làm sao vậy?” Cô khó hiểu.

Cuộc sống của anh đầy đủ như vậy, nhưng anh lại luôn oán trời trách đất, còn cô sống giữa hoang mang và sợ hãi, nhưng vẫn cảm kích người mẹ kế ham tiền và cha dượng ham sắc của mình, so với sự kiên cường của cô, anh quả thực chỉ là một tên đại thiếu gia vô tình.

Anh khẽ cắn môi, đắp chăn cho cô.

“Cô ngủ đi, đừng nên nghĩ nhiều, mai hãy nói.”

Cô gật đầu, thuận theo ý Quang Hy nằm trên giường, tuy đã nhắm mắt lại, nhưng sắc mặt vẫn rất tái nhợt.

Quang Hy biết trong lòng cô vẫn còn sợ hãi, anh nhẹ nhàng cầm tay cô, cảm nhận được bàn tay ấy đang run rẩy, cô chần chừ hai giây, mới nhẹ nhàng nắm chặt.

Đêm nay, anh ngồi bên cạnh giường, nắm chặt tay cô, khi cô cảm thấy bất an trong giấc mơ, anh sẽ giúp cô sưởi ấm.

...

Sáng hôm sau, Mộ Tranh vẫn quyết định đến nhà ăn phụ việc, Quang Hy rất lo lắng, kiên trì muốn cùng đi với cô.

“Ít nhất tôi có thể cảnh cáo A Tài kia một chút, để hắn từ nay về sau không dám động đến một cọng tóc của cô nữa.”

Mộ Tranh đồng ý, hai người cùng nhau tới trường học, tiến vào sân trường, cô liền cảm nhận được không khí kì lạ, các bạn học đều nhìn bọn họ với ánh mắt kì quái, nhất là Mộ Tranh, các sinh viên thậm chí còn nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Mộ Tranh không hiểu, Quang Hy cũng không hiểu, cho tới khi di động vang lên, một tin nhắn được gửi tới.

Nhỏ cơm hộp giúp việc tại nhà ăn của trường bắt cá hai tay hai người đàn ông!!!

Trong tin nhắn còn phụ họa thêm hai bức ảnh, tấm thứ nhất là Mộ Tranh và chú Tài, một tấm khác là cô dựa đầu vào vai anh.

“Đây là cái gì?” Quang Hy tức giận.

“Làm sao vậy?” Mộ Tranh muốn tới gần đọc tin, nhưng Quang Hy đã vội vàng cắt di động, anh không muốn cô bị kích động.

Trực giác khiến Mộ Tranh cảm thấy có gì đó lạ, trong lòng cô không yên, khi đến nhà ăn, nhìn thấy trước cửa dán những tờ giấy với những câu chữ khó nghe, cuối cùng cô cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

“Này, nhỏ cơm hộp, cô rất có nét quyến rũ đấy.” Không biết ở đâu xuất hiện một nam sinh huyết sáo với cô. “Chỉ cần cho cô tiền là có thể làm sao?”

“Thật đáng sợ! Tại sao có thể có loại người như thế chứ? Trường chúng tôi đã bị cô làm ất mặt!” Lúc này, có một nữ sinh lên tiếng.

Cô cảm thấy lo sợ không yên, quay đầu nhìn bốn phía, xung quanh đều là những gương mặt độc ác đang giễu cợt cô - Bọn họ cũng biết sao? Tất cả mọi người đều biết tối qua ở Thánh Đức đường, chú Tài đã làm gì cô sao?

Nhưng đó không phải lỗi của cô! Vì sao bọn họ lại nói cô là loại con gái hư, ai cũng có thể làm chồng chứ?

Đột nhiên, một thùng nước từ lầu trên đổ xuống, xối vào toàn thân Mộ Tranh, cô thảm hại đứng sững tại chỗ.

Quang Hy thấy thế, giận tím mặt, ngẩng đầu quát: “Là ai làm? Có giỏi thì xuống đây!”

Đương nhiên không có người nào dám thừa nhận, một đám sinh viên vây xem náo nhiệt, còn có người tốt bụng khuyên anh. “Nhậm Quang Hy, loại con gái này anh còn giúp làm cái gì? Chơi đùa cho vui nhưng đừng nên dính dáng tới cô ta!”

“Mày nói gì!?” Trán Quang Hy nổi gân xanh, xông lên phía trước, thưởng cho tên không biết sống chết là gì kia một quyền.

“Dừng tay cho tôi!” Một giọng nói nghiêm khắc vang lên sau lưng Quang Hy, anh ngẩn người, quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của mẹ, đứng bên cạnh bà còn có luật sư Lâm.

Phương Đức Dung nhìn Mộ Tranh: “Còn cô, mau theo tôi vào phòng Hiệu trưởng!”

“Mẹ, mẹ đừng hiểu lầm, chuyện không phải như mẹ nghĩ đâu!”

Trong phòng Hiệu trưởng, Quang Hy vội giải thích cho sự trong sạch của Mộ Tranh, cho tới bây giờ Phương Đức Dung chưa từng thấy qua con mình để ý tới bất kì cô gái nào, đôi mi thanh tú của bà chau lại.

“Hiện tại đang ở trường học, chúng ta sẽ chỉ giải quyết việc chung.” Giọng nói của bà rõ ràng rất lạnh lùng.

Quang Hy chần chừ, ánh mắt nhìn mẹ chứa đầy phần hận ý. “Vâng! Thưa Hiệu trưởng Phương.”

Phương Đức Dung đi đến trước mặt Mộ Tranh.

“Sáng sớm nay tôi đã nhận được tin nhắn, những Hiệu trưởng trường khác cũng đều gọi điện thoại hỏi thăm, ngay cả phía truyền thông cũng muốn tới phỏng vấn, đại học Thánh Đức chúng tôi thật sự không chịu nổi những lời nói ra nói vào như vậy, thực xin lỗi, cô Lương, chúng tôi chỉ sợ phải hủy bỏ hợp đồng căn tin với nhà cô, mời cả nhà các người rời khỏi trường Thánh Đức.”

“Cái gì?” Mộ Tranh không kịp phản ứng, Quang Hy cảm thấy bất bình liền vượt lên trước nói:

“Mẹ không thể làm như vậy! Tất cả chỉ là lời đồn, dựa vào cái gì muốn Mộ Tranh gánh vác những tội này?”

“Con đừng nói nữa, chuyện này không phải việc của con.”

“Sao không phải việc của con?” Quang Hy phản bác. “Ngày hôm qua chính tay con đã giáo huấn tên háo sắc kia.”

Sắc mặt của Phương Đức Dung đen lại. “Con không thể có quan hệ gì với loại con gái này.”

Loại con gái này nghĩa là sao? Sắc mặt của Mộ Tranh tái xanh, trong lòng Quang Hy căng thẳng.

“Mộ Tranh là người trong sạch!”

Phương Đức Dung xem thường, bà không muốn tranh luận với con trai trước mặt người ngoài, bà trực tiếp nói với Mộ Tranh. “Vừa rồi tôi đã đến căn tin hỏi qua cha dưỡng và mẹ kế của cô, A Tài kiên trì khẳng định cô đã chủ động dụ dỗ hắn.”

“Ông ta đang bịa đặt!” Quang Hy rống giận.

“Nhưng mẹ kế của cô ta cũng nói như vậy.”

“Ngay cả dì cũng...” Mộ Tranh cảm thấy đau đớn trong lồng ngực, giọng nói run rẩy.

“Bà ta nói dối thì làm sao có thể tin?” Quang Hy hừ lạnh. “Một người đàn bà bình thường đương nhiên sẽ lựa chọn chồng của mình.”

8. Chương 04 - Phần 2

Trong lòng Phương Đức Dung trầm xuống. Bà hiểu rất rõ con bà đang ám chỉ bà không bình thường, đến bây giờ, anh vẫn cho rằng chính bà là người không có lương tâm đã hại chết ba của anh.

Bà mím môi tự giễu chính mình, bà lại cãi nhau với con, cả hai mẹ con đều không nhường nhịn đối phương.

Luật sư Lâm đứng bên cạnh thấy không khí đang ngày càng xấu, ông trầm tư một lát rồi chậm rãi mở miệng.

“Tôi thấy cãi nhau như vậy cũng không phải biện pháp tốt, không bằng chúng ta tổ chức một phiên tòa trước toàn trường đi.”

“Phiên tòa trước toàn trường?” Cả ba người đều sửng sốt.

“Đây là truyền thống của đại học Thánh Đức.” Tiểu Lâm giải thích. “Kể từ khi thành lập đến nay, mỗi khi gặp phải những sự việc lớn không thể giải quyết nội bộ, Hiệu trưởng sẽ tổ chức một phiên tòa nhằm điều tra chân tướng sự thật, lấy mẫu của một phiên tòa thực sự, để hai bên thay nhau giải biện nhằm làm sáng tỏ chân tướng sự việc.”

Phương Đức Dung bất ngờ nhìn về phía Tiểu Lâm. “Anh thật sự cảm thấy phương pháp này có thể sử dụng?”

“Một khi đã thành lập phiên tòa thì bên ngoài sẽ không để ý tới trường học, mà để ý tới những người đã gây ra chuyện này, nói trắng ra chính là trường học đã cung cấp một cơ hội để đương sự có thể tự thanh minh, lại có thể nói rõ chân tướng sự việc với mọi người.” Tiểu Lâm dừng lại, thích thú quay qua nhìn Quang Hy:

“Nếu cậu muốn lấy lại công bằng cho bạn mình, thì không nên dựa vào nắm đấm mà phải dựa vào cái này.” Ông chỉ vào đầu mình.

Quang Hy đứng sững người, từ nhỏ đến lớn, anh ghét nhất là bị luật sư Lâm dạy dỗ. Anh vẫn thầm hận người đàn ông này, anh hoài nghi Tiểu Lâm có quan hệ mờ ám với mẹ, nhưng lần này, anh không thể không thừa nhận lời nói của Tiểu Lâm rất có sức thuyết phục...

“Được, mở thì mở, tôi sẽ thay Mộ Tranh biện hộ!”

...

Quang Hy đã thay đổi.

Trước đây, anh là một tay ăn chơi bất cần đời, mỗi ngày nếu không lêu lổng với những kẻ xấu thì cũng rảnh rỗi đi tán gái. Động một chút liền bỏ học, mỗi kì đều có vài môn không đạt. Anh còn không thể tốt nghiệp đại học trong năm năm.

Đương nhiên rất rõ ràng, đây là con cố ý tỏ vẻ phản kháng bà, bà càng mong đợi vào anh bao nhiêu, thì anh càng muốn liên tục ăn chơi sa đọa phản kháng lời bà bấy nhiêu.

Nhưng bây giờ, anh lại vì một cô gái mà chăm chỉ nghiên cứu sách luật, cần mẫn kiểm tra về những phán quyết trong những vụ án kiện xâm hại thân thể con người, thậm chí không tiếc mất mặt chạy đến Sở Sự Vụ cầu cứu luật sư Lâm.

“Nó luôn luôn hận anh nhất, vậy mà bây giờ lại lắng nghe và tiếp thu ý kiến của anh.” Tiểu Lâm cười nói.

Không đúng, người con hận nhất, là bà.

Phương Đức Dung chau mày:

“Cô gái kia rốt cuộc có ma lực gì lại khiến Quang Hy vì cô ta mà đổi nghịch với em chứ?”

“Lần này không phải nó đổi nghịch với em như em nghĩ, mà là nó thật tình muốn bảo vệ cô gái kia.” Tiểu Lâm đã hiểu ra. “Thật sự nó đã thay đổi, em cũng nên vì vậy mà cảm thấy vui hơn.”

Nhưng Phương Đức Dung không cách nào vui được, bà luôn hi vọng con mình nghiêm túc chịu trách nhiệm với mọi việc, nhưng không nên vì cô gái có thân thể phức tạp kia, rõ ràng gia thế mình bạch như Di Thiển mới tương xứng với nó, vì sao nó không hiểu chứ?

“Tình yêu thời tuổi trẻ không quan tâm đến gia thế bối cảnh.” Tiểu Lâm dường như nhìn thấu suy nghĩ của bà.

“Yêu?” Phương Đức Dung khinh thường hừ lạnh. Đây chẳng qua chỉ là trò chơi lừa gạt con nít! Bà đã từng không để ý đến thân phận khác biệt, mà yêu ba của Quang Hy như con thiêu thân lao đầu vào lửa, kết quả thì sao? Ông đã đáp lại cho bà cái gì? “Tình yêu là thứ không thực tế nhất, chờ đến sau này nó bị tổn thương cũng đừng hối hận.”

Tiểu Lâm ngẩng nhìn bà, ánh mắt che giấu một tình cảm sâu đậm nào đó. “Thật ra anh thấy cô gái kia rất hiền lành kiên cường.”

“Dù cô ta có ngoan ngoãn hay hư hỏng, thì hai đứa nó cũng không thể đến với nhau, Di Thiển mới là lựa chọn tốt nhất cho Quang Hy!”

...

Đối với lời nói của mẹ và luật sư Lâm, Quang Hy hoàn toàn không để ý, anh chỉ đang cố gắng tìm mọi biện pháp, ra sức muốn chứng minh Mộ Tranh trong sạch.

Lớn đến từng tuổi này, nhưng đây là lần đầu tiên anh toàn tâm toàn ý làm một chuyện như vậy, hơn nữa không phải vì chính mình mà vì một người anh quan tâm nhất.

Chuyện này cũng không đơn giản, thậm chí còn khó hơn anh đã nghĩ rất nhiều, vật chứng không có, nhân chứng cũng không tìm được, huống chi đối thủ của anh chính là Hứa Phương Quốc, một sinh viên mỗi kì luôn lấy được giải thưởng Sinh Viên Tài Năng.

Để cùng anh ganh đua cao thấp, Hứa Phương Quốc đã trực tiếp nhận biện hộ cho A Tài, Hứa Phương Quốc đã nói rõ sẽ so tài với anh.

“Quang Hy, làm sao bây giờ? Tuy tên A Tài này rõ ràng là tên đáng khinh, nhưng chúng ta cũng không thể tìm thấy tiền án tiền sự trước đây của hắn, tất cả hàng xóm cũng đều nói nhìn hắn không giống loại người có thể xâm phạm con gái kế của mình.” Jacko và A Kiện phụ trách điều tra A Tài, nhưng lại không tìm thấy điều gì, cả hai liền mất tinh thần báo cáo với anh.

“Xâm phạm tình dục – loại tội này rất khó nhận định, cho dù thật sự đã từng xâm hại cũng không thể tìm thấy bằng chứng, quan tòa cũng thường không có cách, huống chi A Tài chỉ có ‘ý đồ’ xâm hại với Mộ Tranh.” Luật sư Lâm cũng đã nói với anh như vậy.

“Tôi nghĩ biện pháp tốt nhất chính là lợi dụng trên tòa chất vấn hắn, khiến A Tài nhận tội.”

Nếu có thể tra ra ai là kẻ có ác ý tung tin đồn với tấm ảnh, thì có thể tìm được một chút manh mối hay không?

Trời ơi, Quang Hy đọc xong cuốn Sổ pháp luật mà luật sư Lâm đưa ình, trong đầu anh liền lóe lên một ý tưởng.

Theo anh suy đoán, việc này tám phần là có liên quan đến Trương Ngải, vấn đề là nên chứng minh như thế nào? Nếu tìm người có quan hệ với cô ta đi điều tra, thì đối phương nhất định sẽ đề phòng.

Đang lúc anh phiền não, thì Hoa Thác Dã nghe Mộ Tranh kể lại tình huống đã chủ động gọi điện thoại cho anh.

“Giao cho tôi đi!” Thác Dã xung phong nhận việc. “Tôi cũng muốn vì Mộ Tranh làm chút chuyện gì đó, chuyện này hãy để tôi kiểm tra.”

“Nhưng Trương Ngải đã từng gặp anh, cô ta biết anh là bạn của Mộ Tranh.”

“Chỉ cần thuyết phục được cô ta. Tôi sẽ cố gắng vì Mộ Tranh, hắn sẽ không có vấn đề gì.” Thác Dã nói cho anh nghe những tính toán trong đầu. “Trương Ngải là loại con gái có tính đố kỵ cao, nhất định cô ta sẽ cho rằng tôi giống cô ta nếu không chiếm được hắn sẽ phá hủy.”

“Cho nên anh muốn cô ta tin rằng anh sẽ hủy hoại Mộ Tranh?”

“Đây là biện pháp duy nhất có thể phá bỏ sự phòng bị của cô ta.”

Quang Hy trầm ngâm, biện pháp này có vẻ khả thi, nhưng Thác Dã đã đề nghị như vậy, có nghĩa là:

“Anh thực sự thích Mộ Tranh à?”

“Tôi thích cô ấy! Không được à?” Thác Dã quang minh chính đại tuyên bố.

Chàng trai này khá thật! Quang Hy không khỏi âm thầm bội phục, anh ý thức rõ Thác Dã sẽ là tình địch duy nhất của mình.

“Được, vậy chuyện này giao cho anh.”

Hai người đàn ông đặt thành hiệp nghị, âm thầm phân cao thấp, xem ai mới là người tốt nhất với Mộ Tranh.

Quang Hy chỉ biết anh tuyệt đối không thể thua.

...

“... Một ly cà phê?”

Giọng nói nhẹ nhàng của Mộ Tranh cắt đứt suy nghĩ của anh, cô bưng tới một ly cà phê nóng đưa cho anh.

“Cảm ơn.”

Anh rất thích cà phê, khê ngửi mùi thơm nồng nàn, anh uống một ngụm, không nhận được liền khen:

“Cô pha cà phê ngon thật.”

Mộ Tranh ngồi xuống bên cạnh quan sát anh, dường như cô đang suy nghĩ chuyện gì đó. Từ sau khi chuyện đó xảy ra, dì đã tỏ rõ thái độ không chào đón cô về nhà, cô đành phải ở tạm nhà của Jacko hỗ trợ Quang Hy. Mỗi ngày nhìn anh vất vả vì mình, cô rất cảm động, nhưng trong lòng cũng hơi áy náy.

“Thật xin lỗi, tất cả cũng vì tôi mà anh phải vất vả như vậy.”

“Việc này sao có thể tính là vất vả?” Quang Hy cười cười:

“Ngược lại tôi phải cảm ơn cô đã cho tôi có cơ hội ôn tập bài vở nhiều một chút, nếu không vài năm học pháp luật như vứt đi.”

Nhìn anh cười thoải mái khiến cô cũng mỉm cười, mặc kệ gần đây gặp rất nhiều chuyện tồi tệ, nhưng cô có thể ở bên cạnh anh, đối với cô mà nói, hạnh phúc xa vời kia dường như đã lại gần hơn một chút.

“Cảm ơn anh.” Cô chân thành nói cảm ơn, nếu có thể, cô thật hi vọng có cơ hội được ngồi xe buýt với anh. Anh sẽ đánh thức cô, cô có thể an tâm mà dựa vào vai anh cho tới khi đến trạm hạnh phúc của họ.

“Cảm ơn cái gì?” Anh dịu dàng xoa đầu cô.

Mộ Tranh ngẩng nhìn anh. “Quang Hy, tôi nghĩ mình nên trở về thăm dì.”

“Thăm bà ta làm gì?” Quang Hy nhíu mày:

“Cô không biết bà ta đã đứng trước mặt mẹ tôi làm chứng, nói chính cô dụ dỗ chồng bà ta sao?”

“Tôi biết, nhưng...” Mộ Tranh buồn bã.

“Dù sao những năm gần đây, dì vẫn chăm sóc tôi, giờ xảy ra chuyện này, tôi lo không biết dì sẽ thế nào.”

“Có thể như thế nào chứ?” Quang Hy cười lạnh. “Tôi cam đoan bà ta vẫn sống rất tốt!”

“Quang Hy...” Mộ Tranh chịu thua anh.

“Được rồi, tôi sẽ về thăm bà ta với cô.” Quang Hy không nỡ để cô buồn, đành phải đồng ý. “Thuận tiện cũng có vài câu muốn hỏi người đàn bà ấy xem bà ta có còn chút lương tâm nào hay không.”

...

Giờ này, người dì Lâm Lệ Hà của Mộ Tranh đang ở phòng bếp rửa rau dọn đồ ăn.

Bởi vì những lời gièm pha kia, mà nhà ăn tạm thời không thể buôn bán, mấy ngày nay ở nhà bà luôn cùng A Tài tròng mắt quan sát nhau, tâm tình của hai người cũng không tốt.

A Tài tìm mọi cách lấy lòng bà, hẳn đã thề tuyệt đối không thay lòng đổi dạ, toàn bộ đều là lỗi của Mộ Tranh, ngoài mặt bà làm như tin tưởng nhưng trong lòng kì thật vẫn rất hoài nghi hẳn.

Bà không ngờ, những năm gần đây A Tài nhìn Mộ Tranh bằng con mắt thế nào, trong lòng bà là người hiểu rõ nhất, chỉ là bà vẫn không muốn thừa nhận chuyện đó.

Dù sao, ngoại trừ người đàn ông này thì bà cũng không còn chỗ dựa nào khác, năm đó, sau khi ba Mộ Tranh qua đời, vì trốn nợ mà bà phải lang thang kiếm sống, cuộc sống như vậy bà không muốn phải trải qua lần nữa.

Cẩn thận ngẫm lại, bà khẳng định đứa con riêng này coi như bà đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, nếu không có Mộ Tranh, nói không chừng bà đã có thể gả cho người đàn ông có điều kiện tốt hơn, có thể làm phu nhân của kẻ có tiền nào đó, mà không phải lưu lạc đến làm bà cô già ở một nhà ăn nhỏ thế này.

“Đều do con bé kia hại, mình cũng không hề có lỗi với nó.” Bà thấp giọng oán hận.

Chuông cửa đột nhiên leng keng một tiếng, bà nhíu mày kêu A Tài đi mở cửa, nhưng lại không có người đáp lại.

“Tên ma quỷ đó! Lại chạy đi đâu nữa?” Bà vừa đi vừa nhắc nhanh chóng đã tới cửa. Cửa vừa mở ra, nhìn thấy Mộ Tranh và Quang Hy đang đứng ở ngoài cửa khiến cả người sững sốt, lúc lâu sau mới ấp úng mở miệng:

“Cô còn trở về làm gì?”

“Dì, dì khỏe không?” Mộ Tranh nhìn bà không chút oán giận, chỉ có quan tâm. “Con đến thăm dì.”

“Đến thăm tôi? Tôi thấy cô tới chộc tức tôi thì đúng hơn!” Bà cay nghiệt oán trách:

“Tôi thật không hiểu sao cô còn có mặt mũi quay về...”

“Người đàn bà kia, bà nói đủ chưa?” Quang Hy nhin không được, quát lớn. “Bà vô tình với Mộ Tranh, nhưng cô ấy vẫn còn nhớ thương bà, chẳng lẽ bà không cảm động chút nào hả?”

“Cảm động cái rắm! Cảm động có giá bao nhiêu tiền?” Bà phản bác dữ dội.

“Người đàn bà này, mở mồm đều là tiền, đúng là hết chữa mà.”

Quang Hy không muốn nói thêm với bà, anh muốn kéo Mộ Tranh rời đi, nhưng Mộ Tranh lại lắc đầu.

“Dì, đây là canh gà con nấu.” Mộ Tranh đưa một chén canh vẫn còn nóng ra. “Mang cho dì uống.”

Lâm Lệ Hà ngẩn người, nhìn chén canh gà vẫn còn nóng, trong lòng nhất thời có chút chua xót, nhưng rất nhanh, bà lại bộc lộ vẻ mặt coi thường:

“Muốn dùng chiêu này thu mua tôi à? Vô dụng thôi! Tôi tin hẳn, A Tài không có khả năng làm ra chuyện này, có đánh chết tôi cũng không tin.”

“Con không phải tới muốn dì làm chứng cho con, con biết tình cảm của dì dành cho chú Tài.” Mộ Tranh rất thẳng thắn cũng rất hiểu chuyện. “Hiện tại tạm thời con đang ở nhà bạn, sống rất tốt, dì không cần lo lắng cho con.”

“Ai thèm lo lắng cho cô chứ?” Lâm Lệ Hà mạnh miệng.

“Tóm lại dì không xảy ra chuyện gì thì con cũng an tâm rồi.” Mộ Tranh mỉm cười có chút chua xót, hai người đã từng sống nương tựa giúp đỡ lẫn nhau, hai người nhìn nhau đều có dự cảm, có lẽ về sau rất khó có thể cùng xuất hiện.

“Dì bảo trọng, con đi đây...”

Nói xong, Mộ Tranh buồn bã xoay người.

“Người đàn bà này, cũng không nghĩ lại xem, đến bây giờ vẫn chỉ có Mộ Tranh là người quan tâm tới bà nhất, nếu có chút lương tâm thì bà nên ra làm chứng cho cô ấy!” Trước khi rời đi, Quang Hy cảm giận nói nhanh.

Lâm Lệ Hà nhìn theo bóng dáng Mộ Tranh, trong lòng ngực bà cảm thấy chua xót, nhất thời không biết nên giải quyết như thế nào, bà đem canh gà đặt trên bàn, ngẩn người hồi lâu, sau đó bà trở về phòng ngủ, mở tủ quần áo, rồi lấy ra một túi giấy từ chỗ sâu nhất trong tủ.

Trong túi giấy, là một xấp hình, bà nhắm mắt lại, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

9. Chương 05

Trạm Thứ Năm: Chuyển trạm cách nơi anh rất xa

Cuối cùng đã đến ngày mở phiên tòa trước toàn trường.

Để thể hiện sự chuyên nghiệp của mình, Quang Hy cố gắng mặc bộ quần áo tây trang, Mộ Tranh khéo léo tự tay thắt cà vạt cho anh.

“Anh mang đủ tài liệu chưa?” Cô hỏi.

“Không vấn đề.”

“Thuốc đau đầu thì sao?”

“Đã mang theo.”

Còn gì nữa nhỉ? Mộ Tranh nghiêng đầu nghĩ, Quang Hy thấy vẻ mặt đó của cô, nhin không được cười triu mến.

“Anh sẽ thắng.” Anh dịu dàng nói nhỏ, tay phải đặt trước ngực thể hiện sự quyết tâm. “Tin tưởng anh nhé, anh nhất định sẽ bảo vệ em.”

Mộ Tranh rung động trong lòng, cô rất cảm động, anh lại bướng bỉnh bổ sung thêm một câu:

“Dù sao em cũng là bạn gái anh mà.”

“Anh nói cái gì?” Cô sững sốt. Ý của anh là bọn họ coi như đã hẹn hò? Không thể nào! Mẹ anh sẽ không đồng ý, thân phận của hai người họ khác nhau một trời một vực.

“Chắc, em đừng nói em không thừa nhận nhé.” Quang Hy hiểu lầm sự chần chừ của cô mà trêu cô. “Em nói xem, là ai mỗi lần khi ở cạnh anh đều rất nhanh hồi hộp? Một chút lại giúp anh mát xa, một chút lại nấu cơm cho anh ăn? Không phải bạn gái anh thì sao lại quan tâm anh vậy?”

“Đó là bởi vì anh giúp em rất nhiều.” Mộ Tranh nhỏ giọng giải thích, hai má đỏ bừng.

“Tóm lại là em thương anh, em được định sẵn làm bạn gái anh rồi!” Anh bá đạo kết luận. “Mộ Tranh, em cũng đừng quên đã đồng ý với anh, tối nay anh muốn ăn cơm thịt bò sở trường nhất của em.”

“Chờ anh... thắng đã rồi nói sau.” Cô hờn dỗi rồi vội vàng xoay người.

“Đi thôi.”

“Sao lại đi nhanh vậy?” Anh ôm vai cô từ phía sau. “Đỏ mặt à?”

“Đâu có, đâu có đâu? Anh đừng nói bừa, buông em ra mau, em không thở được.”

“Không được, trừ phi em đồng ý cho anh hôn môi một cái.”

“Em... không được! Anh... người này sao lại mặt dày vậy? Buông ra mau.”

“Anh không buông, mau hôn anh đi, bằng không bạn trai em hôm nay ra tòa vận may sẽ giảm, nếu thua nhất định sẽ bị cười mất.”

Quang Hy kiên trì quần quýt không tha, Mộ Tranh thật sự không có cách nào, đành phải quay đầu, hôn một cái hơi hột lên má anh,

“Như vậy được rồi chứ? Chúng ta mau đi thôi.”

“Chỉ có vậy đã muốn đuổi anh đi à? Thật không có thành ý mà!” Anh oán giận.

“Chứ anh còn muốn thế nào nữa?”

“Không có gì.” Anh cười hì hì. “Được rồi, tạm tha cho e đó, chờ anh chiến thắng phiên tòa này thì em phải chăm chỉ trả ơn anh đó.”

“Vô lại, ai thèm để ý anh chứ?” Cô hờn dỗi nhưng trong lòng lại cảm thấy rất ngọt ngào, một câu tình cảm cũng không thể nói ra lời.

...

Trong phiên tòa, cả không gian yên lặng như tờ.

Phiên tòa này theo mẫu của một phiên tòa thực sự, Thẩm phán do Viện trưởng khoa Luật của trường đảm nhiệm, nhóm giảng viên còn lại trong khoa làm nhiệm vụ giúp đỡ thẩm phán, Phương Đức Dung ở vị trí trung lập, ngồi dưới đài theo dõi quá trình tranh cãi với Luật sư Lâm, Chủ tịch Hà cũng đến đây, ông vừa về Mỹ làm thủ tục chuyển trường do con gái nhờ vả, rồi tới đây theo dõi trận biện luận tòa án đầu tiên của người con trai được con gái mình chọn.

Mặt khác, còn có đám sinh viên đông nghịt đang tò mò đứng chật trong sân trường, họ muốn xem sinh viên luôn bị lưu ban Nhậm Quang Hy và sinh viên tài năng Hứa Phương Quốc thi đấu.

Mới bắt đầu, hai bên đều mời nhân chứng riêng của mình.

Quang Hy mời ông chủ bán cá nơi Mộ Tranh làm công, chứng minh rõ ràng cô là một cô gái vừa chăm chỉ lại có trách nhiệm, quyết sẽ không vì tiền mà bán thân.

Hứa Phương Quốc lại mời bà chủ bán cá, bà nói chồng bà đã từng có lần tặng riêng cho Mộ Tranh một con cá mú.

“Mới đầu, tôi thấy cô Lương thành thật nên mới để cô ta đến làm việc, kết quả cô ta lại dụ dỗ chồng tôi không ngót, để lão cho cô ta một con cá mú tới hai ngàn tệ! Vì trường học của cô ta xảy ra chuyện này, bằng không tôi cũng đâu biết thì ra cô ta lại là người có thể dụ dỗ đàn ông chứ.”

Cả hiện trường ồ lên, vẻ mặt Quang Hy vẫn rất bình tĩnh, anh coi lại tư liệu về bà chủ bán cá rồi nói:

“Bà đã từng làm kế toán ở công ty hải sản?”

“Đúng vậy.” Bà chủ bán cá gật đầu.

“Lễ tết hoặc ngày đặc biệt bà đều được lĩnh tiền thưởng chứ?”

“Đúng vậy, có vấn đề gì không?”

“Dựa vào chứng cứ xác thực từ ông chủ và cô Lương, thì vụ tiền cá kia là ông chủ nhất quyết không lấy tiền của cô Lương, vì đó là tiền thưởng cho công việc của cô Lương, nếu chiếu theo lối suy luận logic của bà, vậy bà được lĩnh tiền thưởng cuối năm, tôi cũng có thể nói bà dụ dỗ ông chủ của bà không?”

Bà chủ bán cá nghẹn lời không thể phản bác, Quang Hy thành công chiến thắng trận thứ nhất.

“Kế tiếp tôi muốn mời nhân chứng Hoa Thác Dã.” Quang Hy tuyên bố, lấy ra một chiếc CD. “Cậu Hoa, mời cậu nói rõ ràng lại lịch chiếc đĩa CD này.”

“Đây là đĩa Trương Ngải đưa cho tôi.” Thác Dã bình tĩnh trả lời. “Bên trong có đoạn ghi âm mà người theo dõi của cô ta chụp được hình ảnh về Lương Mộ Tranh.”

Cái gì!? Toàn trường khiếp sợ, người đang ngồi dưới đài là Trương Ngải cũng nghẹn họng ngạc nhiên không thể tin được.

“Mời mọi người theo dõi.”

Quang Hy bật đĩa CD, trên màn chiếu hiện ra hình ảnh Trương Ngải ra lệnh các cầu thủ đại học G bắt cóc Mộ Tranh đến sân băng, cùng việc cô phát tán tới toàn bộ giảng viên và các sinh viên trong trường hai hình ảnh khó nhìn kia.

“Rất rõ ràng, vì Trương Ngải có thù oán với cô Lương nên mới có thể cố ý phát tán lời đồn đãi trong trường nhằm bôi nhọ sự trong sạch của cô Lương.”

“Anh nói lung tung!” Trương Ngải đứng dậy kháng nghị. “Tôi không làm như vậy! Hơn nữa nếu tôi làm thì sao có thể ngốc đến mức đưa cho Hoa Thác Dã chứ?”

“Bởi vì cô cho rằng tôi muốn trả thù Mộ Tranh.” Thác Dã nghiêm mặt. “Cô cho rằng mọi người đều giống cô, yêu không được sẽ phá hủy, nên khi tôi tiếp cận cô, kể khổ với cô thì cô liền đào dật đem kinh nghiệm của mình truyền thụ cho tôi.”

Thì ra là đã trúng mỹ nam kế!

Các sinh viên vui mừng khi nhìn về phía Trương Ngải, cô xấu hổ muốn chui xuống đất, thật sự không thể ngồi tiếp được, đành mang khuôn mặt trắng bệch rời đi.

“Cho dù ảnh chụp là Trương Ngải phát tán nhưng điều này cũng không thể chứng minh cô Lương không dụ dỗ đàn ông.” Hứa Phương Quốc phản bác, gọi tới hai bạn học đã bắt gặp Quang Hy và Mộ Tranh sáng sớm đã đi ra với nhau từ Thánh Đức đường, hiển nhiên là họ đã ở bên nhau cả một đêm.

Lời này vừa nói ra, mọi người lại thêm một trận ngạc nhiên, Phương Đức Dung thất vọng mím môi, Chủ tịch Hà mang vẻ mặt tức giận.

Tiếp theo, Hứa Phương Quốc lại mời A Tài làm chứng.

“Đúng vậy, chính là ngày đó, tôi thấy Mộ Tranh muộn như thế lại một mình chạy ra khỏi nhà, sợ cô ta gặp nguy hiểm, nên muốn đưa cô ta trở về, không ngờ thế nhưng cô ta lại hẹn hò với Nhậm Quang Hy ở Thánh Đức đường, Mộ Tranh còn cởi quần áo trước mặt cậu ta... Không biết hai người bọn họ đã lén lút bao lâu, tôi thừa nhận tôi đã nhất thời bị ma quỷ cám dỗ mới có thể bị cô ta dụ dỗ, cô ta nói chỉ cần tôi cho cô ta tiền, thì muốn cô ta làm gì cũng được, giống Nhậm Quang Hy...”

“Nói vậy!” Mộ Tranh mở lời, sắc mặt trắng bệch, tức giận đến toàn thân phát run. Quang Hy hiểu được của sự tức giận của cô, nên liếc mắt nhìn cô một cái trấn an, ý bảo toàn bộ hãy để mình anh lo.

“Về việc đó, nếu tôi là người trong cuộc thì hãy để tôi nói lại rõ ràng.” Giọng anh to rõ ràng, ánh mắt bình tĩnh nhìn mọi người xung quanh. “Tối hôm đó tôi ngủ ở Thánh Đức đường, cô Lương đã vào đó đánh đàn, làm ồn tới tôi khiến tôi nhất thời không kiềm chế được, mắng cô ấy một trận, cô ấy chẳng những không sợ, trái lại còn giáo huấn tôi, nên tôi mới thẹn quá hoá giận uy hiếp cô ấy cởi quần áo cho tôi nhìn, bằng không tôi sẽ ép nhân viên nhà trường đuổi tiệm ăn nhà cô ấy. Các vị hẳn hiểu rõ tôi, tính cách của Nhậm Quang Hy trước đây, từ khi bắt đầu tiến vào trường này, tôi luôn luôn hoành hành ngang ngược, ý vào thân phận của mình mà ức hiếp các bạn học khác, cô Lương cũng bị tôi bức ép đến bất đắc dĩ mới phải làm vậy.”

Đây là chuyện gì? Các sinh viên quay mặt nhìn nhau, thật không ngờ tới một Nhậm Quang Hy cao ngạo lại có thể đứng trước mặt mọi người tự mắng bản thân, nhóm giảng viên cũng rất kinh ngạc, còn vẻ mặt của Phương Đức Dung thì căng thẳng.

“Tôi là tiểu bá vương vô pháp vô thiên nhưng cô Lương lại khiến tôi có thể hiểu được tôi rất thấp kém, rất bất tài, nước mắt và sự trách mắng của cô ấy đã làm tôi tỉnh mộng, tôi hiểu được mình là một kẻ thô nát, nên tôi đã ngăn cô ấy lại, không để cô ấy cởi đồ. Ngày đó, vì bảo vệ khóa cửa ngoài nên chúng tôi đành bất đắc dĩ qua đêm ở Thánh Đức đường, sau đó cũng không xảy ra thêm chuyện gì nữa.” Quang Hy dừng một chút, quét mắt nhìn lần lượt những gương mặt không dám tin kia, cuối cùng ánh mắt dịu dàng dừng lại trên người Mộ Tranh:

“Đây là lần đầu tiên, Nhậm Quang Hy tôi vì một người mà muốn trở thành một người đàn ông tốt, tôi muốn để cô gái đó thấy được một mặt nghiêm túc của mình, tôi muốn chứng minh rằng mình có thể bảo vệ cô ấy, nếu cô ấy là loại người vì tiền mà có thể bán thân, thì Nhậm Quang Hy tôi đã không ngóc đến mức thích cô ấy!”

Wow... Đây chính là tỏ tình trước mặt mọi người mà!

Có bạn học ở dưới đài huyết sáo, thậm chí có sinh viên nữ cảm động vỗ tay, Mộ Tranh lấy tay che miệng, dường như cô đã nhìn không được mà khóc nức nở, trong lòng tràn ngập vui sướng và cảm động.

Hứa Phương Quốc thấy tình huống không ổn, nóng ruột muốn xoay chuyển tình hình. “Cho dù... anh thích cô gái này thì sao? Nói không chừng chính anh đã bị tình yêu làm cho loạn đầu, làm sao anh biết cô ta sẽ không giả bộ đáng thương khi đứng trước mặt anh?”

Điều này cũng đúng. Các bạn học bên dưới lại ồn ào.

“Anh mới quen Lương Mộ Tranh vài ngày thì có thể hiểu được cô ta bao nhiêu? Ngay cả người dì ở với cô ta nhiều năm cũng đã nói cô ta dụ dỗ cha dượng của mình...”

“Không phải như vậy!” Một giọng nói rõ ràng cắt lời Hứa Phương Quốc, Thác Dã tiến vào, anh đưa cho Quang Hy một xấp ảnh. “Đây là những tấm ảnh vừa rồi dì Lâm giao cho tôi, bà nói bà không thể ra làm chứng công nhận tội của chồng mình, chỉ có thể đưa đến những tấm ảnh này.”

Quang Hy nhận lấy những tấm ảnh, ánh mắt sáng ngời, trình cấp quan tòa.

“Thẩm phán, tôi có vật chứng mới.”

Quan tòa và nhóm bồi thẩm đoàn xem ảnh chụp, tấm ảnh thứ nhất là Mộ Tranh mặc đồng phục trung học đang xoay người lau bàn, điểm chính trong ảnh là móng của cô, tiêu điểm của tấm thứ hai là bộ ngực đầy

đạn, tấm thứ ba thì lộ ra toàn bộ nội y, thậm chí có tấm đang rình coi phòng tắm, cô chỉ đang quấn khăn tắm...

“Những tấm ảnh này là dì Lâm tìm được từ trong tủ quần áo của gia đình, ai là người chụp ảnh rất rõ ràng.” Thác Dã trừng mắt nhìn A Tài.

Vô số ánh mắt coi thường tập trung trên người A Tài, hắn cảm thấy áp lực rất lớn, bất giác xấu hổ cúi đầu.

“Xin hỏi vụ án xảy ra đêm đó, vì sao ông lại có mặt ở Thánh Đức đường?” Quang Hy chất vấn.

“Sao?” A Tài sững sốt.

“Tôi, tôi...”

“Bởi vì ông biết buổi tối hôm đó tôi hẹn cô ấy ở Thánh Đức đường, lại nhìn thấy tôi gửi tin nhắn cho Mộ Tranh, nói sẽ tới trễ, nên ông mới cố ý theo dõi cô ấy? Vợ ông cũng đã cung cấp những tấm ảnh này, hơn nữa đàn em của Trương Ngải cũng chụp được những tấm ảnh của ông và cô Lương, điều đó đã sáng tỏ chuyện ông dòm ngó khao khát muốn cô Lương, ông muốn dùng sức mạnh với cô ấy nhưng lại bị phản kháng... Ông không chỉ có động cơ, mà ông đã thực sự phạm tội!”

“Tôi, tôi... Vậy thì sao?” A Tài suy sụp, không thể ngờ nhà ăn đóng cửa, vợ lại phản bội mình, sau này cũng không biết đi đâu, hắn nhin không được mà gào thét điên cuồng. “Tao nuôi con nhóc chết tiệt kia đã mười hai năm, đổ vào người nó bao nhiêu tiền, nó cũng nên báo đáp tao không phải sao? Nó do tao nuôi, tao thích làm gì thì làm, dùng thế nào thì dùng, ai cũng không thể xen vào...”

Một quả đấm nặng đáp tới mặt hắn ngăn cản sự lên tiếng của tên vô liêm sỉ này.

Quang Hy đã hiểu rõ động cơ của hắn, vẻ mặt chán ghét, hận không thể đem hắn băm thây vạn đoạn, các sinh viên cũng đều đứng dậy, hoan hô trầm trồ khen ngợi.

Phiên tòa nhất thời lâm vào cảnh hỗn loạn.

Sau khi ban thẩm đoàn trao đổi xong, tất cả đều nhất trí quyết định Mộ Tranh vô tội, hơn nữa lại cho rằng cô là người bị hại, toàn bộ trách nhiệm đều do cha dượng cần phải gánh vác.

Kết quả như vậy rất phù hợp với sự chờ mong của mọi người, các sinh viên đều vỗ tay cho Quang Hy, lời chúc mừng không dứt bên tai, nói anh là sinh viên lưu ban nhưng đã đánh bại sinh viên giỏi, khiến mọi người phải nhìn với con mắt khác.

“Cảm ơn anh.” Mộ Tranh thật vất vả mới tới gần được anh, nhìn Quang Hy biểu đạt lòng biết ơn.

Quang Hy lắc đầu. “Người giúp em, không phải anh, cũng không phải Thác Dã, mà là chính em, là em đã làm cảm động dì, bà mới nguyện ý chủ động cung cấp những tấm ảnh này, chứng minh em trong sạch, nên em hãy tự cảm ơn mình đi.” Anh dừng lại, bướng bỉnh nháy mắt với cô. “Nhưng nếu em muốn mời anh ăn cơm thịt bò, ngoài ra còn có thêm thành ý muốn hôn anh, thì anh đương nhiên sẽ không phản đối.”

“Á.” Cô thẹn thùng lườm anh một cái.

Sau đó, bọn họ liền không có cơ hội nói chuyện riêng nữa, vì Quang Hy lại bị các bạn học khác vây quanh, nhóm người ồn ào làm anh có chút đau đầu, anh miễn cưỡng đáp lời, một lát sau, anh đột nhiên thoáng nhìn thấy cách đó không xa, Chủ tịch Hà đang mang vẻ mặt nghiêm túc chăm chú nói chuyện gì đó với mẹ anh.

Trong lòng anh biết không ổn, liền lấy cớ rời đi tới chỗ hai người.

“... Hiệu trưởng Phương, con bà lại tự nhiên biểu đạt tình yêu với một cô gái khác trong phiên tòa, rõ ràng là đang muốn trêu đùa Dĩ Thiên nhà tôi, nếu như vậy, chuyện kéo dài kì hạn cho vay chúng ta nên tạm thời dừng bàn tới, Thánh Đức đường tôi nhất định sẽ lấy, bà hãy chờ đỡ bỏ thượng đường, hãy làm lễ kỉ niệm trước đi.”

Cái gì? Chủ tịch Hà muốn tháo dỡ Thánh Đức đường?

Quang Hy nghiêm túc, ở trong đầu nhanh chóng xem xét tình hình, sau đó liền quyết đoán giương cao nụ cười.

“Chú Hà, chú không biết cách làm của các luật sư à?”

Chủ tịch Hà sững sốt, quay đầu nhìn anh, Phương Đức Dung cũng đồng thời nhìn con.

“Dĩ nhiên tôi biết.”

“Vậy thì đúng rồi, cách làm của các luật sư là đan xen giữa đúng và sai, nói cách khác hành nghề luật sư này, lên tòa án chính là giảng đúng sai, chỉ cần có thể chiến thắng trong phiên tòa, cái quỷ gì cũng có thể ba hoa chích chòe nói được.”

“Cho nên...?” Chủ tịch Hà không hiểu dụng ý của anh.

“Chú Hà, cả đời chú sáng suốt, chẳng lẽ nhìn không ra cháu chỉ vì thắng kiện mới phải diễn xuất một chút à?”

Chủ tịch Hà nhú mày trầm ngâm. “Ý của cậu là, cậu không thích cô gái kia?”

Quang Hy lắc đầu, cảm thấy lời ông thật buồn cười.

“Chú Hà, chú cũng quá xem thường con mắt của cháu rồi. Cái loại nhỏ cơm hộp không có phẩm chất này, sao cháu có thể thích chứ?”

Chủ tịch Hà kín đáo quan sát anh hết nửa ngày, dường như đã chấp nhận lời giải thích của anh mới gật gật đầu.

“Tốt lắm, cậu phải nhớ kĩ, tôi chỉ có mình Dĩ Thiển, nhất định sẽ không cho bất cứ kẻ nào trêu đùa nó.”

“Dĩ Thiển thông minh lại xinh đẹp, ai có thể bỏ được cô ấy đây?” Quang Hy nở nụ cười.

Phương Đức Dung chăm chú nhìn con, cũng quay sang cười với Chủ tịch Hà, nhưng trong ánh mắt của bà lại mơ hồ ẩn chứa cái nhìn sắc bén.

Ba người đều cười nhưng mỗi nụ cười lại có ý nghĩa riêng của nó, ai cũng không chú ý tới Mộ Tranh đang đứng gần đó, kinh ngạc trừng mắt theo dõi màn vừa rồi.

Hà Dĩ Thiển thông minh lại xinh đẹp, cô chỉ là một nhỏ cơm hộp không có phẩm chất?

Cô dùng sức cắn môi, trong ngực run lên từng trận co rút đau đớn, khó có thể hô hấp.

Thác Dã đứng bên cạnh cô, cũng đã nghe hết màn đối thoại của Quang Hy cùng Chủ tịch Hà, nhìn vẻ mặt cô đang nhanh chóng biến đổi.

“Đáng giận! Tên đó dám đùa bỡn em? Để anh dạy hắn!”

Nói xong, anh liền xông tới trước.

Mộ Tranh vội vàng giữ chặt anh.

“Thôi đi, Thác Dã.”

“Nhưng Nhậm Quang Hy hắn...”

Mộ Tranh lắc đầu, lời Quang Hy từng nói vẫn đang vang vọng trong đầu cô.

Tin tưởng anh, anh nhất định sẽ bảo vệ em.

“Anh ấy nhất định có nỗi khổ riêng mới phải nói như vậy.” Cô thầm nhủ, ánh mắt kiên định. “Em tin anh ấy.”

...

Sau khi đối phó với Chủ tịch Hà, Quang Hy nhìn quanh bốn phía, tìm không thấy Mộ Tranh, đoán rằng cô hẳn đã về nhà nấu cơm thịt bò chờ mình, lồng ngực anh bỗng cảm thấy ngọt ngào, khẩn trương nghĩ muốn gặp cô.

Anh đi tới chiếc xe quen thuộc, vừa lấy chìa khóa xe ra, Phương Đức Dung đã đột nhiên xuất hiện, một tay cướp lại.

“Con vội đi đâu vậy? Không phải lại muốn đi tìm nhỡ cơm hộp kia đấy chứ?”

“Đúng thì sao?” Quang Hy không kiên nhẫn, đoạt lại chìa khóa.

Phương Đức Dung tức giận, lớn tiếng trách cứ:

“Vì sao con không học cái tốt, mà luôn học theo ba con giải quyết mọi việc đều bằng cảm tính chứ?”

Quang Hy sững sốt, không ngờ mẹ lại chủ động nhắc tới ba.

“Con không nhớ rõ sao? Chính là người từ nhỏ đã vứt bỏ con, cuối cùng người đó đã chết ở bên ngoài rất thê thảm!”

“Dừng lại!” Quang Hy cuồn cuộn. “Bà dựa vào cái gì mà dùng lời này nói về ba?”

“Con có biết vì sao ba con lại thất bại không?” Phương Đức Dung lạnh lùng nghiêm mặt. “Chính là vì ông ta luôn xử lý mọi việc theo cảm tính! Với tài hoa của ông ta, chỉ cần an phận, thì mẹ sẽ giúp ông ta tỏa sáng trong ngành giáo dục, nhưng ông ta lại chỉ muốn theo đuổi giấc mộng âm nhạc, một giấc mộng không thực tế với cuộc sống này! Bây giờ con cũng muốn đi theo con đường của ba con sao? Vứt bỏ Dĩ Thiển, người giúp đỡ cuộc sống của con trở nên tốt đẹp, con còn không tự nuôi nổi mình mà lại đi yêu một đứa con gái nghèo ư?”

“Đúng, là tôi thích Mộ Tranh, tôi muốn ở bên cạnh cô ấy cả đời! Cho nên bà muốn làm gì? Giống như năm đó ép ba tôi, nay cũng ép cả tôi sao?” Quang Hy gào thét, nổi oán giận và hận ý dành ẹ đều phát tiết hết vào thời điểm này.

Phương Đức Dung cắn chặt răng, bà biết rõ con vẫn hận mình, nhưng vẫn kiên trì muốn nói:

“Mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con, Quang Hy, con còn rất trẻ, không biết cái gì mới là tốt nhất với mình...”

“Ai nói tôi không biết?” Quang Hy cắt lời mẹ. “Ít nhất tôi biết rất rõ, tôi tuyệt đối không muốn trở thành một người hám danh lợi, không có nhân tính! Trên đời này không phải chỉ có tiền là quan trọng, bà không hiểu sao?”

Phương Đức Dung sững sờ, trong mắt con toàn bộ đều là hận ý, hèn mọn và khinh thường, khiến bà như tan nát cõi lòng.

Vì sao nó không hiểu? Tình yêu phù phiếm đó cuối cùng cũng chỉ làm nó mình đầy thương tích.

“Quang Hy...”

“Đủ rồi! Tôi không muốn nói nhiều với người vô tâm nữa.” Quang Hy cầm giận mở cửa xe, xoay người tiến vào xe, nhưng một trận đau đầu lại bỗng dưng kịch liệt xuất hiện, trước mắt anh nhất thời tối sầm, anh đau đến mức choáng váng ngất đi.

Phương Đức Dung sững sờ nhìn con trai ngất đi trước mặt mình, nhất thời không biết làm sao.

...

“Thằng đó đã nói em như vậy, em còn nấu cơm thịt bò cho nó hả?” Thác Dã cùng Mộ Tranh trở về nhà trọ, nhìn cô bận rộn ở phòng bếp, anh càng nhìn càng đau lòng, cũng lại càng không thích, nhịn không được mở miệng oán giận.

“Đừng nóng giận, Thác Dã, mặc kệ như thế nào, thì lần này anh ấy cũng đã giúp em một chuyện lớn.” Mộ Tranh mỉm cười, trong ánh mắt trong sáng kia không thể nhìn ra một chút thâm oán nào. “Anh cũng vậy, Thác Dã, cho nên anh cũng ở lại ăn chung nhé.”

“Đương nhiên anh sẽ ở lại rồi.” Thác Dã vui mừng, anh còn muốn chờ gặp tên đàn ông nói một đàng làm một nẻo kia, hỏi một câu cuối cùng hẳn với Mộ Tranh sẽ ra sao?

Nhưng hai người cứ chờ rồi lại chờ. Từ chiều tối tới tận đêm khuya, vẫn không thấy bóng dáng Quang Hy đâu, cô gọi điện thoại cho anh, di động cũng tắt máy.

“Không phải đã xảy ra chuyện gì đó chứ?” Mộ Tranh lo lắng.

“Em yên tâm, mấy tên tai họa nhất định sẽ sống ngàn năm.” Thác Dã nói mát.

Mộ Tranh chau mày.

“Được rồi được rồi, là anh lỡ lời.” Thác Dã thở dài, cho dù đối với Nhậm Quang Hy đầy bụng oán hận, thì anh cũng không nỡ khiến Mộ Tranh lo lắng. “Anh nghĩ chắc tên đó có chuyện bận thôi. Em đừng nghĩ quá nhiều.”

“Nếu không anh cứ ăn trước đi?” Mộ Tranh không muốn Thác Dã vì mình mà đói bụng.

“Vậy còn em?”

“Em đợi thêm chút nữa.”

Anh có thể để cô ngồi chờ một mình sao? Thác Dã thở dài trong lòng, vì sao người anh yêu lại không thương anh? Anh thật muốn mặc niệm ba phút ỳnh.

Anh nhìn Mộ Tranh đang ngồi bên cạnh, nhớ tới thời tiểu học, khi lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, lúc ấy anh vẫn là một đứa nhỏ thân thể đầy bệnh, anh luôn bị những đứa trẻ khác coi thường, mà cô là một tiểu công chúa lại ngẫu nhiên tới nơi của anh, cô giống như một con búp bê bằng sứ, đẹp đến mức làm cho người ta phải nín thở.

Trong thôn từng có những đứa trẻ khác muốn tìm mọi cách được làm bạn với cô, chỉ có anh chưa bao giờ dám liếc cô nhiều hơn một cái, hôm đó, vài đứa nhỏ xấu tính đã cố ý phá hoại vườn hoa cô yêu thích nhất, vì bảo vệ những bông hoa non nớt này, anh đã liều mạng chống lại, nhưng lại bị đánh ặt mũi bầm dập, chặt vật không chịu nổi.

Anh rất hận bản thân, ngay cả mấy bông hoa cũng không bảo vệ được. Nhưng cô lại chủ động đưa tay nâng anh dậy, còn khen anh rất dũng cảm.

Ngày đó, mũi tên của thần tình yêu đã bắn trúng anh, từ đó trong trái tim nhỏ đã có bóng dáng của một tiểu thiên sứ thuần khiết, anh cố gắng rèn luyện thân thể, chăm chỉ học Karate, anh hứa khi nào gặp lại cô, anh sẽ trở thành một người đàn ông đầu đội trời, chân đạp đất.

Rốt cuộc anh cũng gặp lại cô, nhưng cô lại luôn coi anh là bạn tốt, bây giờ cô còn đang yêu một tên tay chơi... chẳng lẽ anh chỉ có thể vĩnh viễn yên lặng ở bên cạnh bảo vệ cô hay sao?

“Thác Dã, anh ăn đi.” Mộ Tranh bưng tới một bát cơm thịt bò nóng hổi, đưa cho anh. “Đừng nhịn nữa, sẽ đói bụng đó.”

Anh đón nhận, nhưng hoàn toàn không có tâm tình muốn ăn, anh ngẩn người nhìn cô, rốt cuộc đưa ra quyết định.

“Mộ Tranh, em hãy nghe anh nói.”

“Chuyện gì?”

“Đời này, anh vĩnh viễn sẽ là người bạn tốt nhất của em, bất cứ lúc nào, chỉ cần em gọi điện thì anh sẽ tới ngay.” Anh đưa ra lời thề, vẻ mặt mang theo sự cố chấp đến ngốc nghếch.

Mộ Tranh giật mình nhìn anh, linh hội được thâm ý trong câu nói của anh, làm cô cảm động nở nụ cười.

“Cảm ơn anh, Thác Dã.”

10. Chương 06

Trạm Thứ Sáu: Buông tay anh

Sáng sớm hôm sau, Quang Hy vẫn chưa trở về, chỉ có Jacko đến đây thu dọn quần áo của anh.

“Quang Hy đâu? Sao anh ấy không tới?” Mộ Tranh truy vấn.

“Cậu ấy sẽ không đến đây.” Jacko tuyên bố.

Trong lòng Mộ Tranh đột nhiên căng thẳng.

“Vì sao?”

“Cô còn chưa hiểu à?”

Mộ Tranh cắn môi, nghĩ đến ngày hôm qua nghe lén điện thoại của anh.

“Bây giờ anh ấy... đang ở với Hà Dĩ Thiển sao?”

“Cô hiểu thì tốt rồi.” Jacko thở dài. “Mỗi cô gái đều có vọng tưởng muốn thay đổi được Quang Hy, cuối cùng kết cục của các cô ấy đều rất thê lương, chỉ có Hà Dĩ Thiển, cô ấy là người thừa kế tài sản hàng tỷ đồng, Quang Hy nhất định sẽ cưới cô ấy, cô đừng hi vọng nữa.”

Mộ Tranh ngẩn ngơ hồi lâu, một lúc sau cô mới mở lời:

“Tôi chưa từng nghĩ tới... có thể ở cạnh Quang Hy.”

“Cái gì?” Jacko sửng sốt.

Mộ Tranh cười khổ chua chát. “Tôi biết chứ, anh ấy với tôi khác nhau rất nhiều, không thể ở bên nhau được.”

Ngày ấy ở trong phòng Hiệu trưởng, khi Phương Đức Dung lên án cô, cô đã có dự cảm, sớm hay muộn mình cũng phải rời khỏi cuộc sống của anh.

“Chỉ là tôi muốn được ngồi bên cạnh anh ấy lâu hơn một chút, có lẽ trong khoảng thời gian này, chúng tôi có thể nhìn thấy rất nhiều cảnh đẹp.”

“Cô có ý gì?” Jacko không hiểu.

Mộ Tranh không giải thích.

“Tóm lại, tôi hiểu rõ trạm hạnh phúc cuối cùng của anh ấy không thể là tôi.” Cô chán nản nói thầm, liếc về nồi cơm thịt bò trên bếp, thở dài. “Tôi chỉ muốn tạm biệt anh ấy.”

Jacko nhìn xem thường. “Cô không nghe tôi vừa nói gì à? Quang Hy chơi chán rồi, trò chơi đã kết thúc!”

Từ ngữ cay độc như những viên đá, từng câu từng chữ, đánh vào ngực Mộ Tranh, cô cố nén đau đớn, kiên định nhìn thẳng Jacko.

“Anh không cần lo lắng, tôi chưa từng nghĩ sẽ bám lấy anh ấy không buông, chỉ là tôi muốn cảm ơn anh ấy đã giúp tôi rất nhiều.”

Jacko cảm thấy bức bối. “Thôi, tùy cô, đừng nói tôi chưa cảnh cáo cô!”

...

Tại sao cô lại kiên trì muốn gặp anh đến vậy?

Nhận được tin Jacko truyền về, Quang Hy không yên trong lòng, ở trong phòng bệnh đi qua đi lại, sau đó, anh thật sự không thể không được bức bối tràn đầy trong lòng mà oán hận muốn đập tường.

Anh sẽ không gặp cô nữa, không bao giờ gặp lại cô nữa, tốt nhất cô hãy vứt bỏ tình yêu này, hãy chấp nhận toàn bộ tình cảm giữa hai người chỉ như mây gió thoáng qua.

Anh không gặp cô, không có dũng khí nhìn cô một lần, anh biết rõ, anh nhất định sẽ luyến tiếc cô...

Quang Hy ngồi sụp xuống dựa mình vào tường, vùi đầu trên hai đầu gối, giờ phút này, anh cảm thấy mình thật bất lực, cảm giác bất lực giống như năm đó biết tin ba đã rời bỏ anh.

“Mộ Tranh, xem như anh xin em, hãy buông tay anh, hãy rời khỏi cuộc sống của anh đi.”

Cuộc sống của anh, thật sự quá tệ, dù là quá khứ hay hiện tại, thì anh cũng không thể khống chế được, ngay cả tương lai cũng mờ mịt như vậy.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng mưa rơi lộp bộp, tiếng gió mạnh đập vào cửa sổ thủy tinh, Quang Hy nghe thấy mà hoang mang ngẩng đầu lên.

Trời đang mưa, trong lòng của anh cũng đang mưa, còn cô gái ngốc ấy, giờ phút này đang đứng giữa cơn mưa bụi mênh mông, chấp niệm chờ đợi anh.

Cô nói, không gặp không về, cô sẽ đợi đến khi anh đến mới thôi.

Cô thật khờ, thật ngốc...

“Đồ ngốc, đừng đợi anh nữa.” Anh thì thào nói nhỏ.

...

Cô nhất định phải chờ, chờ cho đến khi anh tới mới thôi.

Một Tranh chờ đợi đứng ở bến xe buýt gần trường đại học một mình, mưa to gió lớn thổi quét toàn bộ thành phố, dù cô đứng dưới mái che vẫn không tránh khỏi bị mưa bắn vào, làm ướt đầm cả người.

Cô rất lạnh, trong lòng ôm hộp cơm thịt bò đã nguội từ lâu, mà toàn thân không ngừng run rẩy.

Một chiếc buýt lại tới bến, rồi chạy nhanh đi trong đêm tối, cô luôn luôn dùng ánh mắt mong chờ nhìn từng chiếc xe buýt tới bến, đoán rằng sẽ có người trên xe xuống bến này.

Trạm kế tiếp của bọn họ, thật sự sẽ hạnh phúc sao? Trạm kế tiếp của cô, đang ở đâu?

Dì quá thất vọng với chú Tài nên đã bỏ đi không từ giả, cô đã không còn nhà để về, Quang Hy cũng không chịu gặp cô.

Cô biết, từ nay về sau cuộc sống này chỉ còn lại một mình cô, một mình cũng không sao, cô đủ kiên cường, cô sẽ vượt qua được, cô tự nhủ trước khi đi khỏi đây, cô muốn gặp Quang Hy lần cuối.

Cô từng thầm nghĩ muốn ngồi xe buýt với anh một lần, dù đứng cũng được, cô muốn nói cho anh biết cô rất thích rất thích anh, hi vọng anh sẽ được hạnh phúc.

Anh sẽ đến chứ? Anh ấy sẽ đến chứ? Nếu anh không đến cô phải làm gì bây giờ?

Một Tranh rùng mình, tuyệt đối không chấp nhận khả năng này sẽ xảy ra, bất luận có chuyện gì, thì cô cũng sẽ chờ anh.

Đêm tối nặng nề, đã quá nửa đêm, xe buýt cũng ngừng hoạt động, trên đường là một mảnh hoang vắng, chỉ có mưa phùn làm bạn, cô bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng, khóe mắt ướt át, cũng không biết là nước mưa của trời hay nước mắt của cô.

Đột nhiên, một chiếc ô che lên, thay cô che đi mưa gió vô tình.

Cô ngẩng đầu lên, chớp chớp đôi mắt, cô nhìn thấy một khuôn mặt mang cảm xúc rối rắm phức tạp, là Quang Hy, anh rốt cuộc cũng tới, cuối cùng cô cũng gặp được anh!

Cô không biết nên nói cái gì, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ định nói ra, nhưng cuối cùng cũng chỉ nói một câu...

“Quang Hy, cơm thịt bò.”

Anh không nhúc nhích, bóng đêm quá sâu quá đen, cô không nhìn thấy trong mắt anh đang nghĩ gì, chỉ nhìn bàn tay anh đang nắm ô cũng run rẩy giống cô.

“Anh không ăn à?” Cô cười rơi lệ, nâng niu hộp cơm như vật quý giá. “Ăn ngon lắm đấy.”

Anh trừng mắt nhìn cô, cắn chặt hàm răng.

“Ngu ngốc, em là đồ ngốc...”

...

“Đơn giản một câu, tôi không muốn chơi nữa.”

Hai người trở lại nhà trọ của Jacko, đứng nói chuyện ở phòng khách, Quang Hy lạnh lùng tuyên bố, trên mặt không chút cảm xúc.

Mộ Tranh chăm chú nhìn anh, trong lòng trăm mối ngổn ngang, tuy rằng vẻ mặt anh hờ hững, nhưng cô biết anh đang giấu cô chuyện gì đó, nhất định phải có chuyện nào đó mới khiến anh thay đổi thái độ 180 độ thế này.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, cô tin tưởng anh cũng có tình cảm với cô, chỉ là tình cảm này, có lẽ không đủ để anh hạ quyết tâm sẽ nắm tay cô.

Nhưng không sao cả, cô trước nay không cầu mong cao xa, chỉ mong vẫn có thể làm bạn bên cạnh anh.

“Kì thật em có vật này muốn tặng anh.” Cô lấy từ trong túi ra một cái hộp nhỏ. “Đây là quà mấy hôm trước em mua cho anh, vốn muốn chờ anh ăn xong cơm thịt bò sẽ đưa cho anh.”

Quang Hy nhìn cô mở hộp ra, bên trong là một đồng hồ dây da, thiết kế đơn giản thoải mái, nhưng rất có phong cách.

Cô kéo tay anh qua, chủ động đeo cho anh, anh muốn cự tuyệt, nhưng không biết tại sao lại không thể động dậy được, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô đeo đồng hồ vào cổ tay mình, giống như cô cũng đang nắm giữ trái tim anh.

“Món quà này coi như cảm ơn anh đã giúp em làm mọi việc, hi vọng anh thỉnh thoảng... thỉnh thoảng có thể nhớ về em.” Cô ngẩng mặt lên, nhìn anh cười ngọt ngào, trong nụ cười còn ẩn chứa chua xót.

Quang Hy cảm động, trong lòng bỗng dưng đập mạnh.

“Cô cho rằng cô là đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành à? Sao tôi có thể nhớ mãi không quên chứ? Thứ đồ chơi này tôi không lấy!” Anh hét lớn.

“Bởi vì không phải hàng hiệu ư?” Cô thản nhiên hỏi.

Anh sững sốt, “Cái gì?”

“Kì thật, em vẫn nghĩ gu thẩm mỹ của mình cũng không tệ lắm.” Cô thấp giọng, nhưng vẫn cười như vậy.

Anh cúi đầu, không dám nhìn nụ cười của cô.

“Chuyện này không liên quan tới hàng hiệu!”

“Vậy liên quan tới chuyện gì?” Cô chăm chú nhìn anh. “Vì sao anh bỗng nhiên không muốn gặp em nữa? Cho dù anh... không thích em, chẳng lẽ ngay cả làm bạn cũng không thể ư?”

Anh cười nhạt không nói gì, trong phút chốc ánh mắt chợt thay đổi.

Cô quan sát, càng chắc chắn anh có nỗi khổ riêng.

“Quang Hy, không phải anh thích Hà Di Thiển chứ?”

Anh nghe cô hỏi mà chân mày nhíu vào, tròng cô không thể tin được.

“Nếu anh thích cô ấy, em sẽ chúc phúc cho hai người, hi vọng hai người có thể đến được trạm hạnh phúc.”

“Cô... nói cái gì?”

“Em thật lòng, em hi vọng anh được hạnh phúc.”

Anh nhìn mắt cô, đôi mắt rất trong, trong suốt làm cho anh càng đau lòng.

Anh nhíu mày, giọng lớn hơn, “Cô bị gì vậy? Tôi đối với cô tệ như vậy à!”

“Không hề, anh đối với em rất tốt, anh chăm sóc em rất dè dặt.”

Quả thực gặp quỷ rồi! Anh không nghe lầm chứ, đột nhiên anh nắm chặt lấy bả vai cô, hận không thể lay cô thức tỉnh.

“Cô nhìn cho rõ đi, Lương Mộ Tranh, Nhậm Quang Hy tôi căn bản chính là kẻ thối nát, nát đến mức không thể nát hơn được nữa! Phụ nữ trong mắt tôi chính là đồ chơi, khi cao hứng thì chơi, mất hứng thì vứt, cô nghĩ tôi thích Hà Dĩ Thiển? Ha ha! Tôi sẽ không thích cô ta, nếu không thấy nhà cô ta có nhiều tiền, cô ta đã sớm bị tôi đá sang một bên rồi! Tôi chính là người như thế, tình yêu là cái gì? Tiền là quan trọng nhất!”

“Đừng nói bản thân mình như vậy.” Cô chau mày. “Anh rõ ràng không phải người như thế, vì sao muốn bôi xấu mình?”

“Cô biết tôi là loại người gì sao?” Anh khí thế bức người gào thét.

Cô cũng không sợ dù chỉ một chút, vẫn dùng ánh mắt thương cảm lại quyến luyến như vậy nhìn anh.

“Em tin con mắt nhìn người của mình, Nhậm Quang Hy tuyệt đối không phải một người chỉ trọng tiền mà không quan tâm tới tình cảm, nếu như anh thật sự là người vô tình, thì anh sẽ không luôn nhớ về ba anh như vậy, cũng sẽ không vì muốn giúp em chứng minh trong sạch mà nghiên cứu pháp luật một ngày một đêm, anh thật sự là một chàng trai tốt, nên đừng khinh bỉ mình như vậy.”

Quang Hy không nói được câu nào, trong lòng hỗn loạn như ma, rốt cuộc phải như thế nào thì cô mới bằng lòng nghe lời anh?

“Cô dựa vào cái gì mà dạy bảo tôi? Tôi nói cho cô biết, tôi là một tên trứng thối, cô nghĩ tôi tốt với cô? Còn không phải là vì muốn cô? Cô muốn cảm ơn tôi, được, vậy thì đừng lấy cơm thịt bò như có lệ nữa!”

Từ ngữ cay nghiệt, anh đè giữa cô trên sofa, liềm lĩnh cởi cúc áo của cô.

Một phút, hai phút... cô cũng không nhúc nhích.

“Sao rồi? Sợ rồi à?” Anh cười lạnh, ánh mắt tối lại. “Tôi nói cho cô hay, lũ đàn ông đều nghĩ giống nhau thôi! Tình yêu là cái gì? Chúng tôi đều chỉ muốn...”

“Vậy anh làm đi.” Cô đột nhiên dịu dàng nói nhỏ.

“Cái gì?” Anh chấn động.

Tay cô lùa vào tóc anh, kéo mặt anh cúi xuống.

“Nếu anh muốn thì em sẽ cho anh.”

Đôi môi anh đào mềm mại nhẹ nhàng hôn anh, lúc này đổi lại là anh im lặng, khựng lại giữa không trung.

Cô hôn một hồi lâu, mới buông anh ra, ngón tay thâm tình chân thành vuốt ve bờ môi anh.

“Cô điên rồi à?” Anh khàn giọng hỏi.

“Không phải anh nói giúp đỡ em là vì muốn em sao?” Cô nở nụ cười.

Anh gần như tuyệt vọng chăm chú nhìn cô nở nụ cười vừa dịu dàng lại vừa bao dung.

“Em... là đồ ngốc!”

“Em yêu anh, Quang Hy, thật sự rất yêu, rất yêu rất yêu.”

Cô chân thành tha thiết bày tỏ, từng câu từng chữ, như sức hút mãnh liệt của nam châm hút lấy trái tim anh.

Anh đầu hàng, dùng một nụ hôn cuồng nhiệt ngăn chặn đôi môi cô.

“Không cần nói, không cần nói nữa...”

Ngoài cửa sổ, mưa vẫn lạnh lùng rơi, bên trong phòng không khí ấm áp, cảnh xuân lãng mạn...

Một đêm triền miên.

Sáng sớm hôm sau, Mộ Tranh tỉnh lại trong tiếng huyền ảo của lũ chim sẻ, Quang Hy vẫn đang nằm ngủ say bên cạnh cô, ánh mắt anh thả lỏng như đang trong mộng đẹp.

Cô lặng lẽ nhìn khuôn mặt anh khi ngủ, có chút thẹn thùng, lại càng cảm thấy ngọt ngào hơn.

Đêm qua, cô thật to gan, dám chủ động đem trinh tiết của người con gái cho anh, nhưng cô không hối hận, bởi vì đêm đầu tiên của cô đã trải qua với người cô yêu thương.

Cô cảm thấy rất hạnh phúc, cho dù hạnh phúc này có thể rất ngắn ngủi, nhưng chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Cô nghiêng người qua, yêu thương đặt ngón tay lần theo ánh mắt người yêu, sau đó hạ xuống nụ hôn nhẹ nhàng trên mi mắt anh, rồi mới rón rén xuống giường.

Trước khi anh kịp tỉnh lại, cô nên hâm nóng lại hộp cơm thịt bò, để anh hưởng thụ một chút hương vị của bữa sáng ngon lành.

Cô vào phòng bếp bận rộn vo gạo nấu cơm, hâm nóng lại thịt bò, nghĩ nghĩ, lại pha thêm một tách cà phê nồng đậm.

Đang định về phòng đánh thức anh thì chuông cửa vang lên, cô ngẩn người ra mở cửa, người đứng ngoài cửa là Phương Đức Dung.

“Cô Lương.” Phương Đức Dung dường như đã sớm đoán được sẽ gặp được cô nên vẻ mặt rất bình tĩnh. “Quang Hy có ở đây không?”

“Dạ có, anh... anh ấy đang ở đây ạ.” Mộ Tranh kích động làm chân tay luống cuống. “Nhưng anh ấy còn đang ngủ...”

“Vậy vừa đúng dịp, chúng ta nói chuyện một chút.” Phương Đức Dung ý bảo cô cùng mình ra ngoài.

Mộ Tranh chần chờ mấy giây rồi vẫn đi ra ngoài với bà, hai người phụ nữ đi vào nhà kho của nhà trọ, Phương Đức Dung đánh giá cô, ánh mắt thâm trầm, không biết đang nghĩ cái gì.

Mộ Tranh càng luống cuống hơn, cô có cảm giác mình như bị nhìn thấu, nghĩ đến mẹ Quang Hy nhất định sẽ coi cô là cô gái không có lòng tự trọng, cô không khỏi cảm thấy khổ sở.

“Cô Lương, cô có thể tránh xa Quang Hy chứ?” Hồi lâu sau, Phương Đức Dung rốt cuộc cũng mở miệng, giọng bà lạnh lùng, “Cô muốn phí chia tay bao nhiêu, cứ việc mở miệng.”

Mộ Tranh giật mình, tình huống còn tệ hơn cô tưởng tượng, mẹ Quang Hy không những nghĩ cô không có lòng tự trọng, thậm chí còn nghĩ cô là kẻ tham tiền.

Cô cắn răng, đứng thẳng người.

“Bác, à không... Hiệu trưởng Phương, cô hiểu lầm rồi, cháu không cần tiền ạ.”

“Ý của cô là cô sẽ không rời khỏi Quang Hy?” Sắc mặt của Phương Đức Dung thay đổi:

“Tôi nói thẳng cho cô biết, cô Lương, cô không xứng với Quang Hy nhà tôi, ở với cô nó sẽ không hạnh phúc.”

“Bởi vì... Hà Dĩ Thiển ư?” Cô thật cẩn thận hỏi.

“Đúng vậy, chính là Dĩ Thiển.” Lòng mày của Phương Đức Dung nhướn lên. “Cô hẳn đã biết Dĩ Thiển là hôn ngọc quý tên tay Chủ tịch Hà của tập đoàn Hoàn Vũ, dù nhân phẩm hay gia thế cũng đều rất ưu tú, Quang Hy cần một người vợ như vậy, còn cô, thân thể phức tạp, lại chỉ mới tốt nghiệp trung học, cô có thể cho Quang Hy cái gì? Cô ở bên nó cũng chỉ liên lụy tới nó thôi.”

“Nhưng cháu thích anh ấy.” Mộ Tranh nhỏ giọng nói, tuy cô chỉ có hai bàn tay trắng, nhưng cô rất yêu anh! Chẳng lẽ ngay cả yêu một người cô cũng không thể sao?

“Các người còn rất trẻ, động một chút lại nói tới tình yêu, câu yêu đặt bên cửa miệng, nhưng các người có biết yêu là cái gì không?” Phương Đức Dung khinh thường. “Tình yêu có thể làm ra cơm ăn à? Tình yêu có thể giúp Quang Hy bảo vệ được nơi nó quý trọng nhất là Thánh Đức đường sao?”

Mộ Tranh sững sốt. “Chuyện này có liên quan gì tới Thánh Đức đường ạ?”

“Tôi cũng nói thẳng cho cô biết, đại học Thánh Đức gần đây đang có vấn đề về các khoản chi tiêu tài vụ, nếu Chủ tịch Hà không đồng ý cho vay kì hạn thì đất dùng để xây trường học cũng sẽ bị thu hồi.”

“Mảnh đất kia chính là vị trí của Thánh Đức đường sao?”

“Đúng vậy.”

Thì ra là thế, Mộ Tranh đã hiểu, thì ra Quang Hy vì bảo vệ Thánh Đức đường mới quyết định kết hôn với Hà Dĩ Thiên, không phải vì anh thật sự coi trọng tiền tài, mà bởi vì trong Thánh Đức đường tràn ngập kỷ niệm đẹp đẽ của anh và ba.

“Thánh Đức đường là nơi rất quan trọng với Quang Hy.” Cô thì thảo.

“Cô cũng biết?” Phương Đức Dung nhú mày:

“Nếu như vậy, cô hẳn nên biết dù như thế nào thì nó cũng không muốn mất Thánh Đức đường, tuy tôi không hiểu tại sao nó cố chấp như vậy, nhưng tính cách của nó và ba nó lại giống nhau như đúc.”

Mộ Tranh cố lấy dũng khí hỏi:

“Xin hỏi ba anh ấy vì sao phải bỏ đi?”

“Nó không nói cho cô sao?” Phương Đức Dung cười lạnh:

“Là tôi đuổi ba nó đi.”

Mộ Tranh ngạc nhiên: “Vì sao?”

“Bởi vì ông ta làm tôi rất thất vọng!” Phương Đức Dung dừng lại, nhìn ra phía xa. “Nếu ông ta ngoan ngoãn nghe tôi, thì tôi sẽ cho ông ta những thứ tốt đẹp nhất, thanh danh, tiền tài, địa vị, ông ta muốn gì được nấy, nhưng ông ta lại cố tình ôm giấc mộng âm nhạc.”

Mộ Tranh quan sát Phương Đức Dung ngay bên cạnh, tuy giọng nói rất lạnh lùng, nhưng vẻ mặt dường như cất giấu nét buồn bã.

“Cô thật sự yêu ba Quang Hy?”

Phương Đức Dung nghe vậy thì vô cùng chấn động, quay đầu trừng mắt nhìn cô.

“Ai nói tôi yêu ông ta? Tình yêu và ước mơ là những thứ đồ chơi hư vô, tôi không tin chút nào! Chỉ có ba nó mới có thể ngốc nghếch theo đuổi rồi gạt tôi ở Thánh Đức đường gặp người đàn bà khác...”

Bà phút chốc dừng lại, dường như không tin mình vừa mới nói cái gì, khiến sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Ba Quang Hy, ông ấy... đã ngoại tình? Mộ Tranh kinh ngạc không thôi.

Im lặng hồi lâu, Phương Đức Dung chặt vật lấy lại tinh thần.

“Tôi cảnh cáo cô không được nói với Quang Hy biết việc này.”

“Cho nên anh ấy không biết?”

Mộ Tranh đã hiểu rõ, thì ra người sai là ba Quang Hy, nhưng Phương Đức Dung cũng không mở miệng nói lý do, mà tình nguyện để con trai hận mình, cũng không muốn phá vỡ hình tượng người ba trong mắt con.

Không hổ là hai mẹ con, tính cách rất giống nhau, đều nói một đằng nghĩ một nẻo như vậy.

“Tóm lại, cô hãy rời xa con trai tôi, cô chỉ biết gây trở ngại cho cuộc sống của nó thôi.” Phương Đức Dung nghiêm khắc nhắc lại.

Mộ Tranh buồn bã, hồi lâu sau mới nhẹ nhàng nắm chặt tay.

“Cô yên tâm, cháu sẽ không khiến Quang Hy cảm thấy khó xử.”

...

Quang Hy tỉnh lại, bên gối đã không có bóng người.

Mộ Tranh đâu? Anh tỉnh ngủ liền xuống giường, tìm trong nhà chỉ thấy trên bàn cơm là đĩa cơm thịt bò vẫn còn đang nóng, nhưng lại không thấy người đâu.

Cô đã ra ngoài mua đồ sao?

Anh nghi hoặc rồi ngồi trước bàn ăn, ngửi thấy mùi thịt thơm phức khiến ngón trở không khỏi động đậy, rồi bắt đầu ăn cơm như hổ đói, thật sự là ăn ngon lắm.

Ăn xong một đĩa cơm thịt bò, anh cảm thấy hài lòng để thìa xuống, uống miếng nước rồi ngáy người trong chốc lát.

Có lẽ, anh nên nói thật với Mộ Tranh, nói cho cô biết, thật ra anh cũng rất yêu cô, chỉ là không hi vọng sẽ liên lụy tới cô, bởi vì ngay cả chính anh cũng không rõ anh có tương lai hay không.

Em yêu anh, thật sự rất yêu rất yêu.

Câu tỏ tình của Mộ Tranh vọng bên tai Quang Hy, trong lồng ngực anh rất căng thẳng, anh đưa tay tới xoa nhẹ trái tim.

Có lẽ tình yêu có thể vượt qua mọi khó khăn, có lẽ chỉ cần có cô ở cạnh làm bạn, thì anh sẽ có thể chiến thắng được bệnh tật, anh nên in thêm một cơ hội nữa...

“Anh dậy rồi à?” Giọng Mộ Tranh nhẹ nhàng.

Quang Hy quay đầu đã thấy cô từ ngoài cửa đi vào.

“Em đi đâu vậy? Tự nhiên bỏ anh ở lại đây một mình!” Anh ngoài mặt thì trách cứ, nhưng trong giọng lại có ý làm nũng.

“À, em vừa nhờ Thác Dã giúp em đi lấy hành lý.” Cô đáp lại chẳng hề để ý.

“Lấy hành lý? Làm gì?”

“Em phải đi.” Cô cười cười tuyên bố.

“Em phải đi? Đi đâu?” Tim anh chợt ngừng đập, đột nhiên anh đứng dậy rồi nắm lấy cánh tay cô, vội hỏi.

“Về thôn Hoa Điền với Thác Dã.” Cô thản nhiên đáp, từng câu từng chữ như đập vào lồng ngực anh. “Dì em đã bỏ đi không từ giả, em cũng không thể trở về với chú Tài, vừa dịp nhà Thác Dã cũng đồng ý giúp đỡ em.”

“Vì sao phải đi với Thác Dã?” Quang Hy nôn nóng. “Em có thể đi theo anh! Anh sẽ chăm sóc em!”

“Ngay cả bản thân anh cũng không tự chăm sóc được, thì sao có thể chăm sóc cho em chứ?” Cô hỏi lại.

Anh sửng sốt.

“Mẹ anh đã nói cho em biết rồi, đại học Thánh Đức đang có nguy cơ về tài chính, ngay cả Thánh Đức đường anh cũng không bảo vệ được, thì còn muốn bảo vệ em sao?” Cô lắc đầu:

“Em cũng không muốn như dì em, đi theo người đàn ông sẽ làm mình chịu khổ.”

“Em, em nói cái gì?” Quang Hy không thể tin được. “Bởi vì nhà anh đã sắp phá sản nên em muốn rời bỏ anh?”

“Đừng làm ra vẻ người bỏ anh là tôi.” Cô bật cười. “Ngày hôm qua chính anh đã nói với tôi, trò chơi đã kết thúc, anh không muốn gặp lại tôi nữa.”

Quang Hy nhất thời buồn bực. “Đó là bởi vì...”

“Bởi vì sao?”

Anh u ám trừng mắt nhìn cô:

“Được, cho dù tôi đã nói trò chơi kết thúc, nhưng không phải đêm qua em nói thích tôi đấy sao? Còn trao thân cho tôi?”

“Chỉ là tôi muốn báo đáp anh thôi.” Mộ Tranh thở dài như bất đắc dĩ. “Tôi thừa nhận mình hơi thích anh, nhưng cuộc sống này có biết bao khó khăn, không ai hiểu rõ điều ấy hơn tôi, anh cũng chỉ là một công tử nhà giàu, nếu nhà anh phá sản, tôi thấy anh cũng không thể kiếm được nhiều tiền. Tôi không muốn phải nuôi thêm một miệng ăn nữa.”

Về mặt Quang Hy thay đổi, anh đã bị đả kích rất lớn.

“Cô... ngày hôm qua còn nói tôi là một chàng trai tốt.”

“Tốt cũng không có nghĩa có thể kiếm tiền! Anh đã quen hưởng vinh hoa phú quý, cuộc sống nghèo khổ anh sẽ không chịu được.”

Nói như vậy, là cô đang xem thường anh, xem thường anh là công tử nhà giàu đã quen sống an nhàn sung sướng không chống đỡ được kinh tế gia đình, Quang Hy vừa hận vừa giận:

“Người đàn bà kia, không cho phép cô coi thường tôi, tôi có thể đi thi luật sư, tôi sẽ thi đỗ, làm luật sư có thể kiếm được nhiều tiền!”

“Vậy chờ anh đỗ rồi nói tiếp.”

Mộ Tranh khoác túi lên vai, nhanh nhẹn xoay người:

“Tôi đi trước.”

“Lương Mộ Tranh, cô đứng lại đó cho tôi!” Anh sợ hãi quát lên.

Mộ Tranh cứng người lại, hình như có chút chần chờ, nhưng cô đã lắc lắc đầu rồi dứt khoát đi ra cửa chính.

Quang Hy hoảng sợ nhìn theo bóng dáng cô, sao cô có thể tuyệt tình như vậy?

“Lương Mộ Tranh!”

Anh phần hận bước tới, muốn đuổi theo cô, nhưng trong đầu bỗng đau đớn vô cùng, trời đất như sụp đổ.

Anh suy sụp ngã xuống đất, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô từ từ rời khỏi thế giới của mình.

...

“Em thật sự quyết định làm như vậy?”

Thác Dã ở bên ngoài chờ Mộ Tranh, thấy lúc cô lên xe, sắc mặt trắng bệch, hốc mắt phỉm hồng, làm anh không khỏi đau lòng, nhưng Mộ Tranh không trả lời mà chỉ tựa lưng vào ghế ngồi, rồi nhắm mắt lại.

“Anh sợ sẽ có ngày em phải hối hận.” Thác Dã cảm thán.

Mộ Tranh nghẹn ngào, nước mắt im lặng chảy xuống. “Anh ấy không đuổi theo em, điều này chứng minh suy nghĩ của anh ấy cũng giống em.”

“Suy nghĩ gì?”

Trạm hạnh phúc của anh, không có cô đứng ở đó.

11. Chương 07 - Phần 1

Trạm Thứ Bảy: Cửu tinh thôn Hoa Điền

Sáu năm sau.

Nơi xa là bầu trời bao la, trên đỉnh núi từng đám mây trắng lững lờ lượn quanh, đám chim vút bay qua con đường về quê, có đôi chân gầy nhỏ đi qua một biển hoa rực rỡ.

Trong biển hoa đó, có một dáng người yếu điệu xinh đẹp như ẩn như hiện, cô mang bao tay bện rón xối từng miếng bùn đất.

Cô đi từ bờ bên này sang bờ bên kia, rất nghiêm túc quan sát sự phát triển của mỗi khóm hoa, càng nhìn càng thấy cô giống một người mẹ dịu dàng che chở từng gốc cây hoa.

Cô đã làm việc từ sáng sớm, một phút cũng không nhàn nhã, hạnh phúc và thành công của cô chính là được nhìn từng đóa hoa nở rộ.

Đột nhiên, cô có cảm giác hơi ngứa, nên cởi bao tay gãi một chút, sau đó lẳng lặng nhìn đôi tay mình.

Hai bàn tay này đã cách đàn dương cầm càng lúc càng xa, cũng không thể theo kịp giấc mộng trước đây của cô, nhưng cô lại có được... một hạnh phúc khác – một bảo bối trân quý...

“Cho nên, hiện tại em đang hạnh phúc.” Cô thì thào tự nói, rồi nở nụ cười yếu ớt:

“Còn anh thì sao?”

Gió từ từ nổi lên thổi bay vài cánh hoa, từng cánh hoa ùa vào trái tim cô, cô ngẩng mặt lên cảm thụ một phút yên tĩnh này.

Đây là lời của thiên nhiên đáp lại sao? Nói cho cô biết, anh cũng đang hạnh phúc.

...

“Nó đã thay đổi rồi.” Một người đàn ông đi vào văn phòng, đặt một quyển tạp chí xuống bàn làm việc của người phụ nữ.

Người phụ nữ liếc qua quyển tạp chí, im lặng xem ảnh bìa và tiêu đề thực kích thích, trên tấm ảnh là một chàng trai trẻ tuổi với khuôn mặt lạnh lùng, anh đi giày Tây, ánh mắt rất sắc bén, đôi môi mỏng chứa đựng sự lạnh lùng khó gần.

“Nó lại biện hộ giúp kẻ xâm phạm tình dục, đây là ý em muốn sao?” Người đàn ông chất vấn.

“Hắn không phải kẻ phạm tội xâm phạm tình dục bình thường, hắn là Nghị viên của Quốc Hội.”

“Đức Dung...”

“Được rồi, em biết anh đang muốn nói gì.” Phương Đức Dung vẫy tay bác bỏ ý kiến của bạn thân. “Em đã nói qua rất nhiều lần rồi, đây mới là con đường Quang Hy phải đi, lựa chọn của nó rất chính xác, nếu trận này quan tòa phán thắng kiện thì danh tiếng của nó sẽ được nâng cao, đến lúc đó các nhân vật nổi tiếng sẽ đến tìm nó biện hộ.”

“Không sai, lúc đó nó sẽ càng nổi tiếng, nhưng đây chính là lựa chọn thật sự xuất phát từ trái tim nó sao?”

“Em không hiểu ý của anh.”

“Em hiểu.” Tiểu Lâm thở dài. “Cuộc sống giả dối này cũng do em thiết kế cho nó, là em thuyết phục nó tin mình là người như vậy, em muốn nó đi theo đường của em.”

“Em là mẹ nó, em cũng chỉ muốn điều tốt cho nó!” Phương Đức Dung hơi tức giận. “Huống chi em thấy Quang Hy cũng không có ý kiến bất mãn nào cả, hiện tại quan hệ giữa chúng em đã được cải thiện.”

“Bởi vì bây giờ nó đều nghe theo lời em nói.” Tiểu Lâm nhún mày, còn muốn nói thêm nữa, nhưng Phương Đức Dung đã liếc mắt lạnh lùng ngăn cản ông nói tiếp.

“Anh có thời gian nói những chuyện không có ý nghĩa này thì không bằng giúp em khuyên nhủ Quang Hy sớm kết hôn với Dĩ Thiển một chút, hai đứa này tuổi không còn trẻ lại luôn lấy sự nghiệp làm trọng, cũng không biết muốn kéo dài tới ngày nào nữa.”

Đây là hoàng đế không vội, thái giám đã vội sao? Tiểu Lâm mỉm cười, đang muốn mở miệng thì tiếng chuông di động chợt vang lên, ông tiếp điện thoại, nghe đối phương nói một lát, dường như đã có chuyện.

“Có chuyện gì vậy?” Phương Đức Dung tò mò hỏi.

“Là một người bạn làm việc ở tòa gọi tới.” Tiểu Lâm cúp điện thoại rồi do dự giải thích. “Ông ấy nói Quang Hy đã công khai đánh thân chủ của mình trên tòa.”

“Cái gì!?” Phương Đức Dung khiếp sợ.

...

“Đã nói không có gì, chỉ bị quan tòa phán làm phục vụ công ích xã hội ba trăm giờ thôi.” Quang Hy không kiên nhẫn nhìn mọi người trên bàn cơm.

Bữa tối hôm nay, tâm trạng anh vô cùng khó chịu, từ lúc ngồi xuống bàn ăn, mẹ, Dĩ Thiển, chú Hà và Tiểu Lâm đều thay phiên nhau ném bom về phía anh, đều hỏi anh vì sao lại xúc động làm ra loại chuyện ngu ngốc như vậy trên tòa.

Dĩ Thiển còn không vui thông báo rằng cô ghét người sử dụng bạo lực lung tung nhất.

“Con có biết mình đã đánh ai không? Hấn là Nghị viên của Quốc Hội đó!” Phương Đức Dung lớn tiếng cường điệu.

“Vậy thì sao?” Anh chẳng hề để ý:

“Dù sao trên tòa con đã giúp hấn thắng kiện, theo lý mà nói hấn ta phải cảm ơn con.”

“Quang Hy, con...”

“Được rồi được rồi.” Chủ tịch Hà cười làm người hòa giải. “Kì thật bây giờ Quang Hy bị phạt tới thôn Hoa Điền làm công ích xã hội cũng không tệ, vừa vận giúp chú làm một việc.”

“Giúp gì ạ?” Quang Hy nhíu mày.

“Nói chung là việc tranh chấp đất đai, rõ ràng bọn họ đã muốn bán đất cho tập đoàn Hoàn Vũ xây dựng, kết quả trong thôn lại có vài gia đình đối ý, cháu xuống đó giúp chú thuyết phục bọn họ.” Chủ tịch Hà đem công việc quan trọng phó thác cho con rể tương lai.

“Vậy thôi ạ?” Quang Hy sáng khoái tiếp nhận nhiệm vụ, chẳng qua cũng chỉ là vài người nông dân thiếu hiểu biết, anh khẳng định hai ba ngày sẽ có thể thu phục được họ. “Giao cho cháu đi, chú Hà.”

“Chú biết chỉ có thể giao cho cháu.” Chủ tịch Hà cười ha ha rồi nhìn về phía con gái. “Được rồi, Dĩ Thiển, con cũng đừng tức giận nữa, rót cho Quang Hy một ly rượu đi.”

“Muốn con rót rượu cũng được.” Dĩ Thiển nhìn thẳng Quang Hy. “Nhưng anh phải đồng ý với em, sau này không được phép tùy tiện ra tay đánh người, em cũng không muốn gả cho người đàn ông có khuynh hướng bạo lực.”

“Anh biết, em yêu.” Quang Hy cười xoa mặt vị hôn thê, Dĩ Thiển không thuận theo liếc mắt nhìn anh một cái, rót rượu cho anh. Anh nâng chén rượu uống, khỏe miệng còn nở nụ cười, nhưng trong nháy mắt lồng ngực nặng nề, tầm mắt hạ xuống, cố gắng giữ chặt cổ tay mình.

Ngay cả chính anh cũng không hiểu được, sao lại đánh thân chủ của mình chứ? Chỉ vì sau khi tòa phán anh thắng kiện, ông Nghị viên kia đã cười nói với anh...

“Thật ra cô gái đó nợ tôi, tôi lại cao hứng muốn chơi đùa với cô ta một chút, thực không hiểu cô ta lại kích động cái gì chứ? May có anh giúp tôi giải quyết mọi chuyện.”

Chính là những lời này đã khiến anh tự dưng nổi giận, nhin không được đánh tên nghị viện không biết liêm sỉ là gì kia.

Cuối cùng là tại sao anh lại tức giận như vậy? Anh vẫn không hiểu...

...

“Bây giờ chúng ta phải làm gì? Mảnh đất ấy không thể bán hả?”

Tại thôn Hoa Điền, một đám nông dân họp tại quán karaoke của dì Hoa, ồn ào thảo luận vấn đề mua bán đất đai gần đây đang khuấy nhiễu mọi người.

“Mọi chuyện không phải đều do thằng cháu trai dốt nát của trưởng thôn hay sao!” Một người nông dân cảm giận mắng:

“Đám trộm khế đất của trưởng thôn mang đi bán, tuy trưởng thôn là chủ, nhưng chúng ta cũng là nông dân! Muốn bán đất cũng phải có sự đồng ý của chúng ta, nếu chủ đất tương lai hủy bỏ khế ước làm việc của chúng ta thì chúng ta phải dựa vào cái gì mà kiếm ăn đây?”

“Đúng đó.” Một người nông dân khác nhanh chóng tán thành:

“Chúng ta nhất định phải có kiến nghị để Chính phủ cho Ủy ban đến giải quyết với chủ điền cho chúng ta thuê ruộng... Đúng rồi, không phải nghe nói có luật sư biện hộ sắp tới sẽ xuống đây sao? Sao giờ còn chưa tới à?”

Đây là tuyên bố của trưởng thôn:

“Vừa rồi Ủy ban tỉnh có gọi điện thoại cho tôi, ngày mai luật sư sẽ tới.”

“Thật là tốt quá, thôn Hoa Điền này được cứu rồi!” Nhóm thôn dân đơn thuần nghe thấy có cứu binh tới, nhất thời đứng dậy hoan hô ầm ầm, tất cả mọi người đều hớn hở, cảm thấy tương lai có hi vọng.

“Dì Hoa, chuyện này bà cũng có thể an tâm rồi chứ?” Bà mối trong thôn bắt lấy tay bà chủ Hoa:

“Sau khi kết thúc chuyện đất đai, kế tiếp nên tìm một cuộc hôn nhân cho con trai bà, có cần tôi sắp xếp một buổi xem mặt không?”

“Sắp xếp một buổi xem mặt à?” Một bà tám khác nghe được, không cho là đúng mà xen mồm vào. “Con của dì Hoa đã sớm có người trong lòng rồi, bà đừng làm bậy nữa.”

“Ai nói?” Sắc mặt của dì Hoa nghiêm nghị. “Thác Dã nhà chúng tôi rất ngây thơ, làm gì có người trong lòng chứ?”

“Dì Hoa, bà không biết hay đang giả vờ vậy? Thác Dã ngày nào cũng ở cạnh Lương Mộ Tranh, toàn thôn mọi người ai ai cũng biết cả.”

“Hai đứa nó chỉ là bạn bè bình thường thôi!” Dì Hoa đập bàn tức giận. “Con dâu nhà họ Hoa chúng tôi nhất định phải là người trong sạch, sao có thể là kẻ không rõ lai lịch chưa lập gia đình đã có con trai chứ?”

“Mẹ, mẹ đang nói gì vậy?” Nhắc tới Tào Tháo thì Tào Tháo liền đi tới, Hoa Thác Dã đang cầm một túi phân bón đi ra. “Mẹ đừng sĩ nhục Mộ Tranh như vậy.”

“Mộ Tranh Mộ Tranh, con cả ngày mở miệng ngậm miệng đều nói tên cô ta!” Dì Hoa buồn bực. “Thật không biết con hồ ly tinh kia đã cho con ăn thuốc mê hồn gì nữa?”

“Cô ấy không phải hồ ly tinh, cô ấy là bạn tốt của con.” Thác Dã mở lời thanh minh. “Sau này mẹ đừng nói cô ấy như vậy nữa, cũng đừng trách mẹ con mình trở mặt vô tình.”

“Con, cái thằng bất hiếu này!” Dì Hoa tức giận.

Thác Dã không để ý mẹ đang tức giận, mà xoay người bỏ của chạy lấy người.

“Con đi đưa phân bón cho Mộ Tranh đây.”

...

Kì quái, gần đây đất ở thôn Hoa Điền hình như hơi kì lạ, gốc cây không hiểu lý do gì luôn bị thối rữa, ngay cả làn da của cô cũng bị dị ứng khác thường.

Không phải nước tưới có vấn đề đấy chứ? Mộ Tranh dừng công việc lại, giật mình ngắm nhìn những nốt đỏ trên cánh tay mình.

“Mộ Tranh, anh tới rồi!” Một giọng nói mạnh mẽ vang lên sau lưng cô.

Cô cười quay đầu lại:

“Thác Dã, sao anh lại tới đây?”

“Anh tới đưa phân bón cho em, đang ở trên xe đó.” Thác Dã chỉ chỉ vào chiếc xe vận tải đang đậu ven đường bên kia.

“Được, chờ em tính xong rồi trả tiền cho anh.”

“Không cần, chúng ta là bạn thân, tính toán cái này làm gì?”

“Vậy cũng không được, vẫn nên tính cho rõ ràng, bằng không dì Hoa sẽ tức giận.”

“Ngày nào mẹ anh không tức giận thì hôm đó mới là kì tích!”

Nhắc tới mẹ mình, Thác Dã liền nhớ tới những lời bà đã vũ nhục Mộ Tranh vừa rồi, làm chân mày nhíu lại. Mộ Tranh nhìn biểu hiện của anh, đoán ra anh lại vì cô mà cãi nhau với mẹ, cô lặng im thở dài:

“Thác Dã, anh đừng vì em mà cãi nhau với mẹ anh nữa, như vậy em cũng không dễ chịu trong lòng đâu.”

“Mẹ anh cũng quá đáng quá, luôn cùng mấy bà tám trong thôn nói xấu em.” Thác Dã cũng vì bất công cho cô nên mới lên tiếng.

“Không sao, em không buồn, họ thích nói gì cứ để họ nói.” Mộ Tranh rất thản nhiên, từ sáu năm trước tới thôn Hoa Điền, cô đã thành tiêu điểm để người dân trong thôn bàn tán, cũng đã thành thói quen rồi.

“Dù sao người dân nơi đây cũng thật thà chất phác, cũng khó có thể chấp nhận một cô gái chưa chồng đã có con.”

“Chưa chồng mà có con thì sao? Em ngại hả?” Thác Dã vẫn đang tức giận.

“Được rồi, đừng giận nữa.” Mộ Tranh mỉm cười khuyên anh.

Nụ cười dịu dàng điềm tĩnh của cô như cơn mưa xuân, trong nháy mắt đã xoa dịu cơn lửa giận trong lòng Thác Dã, anh ngây ngốc ngắm nhìn cô, nửa ngày sau, mới tìm được đề tài nói chuyện.

“Thời gian cũng không còn sớm, anh thuận đường đưa em đến vườn trẻ đón Tiểu Lạc nhé.”

“Cũng được.” Mộ Tranh vỗ vỗ tay, dịu dàng đứng dậy:

“Chúng ta đi thôi.”

...

“Tiểu Lạc, nghe nói cậu không có ba hả?” Đường Đường vừa mới chuyển tới đây dùng giọng nói mềm mại non nớt tò mò hỏi Tiểu Lạc.

Tiểu Lạc rất thích giọng nói của cô bé, cũng thích khuôn mặt béo mồm mím giống hoa hồng đỏ của cô, cậu đang nhập vai siêu nhân, nên cố gắng phô trương sức mạnh trước người bạn gái yêu quý của mình.

“Ai nói mình không có ba chứ? Ba mình rất lợi hại, ba mình là người ngoài hành tinh đó.” Bé kiêu ngạo tuyên bố.

“Người ngoài hành tinh?” Đường Đường không hiểu. “Đó là cái gì?”

“Chính là người ngoài vũ trụ đó, bọn họ không được đến địa cầu.” Tiểu Lạc hăng hái bưng bưng giải thích:

“Mẹ mình nói, ba mình đã hoàn thành nhiệm vụ ở địa cầu nên đã về nhà rồi.”

“Có nghĩa là sau này chú ấy sẽ không trở lại nữa?” Bé gái nhỏ hồn nhiên hỏi khiến Tiểu Lạc cứng miệng.

“Không phải thế! Ba mình nhất định sẽ quay về, ngày nào đó ba sẽ tới thăm mình.”

“Ngày nào đó? Là ngày nào?” Một bé trai khác tên là Hoa Oanh đi tới, ác ý cười nhạo:

“Cậu cứ nói thật đi, ba cậu quên cậu rồi phải không, còn nói dối là người ngoài hành tinh nữa! Trên đời này căn bản không có người ngoài hành tinh, cậu muốn lừa ai chứ?”

“Ai nói không có? Rõ ràng có mà!”

“Vậy ở đâu? Cậu hãy chứng minh ình xem đi.” Hoa Oanh sáng giọng.

Tiểu Lạc nổi giận, từ nhỏ đến lớn, bé ghét nhất bị người ta chế nhạo là đứa trẻ không có ba, không phải bé không có ba, chỉ là ba đã trở về quê hương rồi, vì sao những người này không hiểu chứ?

“Sao nào? Cậu không nói được gì à? Tiểu Lạc nói dối, Tiểu Lạc là kẻ lừa đảo, thích nói dối nhất.”

“Mình không gạt cậu, những điều mình nói là thật...”

“Tiểu Lạc là kẻ đại lừa đảo, xấu hổ xấu hổ xấu hổ, không biết xấu hổ.”

“Mình không phải kẻ đại lừa đảo, mình không nói dối!”

Tiểu Lạc tức giận, đưa tay đẩy Hoa Oanh một cái, hai bé trai nhất thời đánh nhau loạn thành một đám.

Khi Mộ Tranh đến, vừa vặn thấy được chuyện này, vội vàng kéo năm sáu đứa trẻ ra.

“Dừng tay dừng tay ẹ, không được đánh nhau nữa!”

“Mẹ.” Tiểu Lạc nhìn thấy mẹ thì rất ủy khuất:

“Hoa Oanh bảo con nói dối, nhưng con không có, ba là người ngoài hành tinh đúng không mẹ? Con không nói dối, đúng không mẹ?”

Bé vội vàng lấy mẹ ra làm chứng.

Mộ Tranh ngăn người, thì ra con trai cô vì chuyện này mà đánh nhau, cô đau lòng vuốt ve hai má Tiểu Lạc, giờ phút này, cô bỗng nhiên cảm thấy mình không nên nói dối con.

“Đúng, Tiểu Lạc không nói dối, Tiểu Lạc rất ngoan.”

“Thấy chưa, mẹ mình cũng nói vậy.”

Vẻ mặt Tiểu Lạc vui mừng quay sang nhìn Hoa Oanh.

Hoa Oanh làm mặt xấu.

“Mẹ cậu cũng giống cậu, đều đang nói dối, mẹ mình nói, nếu cô không phải hay đi gạt đàn ông thì chính là bị đàn ông lừa...”

“Tên tiểu quỷ này! Nói cái gì đó?” Thác Dã đứng bên cạnh nghe được rất tức giận trong lòng, làm ra vẻ đánh người.

“Được rồi, Thác Dã.” Mộ Tranh vội vàng quát bảo anh dừng lại. “Nó chỉ là một đứa trẻ thôi, so đo với nó làm gì?”

Cô thản nhiên mỉm cười, nắm tay Tiểu Lạc. “Đi thôi, chúng ta cùng về nhà nào.”

Buổi tối, Tiểu Lạc tắm rửa xong rồi ngoan ngoãn ngồi trên giường để mẹ giúp bé lau khô tóc.

Bé vừa nhắm mắt, vừa hưởng thụ cảm giác ấm áp của đôi bàn tay mẹ, lại vừa xác nhận lại lần nữa:

“Mẹ, con thật sự là con trai của người ngoài hành tinh phải không ạ?”

“Đương nhiên rồi.” Mộ Tranh đáp lại không chút do dự. “Bằng không con nghĩ xem mỗi ngày sao mẹ phải tiêm vào người con năng lượng thủy tinh chứ? Bởi vì con không giống những đứa trẻ bình thường ở địa cầu, Tiểu Lạc là đứa trẻ đặc biệt nhất trong những đứa trẻ đặc biệt.”

Nói xong, cô hôn lên hai má Tiểu Lạc, bé buồn cười ha ha.

“Được rồi, tóc đã khô, cũng nên tiêm năng lượng thủy tinh thôi.”

“Vâng, yaaaa!” Tiểu Lạc vui mừng hoan hô, trái ngược với những đứa trẻ khác vừa thấy kim tiêm đều hoảng sợ không thôi, chỉ có mình bé vạn phần chờ mong mẹ bé tiêm, bởi vì đây là chứng cứ tốt nhất chứng minh bé là con của người ngoài hành tinh.

“Sẽ đau hơn một chút, con cố nhịn nhé.” Mộ Tranh dặn dò theo thường lệ.

“Con sẽ không sợ đau đâu ạ.” Tiểu Lạc chu miệng, vươn cánh tay ra. “Con là người dũng cảm nhất.”

“Đúng vậy, con là người dũng cảm nhất.”

Mộ Tranh cười bóp nhẹ cái mũi nhỏ của bé, lấy bông dính cồn xoa xoa tay bé, thuận thực châm kim tiêm vào.

Lông mày Tiểu Lạc nhíu lại, nhưng bé kiên cường cắn môi, không kêu đau một tiếng.

Thật là một đứa trẻ ngoan, tiêm xong, Mộ Tranh trù mến xoa xoa đầu con, bất giác cảm thấy hơi áy náy trong lòng.

Đều tại cô khi mang thai lại không cẩn thận, trong lúc có thai mà lượng đường trong nước tiểu lại tăng lên quá nhiều, làm Tiểu Lạc vừa sinh ra đã bị hàm lượng insulin[1] trong cơ thể quá nhiều, mà phải cắt bỏ một nửa phần tụy, từ nay về sau đều phải tiêm lượng insulin vào cơ thể để giữ mạng.

[1] Hàm lượng insulin: Hàm lượng đường – Giải thích thêm một chút: Bé Tiểu Lạc do hàm lượng đường trong người quá cao nên mắc bệnh tiểu đường, phải cắt một phần tụy để hạn chế đường trong người. Nhưng vì tụy là nơi sản sinh đường trong máu nên để cân bằng lượng đường trong cơ thể bé phải tiêm thuốc như vậy.

12. Chương 07 - Phần 2

Vì đỡ bé ngoan ngoan tiêm, cô đành tạo ra câu chuyện ba là người ngoài hành tinh, nói đây là năng lượng thủy tinh, để chiến đấu, mỗi đúng sĩ ngoài hành tinh đều được tiêm loại năng lượng này.

Tiểu Lạc còn nhỏ, nên bé rất dễ dàng tin lý do cô giải thích, chẳng những không hề sợ tiêm mà còn lấy việc mỗi ngày bị tiêm mà vui mừng.

Nhưng trẻ con rồi cũng sẽ trưởng thành, câu chuyện cổ tích này có thể đỡ bé được bao lâu nữa? Chỉ hi vọng khi bé phát hiện ra sẽ không giận người mẹ đã nói dối này.

Vì nói dối, đôi khi không có ý ác, chỉ là quá yêu đối phương mà thôi...

“Mẹ, kể lại chuyện xưa về ba cho con nghe đi ạ.” Tiểu Lạc năn nỉ. “Kể chuyện lúc hai người gặp nhau ấy.”

Mộ Tranh giật mình mỉm cười, gật gật đầu, rồi kể câu chuyện luôn giấu trong lòng cô một lần nữa.

“Mẹ lần đầu tiên gặp ba con là trên xe buýt, dáng người ba con cao to khỏe mạnh, khi đó tính tình ba con rất tệ...”

...

Thèm vào! Đây là chỗ quỷ gì vậy?

Quang Hy oán giận nhìn xung quanh, trên đường tới thôn Hoa Điền, ngoại trừ hai bên là cánh đồng hoa mênh mông thì cái gì cũng không có, không xe, không người, vừa nhìn đã biết ngay là nơi chim không để được trứng.

Tại sao anh lại bị điều tới nơi quỷ quái này làm công ích xã hội chứ? Đúng là vô cùng xui xẻo mà. Càng không hay là, chiếc xe thể thao anh mới mua đột nhiên chết máy giữa đường, anh tìm không ra nguyên nhân, cũng không có điện thoại di động, nên không có cách nào gọi cứu viện, thật sự là kêu trời không thấu, gọi đất mất linh mà.

Mặt trời chói chang chiếu qua đầu, phơi nắng đã lâu nên anh cảm thấy choáng váng, mồ hôi chảy ra như tắm, từng cổ hương hoa bay tới đánh thẳng vào mũi khiến anh thở không nổi.

Sau lần phẫu thuật não sáu năm trước, anh không chỉ mất đi ký ức trước đó, mà ngay cả hệ hô hấp cũng không biết sinh ra tật xấu gì, bỗng nhiên dị ứng với phấn hoa, vì thế mỗi năm tới mùa xuân, anh đều cảm thấy không thoải mái. Hôm nay lại càng khó chịu, vì bị đưa tới nơi cả bốn phía không núi thì là hoa – thôn Hoa Điền.

Là trùng phạt, tuyệt đối là ông trời muốn trừng phạt anh!

Anh thầm nguyện rửa, rồi đeo kính râm lên, bắt đầu tìm điện thoại công cộng xung quanh.

“Mẹ, mẹ!” Tiểu Lạc một tay bám cửa sổ xe buýt, đầu nhòai ra ngoài cửa sổ, hưng phấn hét to. “Bên kia có một chiếc xe kì lạ kia.”

“Con cẩn thận một chút.” Mộ Tranh vội vàng kéo con lại. “Mẹ không phải đã nói với con rất nhiều lần sao? Không được vươn đầu ra ngoài cửa sổ, rất nguy hiểm.”

“Nhưng mẹ ơi, chiếc xe kia thật kì lạ mà, không có mái che, có phải xe của người ngoài hành tinh không mẹ?”

Người ngoài hành tinh? Mộ Tranh rùng mình, cũng theo con nhìn ra ngoài cửa sổ, một chiếc xe mui trần ở ven đường, hình như đang đỗ lại, một người đàn ông cao lớn đang đứng đưa lưng đối diện xe buýt, phát hiện xe buýt vừa đi qua, anh liền chạy đuổi theo, đáng tiếc xe buýt đã tăng tốc rời đi.

Mộ Tranh thấy không rõ khuôn mặt người đàn ông ấy, cô hơi do dự, có nên báo tài xế dừng xe lại không, nhưng lại nghĩ tới hôm nay trong thôn mở tiệc hoan nghênh đón luật sư mới tới, cô đã đồng ý việc trang trí hội trường, nếu đến muộn, chỉ sợ sẽ để người dân trong thôn lời ra tiếng vào.

Vì Tiểu Lạc, cô không thể mạo hiểm đắc tội với bất kì người nào, cô hi vọng con mình có thể trưởng thành trong môi trường bình an vui vẻ này.

“Tiểu Lạc ngồi xuống đi con, đó không phải là xe của người ngoài hành tinh, chỉ là xe thể thao bình thường thôi.” Cô dỗ con ngồi xuống.

“Không phải, nhất định đó là xe của người ngoài hành tinh.” Tiểu Lạc kiên trì. “Hơn nữa mẹ có thấy quần áo người đó mặc không? Rất đẹp, rất đặc biệt đó.”

Đó chẳng qua là cách ăn mặc của anh ta khác với những người dân trong thôn, chắc là người trên thành phố về quê nghỉ phép, không cần thận bị lạc đường thôi.

Mộ Tranh cười cười lắc đầu, nhưng để trấn an con, cô đành phải thuận miệng nói vài câu, mẹ con hai người mỗi người một câu, cuối cùng cũng tới hội trường đang mở tiệc mừng.

Trưởng thôn nhìn thấy hai người, vội vàng chào đón.

“Mộ Tranh, cháu đến thật tốt quá, bác vừa thương lượng với mọi người, cháu là người xinh đẹp nhất trong thôn chúng ta, để cháu phụ trách tặng hoa cho luật sư mới tới nhé.”

“Dạ được ạ.”

Mộ Tranh gật đầu, chỉ cần có thể cùng người dân trong thôn sống hòa thuận vui vẻ, thì muốn cô làm gì cũng được.

“Vị luật sư ấy đã tới chưa ạ?”

“Còn chưa có đến.”

Trưởng thôn nhìn hội trường.

“Vậy cháu ra đằng sau cánh gà giúp đỡ đi.”

“Tiểu Lạc, mẹ đi làm việc trước, con ở trong đây chờ mẹ, không được chạy lung tung nhé.” Mộ Tranh dặn dò con.

“Dạ.”

Tiểu Lạc gật đầu, loáng thoáng nhìn thấy dáng người nhỏ nhắn của Đường Đường trong đám người, bé vội vàng chạy qua, nhưng hóa ra bé nhìn lầm rồi, bé chán ghét rảnh rỗi đi lại trong hội trường, không cần thận lại đụng vào dì Hoa.

“Cháu xin lỗi ạ.”

Dì Hoa vừa nhìn bé, trong mắt hiện lên một tia chán ghét, nhưng vẻ mặt lại nở nụ cười.

“Là Tiểu Lạc à, lâu rồi không gặp cháu.”

“Dạ, cháu chào bà Hoa ạ.” Tiểu Lạc rất lễ phép.

“Thác Dã nhà bà vẫn thường đi gặp mẹ cháu chứ?”

“Vâng, ngày hôm qua chú ấy còn cùng mẹ tới đón cháu tan học ạ.”

“Thật chứ?”

Dì Hoa nhú mảy, ngồi xổm xuống nắm vai Tiểu Lạc, vừa cười vừa nói:

“Tiểu Lạc, có nhớ trước đây bà Hoa đã nói gì với cháu không?”

“Nhớ rõ ạ.” Tiểu Lạc ngoan ngoãn đáp lại. “Chú Thác Dã là bạn của Tiểu Lạc, không phải ba ạ.”

“Đúng vậy, chính là như vậy.” Dì Hoa khen bé. “Tiểu Lạc rất ngoan, cây kẹo này cho cháu, lần sau bà Hoa sẽ mua đồ chơi cho cháu nhé.”

“Cảm ơn bà Hoa ạ.” Tiểu Lạc vui vẻ nhận cây kẹo. “Đúng rồi, chú Thác Dã đâu rồi ạ?”

“Chú ấy đang đi tìm đứa cháu bất hiếu của trưởng thôn! Đứa cháu bất hiếu sau khi trộm lấy khế đất thì chưa ai gặp được nó, dám bỏ lại cục diện rồi rảo cho cả thôn chúng ta thu dọn, đúng là tổn thọ mà!” Dì Hoa lẩm nhẩm.

“À, thì ra là như vậy ạ.” Tiểu Lạc cái hiểu cái không, lại tìm không được “Gấu bông[2]” để chơi, đành liếm kẹo không chút thú vị, đột nhiên, bé thấy trưởng thôn mượn một chiếc xe tải cũ, nói muốn đi đón luật sư đang đỗ xe ở ven đường, bé cảm thấy tò mò liền đi theo nhảy vào trong xe, rồi núp ở phía sau buồng xe.

[2] Biệt danh của Thác Dã.

Xe tải lung la lung lay, xóc nảy rồi dừng lại, Tiểu Lạc lộ mặt ra, đập vào mắt là người ngoài hành tinh bên chiếc xe thể thao bé vừa nhìn thấy lúc nãy.

Là người ngoài hành tinh kìa!

Anh nhanh chóng xuống xe, cẩn thận lịch sự đeo kính râm, mặc đồ tây màu trắng, đang lớn tiếng trách móc trưởng thôn, đó là ba ngoài hành tinh của bé Wow, chú ấy giống ba mà mẹ hay kể cho bé, vừa cao lại khỏe mạnh, tính tình lại tệ, không phải người ngoài hành tinh nào cũng đều như vậy chứ?

Bé vươn bàn tay nhỏ cố gắng kéo ống quần của chú ngoài hành tinh.

Ai vậy? Quang Hy không kiên nhẫn cúi đầu.

“Chú, chú ơi, chú từ tinh cầu nào tới vậy? Chú có thấy ba của Tiểu Lạc không?”

...

Thằng quỷ nhỏ này từ đâu ra vậy?

Quang Hy ngồi trên xe tải với trưởng thôn, Tiểu Lạc lại kiên quyết muốn ngồi giữa hai người, kéo tay Quang Hy hỏi những vấn đề rất kì quái, vô cùng kì quái.

Ban đầu anh còn nhẫn nại trả lời.

“Quỷ nhỏ, chú đã nói chú không phải người ngoài hành tinh, mẹ chú là người địa cầu được chưa?”

“Thật sự không phải ạ? Nhưng kính mắt của chú, quần áo trên người chú, còn... nữa.” Tiểu Lạc chỉ chỉ chiếc xe thể thao đang được kéo theo đằng sau. “Xe của chú cũng không giống những chiếc xe tải ở thôn Hoa Điền tụi cháu.”

Đó là bởi vì thôn của cháu rất nghèo, đương nhiên chưa từng thấy loại xe rất thời trang này.

Quang Hy rất muốn trả lời bé như thế, nhưng lại ngại ông trưởng thôn đang ngồi ngay bên cạnh nên miễn cưỡng nhin xuống.

“Tóm lại, chú không phải người ngoài hành tinh, chú cũng chưa từng thấy ba cháu bao giờ.”

“Thật vậy à?” Bé nhú mảy rất thất vọng. Đôi mắt dạo qua toàn thân Quang Hy, bỗng nhiên phát hiện đồng hồ bằng da trên tay Quang Hy. “Rất đẹp mà, cái này có phải thông tin bí mật không ạ? Các chú không phải hay dùng nó làm công cụ liên lạc à?”

Cái gì thông tin bí mật? Quang Hy trợn mắt.

“Đây chỉ là cái đồng hồ bình thường.”

“Lạ thật, mẹ đã nói với cháu đây là thông tin bí mật, mẹ còn vẽ cho cháu xem nữa, rất giống cái này.” Tiểu Lạc kiên trì. “Trong đó còn có thể nhớ nữa, mẹ nói nó có thể giúp người ngoài hành tinh liên lạc với bạn bè ở thế giới của họ.”

Anh gặp phải con quỷ nhỏ thích nói nhảm à? Quỷ nhỏ khó hiểu như này, nói vậy chắc hẳn mẹ nó cũng rất kì quái.

Quang Hy lấy đồng hồ xuống, rồi thận trọng nhấn mạnh:

“Cháu nhìn rõ đi, đây chỉ là một chiếc đồng hồ bình thường, không có thể nhớ, không có bí mật, nó rất bình thường, ok?”

Tiểu Lạc tiếp nhận đồng hồ, trái xem phải ngắm, quả nhiên không nhìn ra cái gì, bé không cam lòng, cố gắng muốn dùng sức muốn tháo tung chiếc đồng hồ ra.

“Này! Cháu đang làm gì vậy?”

Quang Hy bị dọa nhảy dựng lên, vội vàng giơ tay cướp lại.

“Không cho phép nghịch ngợm.”

“Xem đi, chú khấn trượng như vậy, nhất định là có vấn đề.” Tiểu Lạc nhìn anh chăm chú, phát biểu cảm nghĩ. “Chỗ này cất giấu bí mật, đúng không ạ?”

“Không phải!”

Quang Hy tức giận phản bác, tự nhiên mình lại tranh luận với một thằng quỷ nhỏ, vừa hại não lại vừa cảm thấy bất đắc dĩ.

“Chỉ là chiếc đồng hồ này rất quan trọng với chú.”

“Vì sao ạ?”

“Bởi vì...”

Quang Hy sững sốt, đúng vậy, vì sao đây? Kì thật anh cũng không hề có ấn tượng với chiếc đồng hồ này, chỉ biết là đây là thứ sau khi anh tỉnh lại Dĩ Thiên đã đeo vào giúp anh, nhưng ngay cả Dĩ Thiên cũng không biết ý nghĩa của nó.

Chỉ là, mỗi khi anh nhìn chiếc đồng hồ này, thì trong ngực lại có cảm giác hoài niệm mà đau thương, dường như anh đã quên một chuyện quan trọng nhất, một người quan trọng nhất.

“Tóm lại, không cho cháu động vào nó!”

Anh đưa tay lấy lại đồng hồ rồi cất vào túi, để nó tránh xa tầm mắt như hổ cưỡi mồi của Tiểu Lạc.

“Nhưng...”

Tiểu Lạc còn muốn nói thêm gì nữa nhưng bác trưởng thôn đã xoa xoa đầu của bé.

“Được rồi, Tiểu Lạc, đừng làm phiền chú luật sư, nếu mẹ cháu biết cháu không ngoan thì sẽ tức giận đó.”

“Vâng ạ.”

Tiểu Lạc chu môi, nghe lời ngồi xuống, nhưng đôi mắt to tròn kia vẫn chăm chú đảo qua đảo lại trên người Quang Hy, Quang Hy bị bé nhìn chăm chăm như vậy cảm thấy rất không thoải mái.

Thật phiền phức mà, anh không có cách đối phó với con quỷ nhỏ này, tuy vị hôn thê của anh là bác sĩ nhi khoa, cả ngày ở chung với trẻ con, nhưng anh cũng không có được một chút tình thương trẻ con nào từ cô.

Thật vất vả mới về đến hội trường, Quang Hy vội vàng nhảy xuống xe, né tránh Tiểu Lạc.

“Tiểu Lạc, con đi đâu vậy?”

Mộ Tranh ở hội trường tìm không thấy con trai, nóng lòng hơn nửa ngày, cuối cùng cũng nhìn thấy Tiểu Lạc đi xuống từ cửa xe, nên lớn tiếng gọi rồi ôm cổ bé.

“Có biết mẹ rất lo cho con không?”

“Mẹ, con gặp chú ngoài hành tinh, trên tay chú ấy có mang theo đồng hồ liên lạc bí mật như mẹ từng kể đó.”

Tiểu Lạc vui vẻ tuyên bố cuộc gặp gỡ kỳ lạ vừa nãy của mình.

Cái gì? Mộ Tranh không hiểu, đang muốn hỏi rõ thì trưởng thôn đã đi tới, cầm trên tay một bó hoa tươi.

“Nhanh lên, Mộ Tranh, luật sư đã tới, cháu mau lên sân khấu tặng hoa đi.”

“Vâng, trưởng thôn đưa cho cháu ạ.”

Mộ Tranh đứng dậy đón nhận bó hoa.

Trưởng thôn lên sân khấu, cầm micro lên:

“Alo, Alo.” Cổ họng thanh thanh. “Vâng, xin chào các ông các bà, các chú các bác, đàn ông đàn bà, tôi là trưởng thôn Hoa Điền, hôm nay muốn giới thiệu ọi người vị luật sư vừa tới thôn Hoa Điền, anh là một luật sư rất giỏi, đến từ Đài Bắc...”

Một đoạn giới thiệu dài không có ý nghĩa, nhóm nông dân nghe đến phát chán, mọi người cổ rướn cổ lên nhìn, thăm muốn nhìn rõ người ngồi sau khán đài kia là thần thánh phương nào, đáng tiếc trưởng thôn và đám đại biểu của thôn, cả đám người đông nghìn nghịt lại vừa vịn che khuất nhân vật quan trọng.

“Được rồi, trưởng thôn, ông đừng dài dòng nữa, mau mời ngài luật sư ra đi!” Có một người dân nói lời chính nghĩa.

“Vậy được rồi, bây giờ chúng tôi xin mời luật sư phát biểu vài lời.” Trưởng thôn vừa tuyên bố vừa nhìn về phía Mộ Tranh ra hiệu.

Mộ Tranh hiểu ý, chen chúc trong đám người rồi duyên dáng đi lên sân khấu, tặng hoa cho người đàn ông đứng bên cạnh trưởng thôn.

“Không cần! Đây là cái gì?” Người đàn ông mắng, rồi hất xì liên tục. “Các người trang trí hội trường này nhiều hoa rồi còn tặng tôi hoa là muốn hại chết tôi hả?”

Giọng nói thô lỗ này, dường như rất quen thuộc.

Mộ Tranh giật mình, chậm rãi ngẩng mặt lên, đập vào mắt cô là khuôn mặt từng xuất hiện hàng trăm lần trong giấc mơ của cô, khuôn mặt quen thuộc như vậy làm người ta đau lòng.

“Quang... Hy?”

“Không được, tôi chịu không nổi rồi...”

Quang Hy hất xì một cái thật lớn, bàn tay đặt trên ngực, nhất thời hơi thở không thông, ngã người về phía trước, vừa vịn tiến vào lòng Mộ Tranh.

Cô vươn tay nâng anh dậy, la lớn: “Quang Hy!”

...

Làm sao có thể là anh? Dĩ nhiên là anh!

Mộ Tranh nhìn Quang Hy đang nằm trên sofa, hàng trăm cảm xúc ngổn ngang trong lòng.

Vừa rồi anh té xỉu tại hội trường khiến mọi người xôn xao, nhóm nông dân tạm thời đưa anh vào phòng của trưởng thôn, phân công cô chăm sóc cho anh.

Vì thế, cô vừa đúng lúc có cơ hội, có thể từ từ quan sát người đàn ông đã lâu không gặp này.

Hình như anh đã thay đổi, không còn bộ dáng chàng thiếu niên mới lớn năm đó. Mà giờ đây, xem ra anh đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Trước kia khi anh ngủ, vẻ mặt luôn thoải mái thả lỏng, hiện tại cho dù đang ngủ, thì đôi lông mày vẫn hơi chau lại, lộ ra vẻ khó chịu không thể giải thích.

Vì sao lại khó chịu? Chẳng lẽ những năm gần đây, anh không hạnh phúc ư? Anh trở thành Luật sư tài giỏi, có vị hôn thê xinh đẹp thông minh, theo lý mà nói, anh hẳn phải rất hạnh phúc.

“Anh rất hạnh phúc, đúng không?”

Cô nhẹ nhàng hỏi, tựa như chỉ mình cô đang nỉ non, chờ đợi có thể nghe được câu khẳng định đáp lại của anh.

Cô hi vọng anh hạnh phúc...

Anh bỗng dưng giật mình, đôi mắt chậm rãi mở ra.

Cô nín thở, trái tim đập rất mạnh, gần như bối rối chờ đợi anh tỉnh lại. Anh tỉnh lại thấy cô, câu đầu tiên sẽ nói là cái gì? Hẳn là anh sẽ không... còn hận cô nữa chứ?

Làm ơn đừng hận cô, trăm ngàn lần cũng không được.

Anh rút cuộc cũng mở mắt ra, đôi đồng tử trong suốt nhìn về phía cô, giống như hai mũi tên nhọn, trực tiếp xuyên thẳng ngực cô:

“Cô là ai?”

13. Chương 08 - Phần 1

Trạm Thứ Tám: Hương vị ghen tuông

Cô đã từng vô số lần nghĩ đến cảnh tượng hai người gặp lại nhau, có lẽ do anh vẫn còn hận cô, có lẽ sẽ đối chọi gay gắt, cũng có lẽ hai người sẽ chẳng nói gì, sau đó ngơ ngẩn phát hiện ra yêu và hận trước đây đều đã như mây khói thoảng qua.

Có lẽ hai người có thể buông mọi thứ, làm bạn bè một lần nữa, có lẽ chỉ còn trân trọng lẫn nhau, từ nay về sau trở thành người dưng.

Cô đã nghĩ đến tất cả các loại khả năng, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới, anh cuối cùng đã quên cô... Anh thật sự đã quên sao? Hay anh đang cố ý chọc giận cô?

“Anh... không nhớ rõ em?” Mộ Tranh ngây ngốc hỏi, thần trí vẫn ngẩn ngơ.

“Cô là ai? Sao tôi phải nhớ cô?” Quang Hy trả lời rất vô tình. “Đây là nơi nào vậy? Tại sao tôi lại ở đây?”

“Nơi này là phòng của trưởng thôn, vừa rồi anh ở trên sân khấu bỗng nhiên bị ngắt.”

“Tôi ngắt đi?”

Quang Hy chau mày, thực không thể ngờ được, một chút phấn hoa đã tra tấn anh đến hôn mê bất tỉnh đầu óc choáng váng, anh lạnh lùng đánh giá xung quanh, nghĩ đến mình phải ở tại cái nơi chìm không để được trứng này để nghỉ ngơi một thời gian mà cảm thấy ảo não. Ánh mắt sắc bén chuyển hướng đến người phụ nữ trước mặt, anh giật mình, không nghĩ tới ở địa phương nông thôn này mà cũng có người có nhan sắc thanh tú như thế.

“Cô là ai?” Anh hỏi lại lần nữa, lời nói như đá rơi, lại lần nữa đánh vào lồng ngực Mộ Tranh khiến cô đau đớn.

Cô chưa chút cười khổ:

“Tôi họ Lương, Lương Mộ Tranh.”

“Cô Lương.” Anh ngạo mạn gật đầu, giống phong thái hoàng đế chỉ định bề tôi:

“Trưởng thôn các cô đâu? Gọi ông ấy tới gặp tôi.”

Cô trừng mắt nhìn anh, vẫn không nhúc nhích.

“Cô không nghe tôi nói gì à? Tôi muốn gặp trưởng thôn các cô.”

“...”

“Cô Lương, Lương Mộ Tranh!”

Cô bất ngờ chấn động, khi anh gọi cả tên họ cô, trong chốc lát, dường như cô thấy được anh của ngày xưa, nhưng không phải, giờ đây ánh mắt anh nhìn cô không hề diễn trò độc ác hay thâm tình giống năm ấy, mà chỉ có lạnh lùng xa cách.

Anh quả thực không còn nhớ cô, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Tại sao lại không lên tiếng? Nông dân đều không có phép tắc như vậy à?” Anh không vui nhắc đi nhắc lại.

Chính anh mới không có phép tắc. Mộ Tranh nhủ mi, không hổ là Nhậm Quang Hy, anh vẫn lạnh lùng vô tình như trước.

Cô đang muốn lên tiếng thì trưởng thôn đã đẩy cửa đi vào.

“Mộ Tranh, ngài luật sư tỉnh chưa?”

“Dạ, đã tỉnh rồi ạ.” Mộ Tranh đứng dậy tránh ra. “Đúng lúc anh ấy muốn tìm ông ạ.”

“Trưởng thôn, hôm nay cơ thể tôi không được thoải mái, tôi thấy lễ chào đón gì đó của thôn nên miễn đi.” Quang Hy thừa dịp đưa ra ý kiến, anh vốn chẳng thích có quan hệ thân thiết với đám thôn dân, hiện tại vừa hay có thể từ chối khéo.

“Đúng vậy, đúng vậy, kì thực chúng tôi cũng nghĩ như vậy.” Trưởng thôn nắm tay nịnh hót. “Cơ thể anh không thoải mái, vẫn nên nghỉ ngơi nhiều cho tốt, chúng tôi vừa thương lượng rồi, thôn nhỏ này cũng không có gì khách sạn linh tinh gì, vừa khéo nhà Mộ Tranh còn có phòng trống, xin mời anh tạm thời ở lại bên đó, cô ấy nấu ăn rất ngon, cũng có thể quan tâm ba bữa của anh.”

“Trưởng thôn, ông nói cái gì?” Mộ Tranh kinh ngạc. “Nhà của cháu mặc dù có phòng trống, nhưng mà...”

“Mộ Tranh!” Trưởng thôn nghe giọng cô không tình nguyện thì trừng mắt quở trách cô một cái. “Ngài luật sư là khách quý của thôn chúng ta, chúng ta hẳn phải tận tâm tiếp đón anh ấy.”

“Nhưng...” Vì sao người phụ trách tiếp đón lại là cô chứ?

“Làm sao vậy? Cô sợ tôi ăn ở sẽ không trả tiền à?” Quang Hy đứng ngoài quan sát thái độ khước từ của cô, tâm trạng có chút khó chịu. “Yên tâm, tôi sẽ trả tiền, cứ quyết định như vậy đi.”

...

Để biểu đạt thành ý mọi việc đều phải hết lòng cố gắng của thôn mình, Mộ Tranh đành phải tiếp nhận trọng trách trưởng thôn giao phó, chiêu đãi vị khách đặc biệt bằng lòng đến “Cứu khổ cứu nạn” thôn Hoa Điền bọn họ. Ngài đại luật sư này đây.

Cô quét dọn sạch sẽ phòng khách, tự mình trải đệm chăn sạch sẽ, chuyển cái quạt điện duy nhất của nhà vào, lại kiểm tra từng đồ dùng thường ngày, cô cho rằng mình đã chuẩn bị hoàn thiện mọi thứ, nhưng Quang Hy vẫn soi mói đủ cách.

“Cái gì đây? Cái sạp à? Ngay cả giường ngủ nhà cô cũng không có hả? Lại muốn tôi ngủ ở đây? Còn nữa, nơi này không có điều hòa hả? Đêm ngủ chẳng phải chết vì nóng sao?”

“Nơi này buổi tối rất lạnh, dùng quạt điện là đủ rồi.”

“Phòng tắm đâu?”

“Ở bên kia.” Cô chỉ về một gian phòng bằng sắt nhỏ cách ngoài cửa sổ khoảng chừng hơn mười thước.

“Cái gì? Chỗ đó là phòng tắm?” Quang Hy thể hiện vẻ mặt khó chịu.

Mộ Tranh trợn mắt:

“Yên tâm, bên trong có đèn có nước, tôi cũng đã dọn dẹp thật sạch sẽ, sẽ không làm anh ngạt thở mà chết.”

Trời ạ, rốt cuộc mình đã đến cái nơi quái quỷ gì thế này?

Biểu tình của Quang Hy rõ ràng đang viết như vậy, Mộ Tranh nhìn mà bĩu môi châm chọc, không hổ là đại thiếu gia sống an nhàn sung sướng, thế mà anh còn rõ ràng có biểu cảm cường điệu bản thân có thể chịu khổ nữa chứ.

“Cô hừ cái gì?” Anh nghe thấy cô hừ nhẹ khinh thường mà lông mày nhướng lên.

“Không có gì, nếu không có việc gì muốn nói thì tôi đi nấu cơm đây.” Mộ Tranh không để ý tới anh ta.

“Này, cô...” Quang Hy đột nhiên vươn tay nắm bả vai cô, trong phút chốc thân thể cô chợt run lên. “Sao cô phản ứng lớn vậy?”

Anh làm cô hoảng sợ.

Đúng vậy, tại sao cô lại kích động như thế? Mộ Tranh cắn môi, chính là thời điểm khi anh chạm vào cô, cô lại có cảm giác giống như có một luồng điện chạy trong người.

“Sau này không được tùy tiện chạm vào tôi.” Cô bướng bỉnh tuyên bố, không muốn anh nhận ra trái tim cô đang rung động.

Quang Hy nghĩ cô cho rằng mình là sắc lang nên cực kì khó chịu.

“Người phụ nữ này, đừng cho rằng tôi chiếm tiện nghi của cô chứ? Làm ơn, tôi thấy chương mắt bà cô nông thôn như cô.”

“Tôi biết, anh có vị hôn thê xinh đẹp rồi còn gì.” Giọng nói cô có mùi chua xót.

Anh sửng sốt: “Cô biết Dĩ Thiển?”

“Luật sư Nhậm gần đây nổi tiếng như vậy, khắp nơi đều biết tin tức bên lề của anh.”

“Không nghĩ tới nơi này tuy hẻo lánh nhưng cũng không lạc hậu thông tin!” Quang Hy cười như không. “Nếu như vậy, thì cô hẳn cũng biết lần gần đây nhất tôi vừa được tạp chí bầu là người đàn ông độc thân hoàng kim nhất.”

“Vậy thì sao?” Giọng nói của cô lạnh lùng.

“Thì sao? Cô không biết có thể chiêu đãi tôi là vinh hạnh à? Đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một đó.”

Anh nghĩ rằng cô hi vọng xa vời bản thân sẽ là chim sẻ biến phượng hoàng sao? Mộ Tranh cười lạnh:

“Chính anh vừa rồi cũng nói, tôi chỉ là bà cô nông thôn, tự biết không trào cao được loại quý công tử như anh, cho dù anh có được một trăm tờ tạp chí bầu chọn là người đàn ông độc thân hoàng kim thì cũng không liên quan đến tôi.”

“Cô!”

Quang Hy nổi giận, cô gái này có thái độ nói chuyện thật đúng là làm người ta bực tức, càng tức là, anh không hiểu tại sao lại cứ để ý đến cô.

“Không có việc gì nữa thì tôi đi chuẩn bị bữa tối đây.”

Cô không để ý tới anh đang chán nản mà nhanh chóng bỏ đi.

...

Cơn tức giận này kéo dài đến lúc ăn cơm chiều, nó cũng không ảnh hưởng đến niềm tán thưởng tay nghề của Mộ Tranh.

Anh vốn tưởng rằng ở vùng nông thôn sẽ không có nguyên liệu gì đặc biệt, nhưng mỗi món ăn trên bàn đều có đủ sắc hương vị, hơn nữa vừa khéo đều là món anh thích ăn. Anh ăn rất ngon miệng, liên tục thêm hai chén cơm.

“Chú người ngoài hành tinh ơi, chú ăn nhiều thật đó.”

Tiểu Lạc tò mò:

“Có phải đôi bụng lấm không ạ? Chú đã quên bỏ sung năng lượng thủy tinh sao?”

“Năng lượng thủy tinh gì cơ?” Quang Hy khó hiểu.

“Tiểu Lạc, đừng nói nữa.” Mộ Tranh ý bảo con đừng nói nhiều. “Chú ấy không phải người ngoài hành tinh đâu.”

“Thật sự không phải ạ?” Tiểu Lạc chu miệng:

“Nhưng trên tay chú ấy đeo đồng hồ liên lạc mẹ nói mà.”

Cái gì? Mộ Tranh giật mình, đến bây giờ anh còn đeo đồng hồ cô tặng sao? Cô nhìn phía tay Quang Hy, nhưng trên tay anh không có gì cả, cô bất chợt cảm thấy mất mát, tự giễu mình không nên có hi vọng gì.

“Là thật đó!” Tiểu Lạc nhấn mạnh. “Lúc trước con rõ ràng có nhìn thấy, là chú đã cất đi khi đến đây ạ.”

“Cháu nói nhiều quá.” Quang Hy buông đũa, có ý xấu trừu chọc. “Rốt cuộc là di truyền từ mẹ hay ba thế?”

Mộ Tranh rùng mình, chưa kịp đáp lời thì Tiểu Lạc đã nói leo:

“Ba cháu là người ngoài hành tinh đó chú.” Tiểu Lạc kiêu ngạo tuyên bố. “Ba hiện giờ đang trở về hành tinh để báo cáo nhiệm vụ, chờ ba giải quyết xong sẽ quay về Trái đất tìm cháu đó.”

Cái quỷ gì vậy? Quang Hy nhướng mày nhìn Mộ Tranh làm cô cảm thấy xấu hổ.

“Tiểu Lạc, đừng nói nữa, con mau ăn cơm đi. Nè, sườn xào chua ngọt con thích nhất đó, ăn thêm mấy miếng đi con.”

“Dạ.”

Tiểu Lạc rất nghe lời cố gắng ăn cơm, miệng đầy hạt cơm, Mộ Tranh lấy khăn tay dịu dàng lau miệng cho Tiểu Lạc, lại nhặt lấy hạt cơm bỏ vào miệng mình.

Mẹ con hai người không coi người bên cạnh ra gì, Quang Hy thấy vậy không hiểu sao trống ngực đánh nhanh hơn, anh cũng không biết mình đang cảm động cái gì, chỉ là hơn phân nửa trí nhớ trống rỗng chưa bao giờ chạm tới của anh dường như đã nhớ lại, tuy rằng anh và mẹ mình xem như quan hệ nhà nhận, nhưng chung quy vẫn như cách một tầng mỏng không đụng chạm đến nhau.

Nhưng Mộ Tranh lại ôm đầu con mình, cưng chiều đứa nhỏ, Tiểu Lạc cũng làm nũng mà hôn hai má mẹ.

Cảnh thân thiết thế này làm Quang Hy không khỏi hâm mộ, thậm chí ban đêm đi ngang cửa sổ gian phòng của hai mẹ con, anh cũng không nhịn được mà dừng chân nghe bọn họ nhẹ nhàng nói chuyện, tuy rằng đều là những lời nói ngớ ngẩn linh tinh như là người ngoài hành tinh hoặc năng lượng thủy tinh, nhưng anh nghe mà mỉm cười.

Mình bị bệnh thần kinh à?

Nhận ra mình bị thất thố, Quang Hy rửa thềm trong lòng rồi vội vàng trở về phòng ngủ.

Hôm sau, Quang Hy chính thức bắt đầu phục vụ công ích, đến văn phòng cố vấn miễn phí cho người dân, trừ việc người dân tranh cãi ruộng đất, còn có không ít người xếp hàng chờ anh chủ trì công lý. Chẳng hạn như đứa trẻ nhà Trương Tam hái trộm quả mận thì nên làm gì bây giờ, Vương Ngũ luôn cãi nhau với vợ, hàng xóm cũng không thể kiện bọn họ làm ảnh hưởng trật tự à?

Đều là chút vấn đề lông gà vỏ tỏi nhằm chán, Quang Hy quả thực bị náo loạn đến nổi điên, nhưng vì tranh thủ tín nhiệm của người dân trong thôn để giúp cha vợ giải quyết rắc rối lớn, anh đành phải giả bộ bộ dạng sứ giả chính nghĩa, xử lý các việc tranh chấp theo lẽ công bằng.

Trong lúc đó, anh cũng nghe đến không ít lời ra tiếng vào về Mộ Tranh, người dân trong thôn biết anh hiện đang sống nhờ ở nhà cô, nên các bà tám có “thiện ý” cảnh báo anh, trăm ngàn lần đừng quá gần gũi với cô gái “không rõ lai lịch” kia.

“Cô ta ấy hả, sáu năm trước tới thôn chúng tôi, kết quả không đến mấy tháng đã to bụng, cũng không biết là của ai nữa.”

“Vốn mọi người đều nghi ngờ con trai dì Hoa, nhưng dì Hoa lại khẳng định nói không phải, cũng phải thôi, nếu thật sự là con của Thác Dã thì đã sớm đưa Mộ Tranh lấy về nhà làm con dâu rồi.”

“Tôi nghe nói cô ta đi quyến rũ con nhà giàu, kết quả người ta không chịu nhận cô ta vào cửa, nên cô ta đành phải mang bụng bầu bỏ đi.”

“Đáng thương, bị đàn ông lừa.”

“Ai bị ai lừa còn không biết đâu! Nghe nói cô ta cũng không đứng đắn, bằng không một cô gái trẻ tuổi sao có thể chưa kết hôn đã mang thai? Đúng là bại hoại gia phong, chắc người nhà cô ta cũng bị mất mặt.”

“Được rồi, các bà đúng là bà tám mà, đừng ở đó nói huyền thiên nữa.” Trưởng thôn nghe thấy rồi đi ra khuyên can. “Mộ Tranh cũng không đụng chạm tới các bà, mấy năm nay cũng chỉ trồng hoa bán hoa, nuôi sống bản thân với con à? Nói cô ấy không đứng đắn, vậy những năm gần đây, thôn ta cũng có không ít đàn ông muốn kết hôn với cô ấy, nhưng ngoại trừ Thác Dã, các bà xem cô ấy có gần gũi với người đàn ông nào khác không?”

“Cho nên tôi mới nói Thác Dã có vấn đề mà! Chỉ có dì Hoa đến chết cũng không thừa nhận con mình mê muội Mộ Tranh...”

“Được rồi, đừng nói nữa!”

Bất quá đặc sắc dừng ở đây, nhưng Quang Hy đã nghe được quá nhiều, cũng càng tò mò về bà chủ cho thuê nhà hơn, hóa ra cô đúng là chưa kết hôn đã làm mẹ, còn bị lan truyền tiếng xấu với cái tên đàn ông Hoa Thác Dã kia.

Cô gái nông thôn này rất được hoan nghênh thì phải.

Quang Hy không vui suy nghĩ, tâm tình buồn phiền hờn dỗi không thể tiêu tan.

“Tiểu Lạc, Tiểu Lạc!” Mộ Tranh ở nhà tìm con, tìm mọi nơi mà không thấy nên hơi lo lắng:

“Thằng bé này lại đi đâu rồi không biết?”

Bởi vì sức khỏe của Tiểu Lạc rất đặc biệt, nên từ nhỏ cô đã dạy dỗ nghiêm khắc, không được chạy khắp nơi giống những đứa trẻ khác, chỉ có đôi khi Tiểu Lạc không nghe lời mới lén lút chuồn đi chơi.

“Tiểu Lạc, con không muốn tiêu năng lượng thủy tinh à!” Cô hắng giọng gọi, đi ra ngoài phòng, vẫn không thấy bóng con đâu, sau đó, cô nghe thấy phòng tắm có tiếng nước, thở dài một hơi rồi cười mở cánh cửa:

“Tiểu Lạc, hóa ra con ở đây...” Cô bỗng dừng lại, kính hãi mở to mắt ra.

Trong phòng tắm, một người đàn ông lộ ra hoàn toàn, da thịt màu đồng, bọt nước đọng lại khoe mắt.

Là Quang Hy, anh đang tắm rửa, thân hình tựa như pho tượng Hy Lạp, đẹp trai mê người.

“Thì ra hứng thú của người mẹ độc thân là nhìn lén trai đẹp tắm rửa à?” Anh chế nhạo.

Mộ Tranh rùng mình, vội vàng dùng sức đóng sầm cửa lại, tay áp lên hai má nóng... Trời ơi! Cô vừa làm cái gì thế? Vừa thấy được toàn thân anh sao? Cô, cô, cô cô cô... Cái này là tội lớn đó!

Đang lúc cô không biết làm sao thì Quang Hy đẩy cửa, thản nhiên bước ra, nửa người dưới chỉ quấn một cái khăn tắm.

Cô sợ hãi xoay người đưa lưng về phía anh:

“Anh, anh mặc quần áo vào đi!”

“Phòng tắm của nhà cô nhỏ như vậy, tôi mặc quần áo sạch ở đâu đây?”

“Vậy anh... nhanh trở về phòng đi!”

“Xấu hổ gì chứ?” Cô càng e lệ, Quang Hy càng muốn trêu chọc cô. “Cô đừng nói với tôi, cô chưa từng thấy thân thể đàn ông đấy, con cũng sinh rồi, giả bộ trong sáng làm gì?”

“Anh...” Cô diên mắt. “Ban ngày ban mặt tắm rửa làm gì?”

“Ai kêu mặt trời chỗ các người to quá làm gì? Trong phòng lại không có điều hòa, tôi không thích cảm giác toàn thân dính đầy mồ hôi.”

“Nhưng... Quên đi, tùy anh!” Cô tức giận còn muốn chạy thì anh đã giữ chặt tay cô lại. Cô lại nhạy cảm mà run cả người khiến anh không khỏi buồn cười:

“Gì chứ? Sợ tôi ăn cô vậy à?”

Cô nghe cái giọng điệu đùa giỡn này mà vừa thẹn vừa giận:

“Không phải đã cảnh cáo anh không được phép chạm vào tôi rồi sao?”

“Cô nghĩ tôi muốn chạm vào cô à?” Sắc mặt Quang Hy trầm xuống, tức giận khi cô nghĩ mình là sắc lang. “Tôi chỉ muốn nói với cô một tiếng, cô không phải đang tìm Tiểu Lạc à? Thăng bé ở chung với tôi.”

“Sao?” Cô ngạc nhiên quay đầu lại.

“Mẹ, con ở trong này.” Tiểu Lạc cười hì hì lộ đầu từ trong phòng tắm ra. “Con tắm chung với chú người ngoài hành tinh ạ.”

“Hai người tắm chung?” Mộ Tranh ngậy người, trong chớp mắt thấy một lớn một nhỏ ăn ý với nhau mà lòng có chút chua xót. “Tiểu Lạc, không phải mẹ đã nói với con đừng quần chú Nhậm.”

“Không sao.” Quang Hy phóng khoáng tỏ vẻ không thêm để ý:

“Kì thật tôi phát hiện con cô rất thú vị.”

Tiểu Lạc thú vị? Mộ Tranh nhất thời kích động, không được, cô không thể để người đàn ông này gần gũi con, không thể mạo hiểm để bọn họ bồi dưỡng cảm tình:

“Mong anh về sau cách xa Tiểu Lạc ra một chút!”

“Cô nói cái gì?” Về mặt Quang Hy thay đổi.

“Anh sẽ làm hư con tôi.” Cô tùy tiện kiếm đại một lý do rồi vội vàng kéo Tiểu Lạc. “Tiểu Lạc, đi với mẹ.”

“Nhưng...” Tiểu Lạc không tình nguyện, bé rất thích chú này.

“Này, người đàn bà kia! Cô bị sao vậy?” Quang Hy ảo não. “Tôi là ác ma hả? Hay là virus? Cô sợ tôi lây bệnh tật xấu cho con cô? Nghe nói bình thường cô không đưa Tiểu Lạc đi chơi, cô chăm sóc đứa trẻ thái quá rồi đó! Hiện tại nó đang đến tuổi hiếu động, nên cho thằng bé đi ra ngoài một chút thì có làm sao?”

Sắc mặt Mộ Tranh trắng xanh. “Anh... Anh cái gì cũng không biết, dựa vào đâu mà dạy tôi?”

“Tôi không phải muốn dạy, chỉ là góp ý với cô thôi. Cô bảo vệ con thái quá, không bằng huấn luyện cho thằng bé tính độc lập.”

Vấn đề là, cô không thể không bảo vệ Tiểu Lạc, nếu không cô thực sự có khả năng mất con...

Mộ Tranh lặng lẽ nắm chặt bàn tay.

“Tóm lại, tôi dạy con tôi thế nào cũng không cần anh quan tâm!”

Đáng ghét! Người phụ nữ kia cho là anh muốn quan tâm sao? Nếu không phải Tiểu Lạc luôn quần quít lấy anh thì anh cũng chẳng thêm nhiều lời như vậy.

Sau khi tranh luận với Mộ Tranh xong, Quang Hy càng nghĩ càng giận, vốn dĩ chuyện mẹ con bọn họ sống như thế nào cũng không liên quan tới anh, nhưng ở chung với Tiểu Lạc vài ngày, anh dần dần phát hiện kì thật Tiểu Lạc là một đứa bé thông minh, tuy rất hay quần người khác và cả đầu luôn đầy ảo tưởng thiên mã hành không[1] cũng rất thú vị, nghe Tiểu Lạc nói về người cha ngoài hành tinh, làm anh cũng cảm thấy tràn trề hào hứng.

[1] Thiên mã hành không: Ngựa lướt gió tung bay, ý nói những việc không có thật.

14. Chương 08 - Phần 2

Đương nhiên anh đoán được, đây là Mộ Tranh vì đồ con nhỏ nên mới thêm dặt nên chuyện xưa, nhưng chỉ có tính trẻ con ngây thơ mới có thể tha thiết tin như vậy.

Tính trẻ con như này, anh đã mất từ rất lâu rất lâu rồi, không biết tại sao, có đôi khi nghe những lời nói ngây thơ trẻ con của Tiểu Lạc khiến anh đột nhiên có chút đau lòng.

Tiểu Lạc dù có được tình thương của mẹ, nhưng bé vẫn vô cùng khát khao tình thương của ba, có lẽ những đứa trẻ sinh trưởng trong gia đình mồ côi đều có cảm giác cô đơn khó nói thành lời.

Giống anh, cũng chỉ có mẹ, không có ba, thậm chí anh cũng không nhớ rõ dáng vẻ của ba mình ra sao... Ba có thương mẹ anh không? Ba con bọn họ đã từng có chút kỉ niệm gì hay không?

Anh không nhớ rõ, cái gì cũng không nhớ rõ, sau lần phẫu thuật sáu năm trước, thì anh đã mất đi nửa cái mạng, đầu óc cũng trở nên trống rỗng, anh không biết quá khứ của mình, tất cả hỉ nộ ái ố, tất cả đều không còn nữa.

Anh chỉ biết mọi thứ mình có đều do mẹ cho, nên anh luôn vâng theo kì vọng của mẹ, đi theo con đường mẹ anh đã vạch sẵn, anh cũng phải đền ơn Di Thiên, bởi vì ở thời điểm anh yếu đuối bất lực nhất, cũng chỉ có cô dịu dàng chăm sóc anh, cổ vũ anh tỉnh lại.

Sáu năm qua, anh vẫn sống rất cô đơn, bề ngoài có vẻ hăng hái, nhưng trong lòng luôn cảm giác thiếu mất một thứ quan trọng, thứ quan trọng kia là gì, anh không biết, nhưng tình cờ, khi anh thoáng thấy Mộ Tranh dùng ánh mắt thương cảm nhìn mình, thì trái tim của anh sẽ không tự chủ được mà đập mạnh.

Anh phát hiện, bản thân mình đang để ý mẹ con cô, sống chung với họ nhiều thêm một ngày sẽ để ý thêm một phần.

Cho nên, anh mới nhìn không được mà mở miệng khuyên cô đừng quản Tiểu Lạc như vậy! Anh có ý tốt, nhưng người phụ nữ kia lại khẳng khái coi anh là kẻ lòng lang dạ thú, thật đáng ghét...

“Chú người ngoài hành tinh ơi, sao chú lại nhú mày vậy?” Tiểu Lạc ở bên cạnh hồn nhiên hỏi. “Chú không vui hả?”

Quang Hy lấy lại tinh thần. “Chú nói này Tiểu Lạc, cháu không biết mỗi ngày không được đến trường mà cứ ở nhà đợi rất nhàm chán à?”

“Rất nhàm chán ạ.” Tiểu Lạc thừa nhận. “Nhưng có đôi khi anh Thác Dã sẽ đến chơi với cháu, hơn nữa bây giờ còn có chú người ngoài hành tinh nói chuyện phiếm với cháu nữa.”

“Anh Thác Dã?” Quang Hy nhú mày, chính là đối tượng trong chuyện xấu với Lương Mộ Tranh? “Sao cháu lại gọi anh ta là anh?”

“Bởi vì chú ấy là gấu bông của cháu ạ!” Tiểu Lạc đáp đương nhiên.

“Nhưng không phải chú ấy đang theo đuổi mẹ cháu sao?” Quang Hy dò hỏi.

“Làm sao có thể?” Tiểu Lạc kinh hãi. “Anh ấy là anh em của cháu, nếu ở chung với mẹ cháu thì chính là loạn luân đó!”

Loạn luân? Quang Hy cười nhạt, thằng quý nhỏ này không nên có cách nghĩ kì quái như vậy chứ? Nhưng anh thích!

Anh bắt giác đưa tay lên nuông chiều xoa đầu Tiểu Lạc.

“Đôi khi cháu rất thông minh.”

“Tất nhiên rồi ạ.” Tiểu Lạc vui vẻ. “Bởi vì cháu là con của mẹ mà.”

Người phụ nữ này đúng là tài giỏi, dạy đứa nhỏ không tệ, Quang Hy nghĩ người một lát. Đột nhiên ánh mắt chợt lóe:

“Đúng rồi, Tiểu Lạc, có muốn trượt patin không?”

Trước đây khi anh sắp xếp lại căn phòng của mình, từng tìm thấy một đôi giày trượt bám đầy bụi, không hiểu sao anh nghĩ mình cần phải giữ nó lại.

“Muốn ạ, muốn ạ!”

Tiểu Lạc gật gật đầu, bé đã từng nhìn thấy các bạn học ở nhà trẻ trượt patin, lúc đó bé rất hâm mộ:

“Nhưng mẹ nhất định không cho cháu chơi đâu.” Bé nhụt chí mếu máo.

“Kệ cô ấy! Mẹ cháu coi cháu như đứa trẻ mong manh dễ vỡ như thủy tinh cũng quá khoa trương rồi.”

Nói xong, Quang Hy kéo Tiểu Lạc đứng dậy:

“Đi, bây giờ chúng ta phải đi mua giày trượt rồi chú sẽ dạy cháu trượt.”

Cô không thấy Tiểu Lạc! Mộ Tranh hốt hoảng tìm kiếm cả trong lẫn ngoài nhà mà vẫn không thấy bóng con đâu.

Đứa nhỏ này lại đang ở đâu vậy? Cô vừa tức vừa vội, từ khi Quang Hy dọn đến đây, cô cảm thấy mình như là bà lão đang tìm con, có người đàn ông kia, Tiểu Lạc càng ngày càng ham chơi, cũng không ngoan ngoãn nghe lời giống như trước mà sẽ thỉnh thoảng phản kháng cô.

Lần này, sẽ không phải lại đi chơi lêu lổng với Quang Hy ở chỗ nào đó chứ?

“Tiểu Lạc, không phải mẹ đã cảnh cáo con rất nhiều lần sao? Nhất định phải tiêu năng lượng thủy tinh đúng giờ mà.”

Mộ Tranh nôn nóng, thấy sắc trời cũng đã tối, rốt cuộc không ở yên trong nhà chờ được, mà vội chạy ra ngoài tìm kiếm.

...

Tiểu Lạc đi giày trượt, vũng vàng trượt về phía trước.

Quang Hy tán thưởng gật đầu, đứa nhỏ này đúng là rất thông minh, mới học một buổi chiều mà đã biết cách chơi rồi.

“Tiểu Lạc, chú buông tay ra nha.”

“Dạ.”

Tiểu Lạc gật đầu, anh buông tay ở phía sau ra, một mặt lung lay, một mặt dũng cảm tiến tới.

“Rất giỏi! Tiểu Lạc, cháu đã gần học được rồi.” Quang Hy cười vỗ tay.

Tiểu Lạc đang đắc ý, thì đột nhiên cảm thấy hoa mắt, gục ngã về phía trước, may mà đầu gối và khuỷu tay đều đeo đồ bảo hộ nên không đau lắm.

Quang Hy cho rằng đứa nhỏ chỉ là không vững nên té ngã:

“Không sao, cháu mau đứng dậy nhanh lên.”

“Dạ.”

Tiểu Lạc ngo nguẩy đứng dậy, cảm giác hoa mắt càng kịch liệt.

“Làm sao vậy? Con trai thì phải gan dạ lên chứ, tự mình đứng dậy đi.”

Quang Hy nhíu mày, đến gần Tiểu Lạc, lúc này mới phát hiện toàn thân bé đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt bất thường làm tâm anh căng ra:

“Tiểu Lạc, cháu bị sao vậy? Cháu có khỏe không?”

“Cháu...” Tiểu Lạc suy yếu nói không ra lời, tựa vào lòng anh mà thiếp đi.

“Tiểu Lạc!”

Quang Hy kinh hãi, nhất thời chân tay luống cuống, vội vàng ôm lấy đứa nhỏ về nhà, trên đường tình cờ gặp Mộ Tranh đang vội vàng tới, anh vừa thấy tình hình này, trong lòng tức khắc hiểu rõ.

“Đưa nó cho tôi.”

Cô đưa tay đỡ lấy Tiểu Lạc, nhanh chóng lấy ống tiêm trong túi ra, lập tức tiêm vào cho con.

Quang Hy ngây người nhìn hành động của cô:

“Cô đang làm gì vậy?”

“Anh không nhìn thấy sao? Tôi tiêm cho con.”

“Vì sao?”

“Bởi vì Tiểu Lạc bị bệnh tiểu đường rất nặng, phải tiêm insulin đúng giờ!” Cô kích động lớn tiếng, nỗi lo âu hóa thành phần nộ bùng nổ trước mặt Quang Hy:

“Cho nên không phải tôi đã nói không thể để Tiểu Lạc chạy loạn khắp nơi sao? Còn nữa, thằng bé cũng không thể vận động kịch liệt, anh có biết mình đã làm việc tốt gì không? Thiếu chút nữa anh đã hại chết Tiểu Lạc rồi!”

Quang Hy kinh sợ, mãi đến giờ phút này anh mới hiểu vì sao Mộ Tranh luôn bảo vệ Tiểu Lạc quá mức, anh vốn tưởng rằng vì đứa bé thiếu ba nên cô mới cẩn thận đến thần kinh như vậy, nhưng thì ra đằng sau tình thương của người mẹ, luôn có những nguyên nhân đau lòng đến thế.

“Chuyện gì anh cũng không biết, chỉ biết phê bình tôi, nếu ngộ nhỡ Tiểu Lạc bị làm sao, tôi đây... tôi nhất định sẽ...”

Cô bỗng dừng dừng lại, hốc mắt phấp phồng, rồi gắt gao đem con ôm vào trong ngực như sợ mất đi đứa nhỏ.

Quang Hy nhìn mà ngực co rút:

“... Xin lỗi.”

Mộ Tranh không để ý tới anh, mà chỉ dùng sức ôm lấy Tiểu Lạc.

“Đưa tôi.” Anh muốn giúp cô.

“Không cần!” Cô quật cường cự tuyệt ý tốt của anh:

“Nó là con tôi, tôi tự mình ôm nó về nhà.”

...

Có lẽ anh nên nói lời xin lỗi thật cẩn trọng lần nữa.

Về đến nhà, Quang Hy đứng ngoài không ngủ không nghỉ mà nhìn Mộ Tranh đang chăm sóc Tiểu Lạc, anh cảm thấy rất áy náy, nhưng thấy cô lạnh lùng khiến anh không biết nên mở miệng như thế nào.

Là anh rất sợ ý hại Tiểu Lạc phát bệnh, nhưng không phải anh cố ý, cô có cần thiết phải xem anh như kẻ thù không?

Anh cảm phần bất bình, cô lạnh lùng khó chịu với anh, nhớ lại Nhâm Quang Hy này sáu năm qua còn chưa bao giờ nói lời xin lỗi với ai, cũng không thấy đứng trước mặt bất kì người phụ nữ nào mà anh không nể nỡ nửa câu, chỉ có cô mới khiến anh phá lệ.

Coi như cô lợi hại, coi như cô mạnh mẽ...

Tiếng chuông di động vang lên, Quang Hy mang tâm tình lo lắng nóng nảy tiếp điện thoại:

“Alô, ai vậy?”

“Sao giọng anh lạ vậy?” Đối phương kinh ngạc: “Tâm trạng không tốt à?”

“Dĩ Thiến.” Anh không chế cảm xúc:

“Không phải em đi Mỹ tham gia hội nghị nghiên cứu và thảo luận à? Sao lại rảnh rỗi gọi cho anh?”

“Em đã trở về rồi.” Dĩ Thiến cười:

“Thừa dịp còn chưa quay lại bệnh viện nên gọi điện thoại tâm sự với anh, sao nào? Anh ở thôn Hoa Điền có ổn không?”

“Cũng được.” Quang Hy mặt mũi xoa mặt: “Em thì sao?”

“Em tốt lắm, lần này đi Mỹ thu hoạch không ít đâu.”

Dĩ Thiến nói với anh những tin đồn thú vị ở Mỹ, Quang Hy kiên nhẫn nghe, đôi khi hòa theo vài câu.

“Nghe giọng anh có vẻ tâm trạng hơi tệ thì phải? Có phải vì việc ba giao cho anh tiến hành không thuận lợi không?”

“Em muốn nói việc tranh cãi ruộng đất? Yên tâm đi, thôn dân ở đây rất tín nhiệm anh, đã quyết định đem vụ án ủy thác cho anh xử lý, anh sẽ nghĩ biện pháp đối phó với họ thay Hoàn Vũ, em giúp anh chuyển lời đến chú Hà, bảo chú đừng lo lắng.”

“Không cần em phải nói, ba em nhất định sẽ an tâm, ông rất tín nhiệm anh.” Dĩ Thiến cười duyên.

Hai người lại hàn huyên một lát mới gác điện thoại, Quang Hy bàng hoàng mất vài giây, vừa nghiêng đầu đã thấy Mộ Tranh đứng ở cửa phòng anh, sắc mặt cô khó chịu.

“Thì ra anh tới thôn Hoa Điền của chúng tôi không phải vì phục vụ công ích, mà là anh tới thuyết phục giúp tập đoàn xây dựng Hoàn Vũ.”

Cô đã nghe thấy? Quang Hy chợt dạ, thấy ánh mắt khinh thường của cô, làm anh buồn bực phát hoảng trong lòng, anh muốn giải thích, nhưng vừa mở miệng lại nói những lời khó nghe:

“Cô thì giỏi à? Cô nghĩ rằng tôi cam tâm tình nguyện tới nơi nhỏ bé này à?”

“Bỉ ổi!”

Mộ Tranh ném mạnh đệm chăn sạch sẽ mà cô đã giúp anh đổi lại:

“Tôi nói cho anh biết, người thôn Hoa Điền sẽ không đồng ý bán đâu, mọi người đều phải dựa vào mảnh ruộng này mà kiếm ăn.”

“Có tiền có thể điều khiển ma quỷ, tôi thấy các người thật mâu thuẫn, bỗng chốc muốn bán bỗng chốc lại không bán nữa, chẳng qua chỉ muốn nâng cao giá bán thôi chứ gì?” Anh chế nhạo.

Cô hung hăng trừng mắt nhìn anh:

“Anh nghĩ rằng chúng tôi và những kẻ có tiền các anh giống nhau, luôn giở trò tâm cơ như vậy à?”

“Tri nhân tri diện bất tri tâm[2].” Anh sắc bén đáp lại.

[2] Nghĩa là: Biết người biết mặt không biết lòng.

“Bỉ ổi, vô sỉ!” Cô hỗn hển. “Thảo nào lúc trước anh lại biện hộ giúp tên xâm hại tình dục kia. Cũng bởi vì đối phương là Nghị sĩ quốc hội chứ gì?”

“Đúng vậy, vì hẳn là Nghị sĩ quốc hội có tiền có thế, giúp đại nhân vật biện hộ nói chung vẫn tốt hơn giúp người bình thường rất nhiều.” Cô coi thường anh, anh hiểu thẳng trước mặt cô:

“Thì sao nào? Không được à?”

“Anh...” Mộ Tranh quá thất vọng, cô xem tivi đến báo chí, còn đoán anh có nỗi khổ gì, kết quả chỉ đơn thuần là vì danh lợi... Cô vậy mà từng yêu người đàn ông này! “Anh tránh ra, lập tức xéo khỏi nhà tôi ngay, nơi này không chào đón anh!”

“Cô nói cái gì?” Sắc mặt anh xanh mét.

“Tôi nói, nhà của tôi không chào đón anh.” Cô gần từng tiếng hạ lệnh đuổi khách:

“Mời anh chuyển ra ngoài.”

Chuyển thì chuyển, cô tưởng anh muốn à?

Đêm ấy, Quang Hy thu thập hành lý rồi mở cửa xe thể thao vừa mới sửa, chạy thẳng đến nhà trưởng thôn, cũng không quan tâm đối phương có đồng ý hay không mà ép buộc người ta ra khỏi phòng cho anh ở.

Trưởng thôn thấy sắc mặt anh khó coi nên sợ hãi, đành khúm núm đồng ý, vì anh mà tận lực chuẩn bị giường lớn, anh cũng lặn lội qua lội lại mất ngủ cả đêm.

Người phụ nữ không thức thối kia, thật sự làm anh tức chết mà, cô dựa vào cái gì mà dùng giọng điệu khinh thường trách cứ anh, nhưng vì sao anh lại cảm thấy bị thương như vậy chứ?

“Nhậm Quang Hy, mày điên rồi à? Lời nói của loại bà cô nông thôn này, mày cứ coi như ruồi bọ kêu ong ong đi, để ý làm gì chứ hả?” Anh ảo não lắm lắm.

Vấn đề là, anh rất để ý, một ánh mắt phê phán của cô, một câu nói chỉ trích cũng khiến anh cảm thấy mình giống phạm nhân đang tiếp nhận lời xét xử, chạy trốn lửa tra tấn của địa ngục.

Quá quái lạ mà!

Anh không ngủ được, liền dứt khoát nhảy xuống giường, phần uất đập tường bình bịch bịch vào ban đêm, làm người nhà trưởng thôn sợ tới mức nghĩ đến ác quỷ gõ cửa.

Vài ngày liên tục, anh đến văn phòng trưởng thôn làm việc phục vụ xã hội, vẫn cái bản mặt nghiêm túc làm mọi người không dám đến gần, người dân trong thôn tranh nhau chạy trốn, đều quyết định giờ không phải thời điểm tốt để đến cố vấn pháp luật.

Quang Hy thấy mọi người trốn phía xa nói chuyện với nhau, cũng không quan tâm mọi người, cho đến lúc trời gần tối, anh nghe vài người trong thôn bàn bạc sắp tới mà ngạc nhiên.

“Nghe nói có khả năng khuya nay sẽ đổ bộ, ruộng hoa nhà bà thu hoạch thế nào rồi?”

“May mà tôi mời nhiều công nhân đến, cuối cùng thu hoạch cũng không tệ lắm, nhà bà thì sao?”

“Ừ, nhà tôi cũng vậy, nhưng tôi nghe nói Mộ Tranh gần như rất thảm, cô ấy không có tiền thuê người, hình như đều tự mình thu hoạch.”

“Cô ấy là phụ nữ, gấp rút như vậy liệu có xong không?”

“Nhưng việc này cũng không có biện pháp, vào thời điểm này, mọi người đều ốc còn không mang nỗi mình ốc, có ai rảnh giúp cô ấy đâu?”

Người dân nói chuyện linh tinh, Quang Hy nhíu mày lắng nghe, xem sắc trời âm u ngoài cửa sổ, mưa gió sắp đến, bất giác anh cảm thấy có chút không yên.

Kì quái, anh vì người phụ nữ kia mà lo lắng ư? Cô không kịp thu hoạch hoa, là nhà cô có chuyện, nên cô bị ép làm việc trong mưa, anh lại vừa hay có thể trắng trợn đùa cợt cô một phen.

Ý nghĩ trong đầu vừa mới hiện lên, thì bên ngoài đã bắt đầu có mưa nhẹ, Quang Hy rùng mình, rốt cuộc ngồi không yên, anh bỗng nhiên đứng dậy.

...

Không xong rồi!

Mộ Tranh ngửa đầu nhìn trời, đột nhiên thấy mưa bắt đầu rơi, mà trong lòng có dự cảm không ổn, nhưng không có cách nào khác, chỉ có thể ra roi thúc ngựa thu thập hoa.

Nếu có Thác Dã ở đây thì tốt rồi, anh nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp cô tìm công nhân tạm thời đến thu hoạch, không biết anh có tìm được cháu trai trưởng thôn không nữa...

Cô chỉ có thể dựa vào bản thân thôi.

Một trận gió quạt tới, Mộ Tranh đau hai má, cô ôm chặt hộp giấy, không cho cuồng phong chà đạp thùng hoa vừa thu hoạch được.

Gió thổi xiêu vẹo người cô, cô mất trọng tâm, thiếu chút nữa ngã vào ruộng hoa, thì một cánh tay rắn chắc đứng lúc giữ lấy cô, ôm cô vào lòng.

“Thời tiết tệ hại như vậy mà cô còn ra đây làm gì?” Người ấy tức giận khiển trách.

Cô ngẩng đầu, nhìn vào khuôn mặt không tán thành của Quang Hy, nhất thời không nói gì.

“Đi, theo tôi trở về!” Anh không để cô phân trần đã kéo cô đi.

“Không được, tôi còn chưa thu hoạch xong...”

“Đừng thu hoạch nữa! Cùng lắm thì chịu thiệt hại.”

Anh nói thật đơn giản! Cô buồn bực trừng mắt với anh:

“Anh có biết tôi rất cần tiền không? Gần đây còn phải nộp học phí cho Tiểu Lạc nữa.”

“Cô...” Anh do dự, bỗng nhiên hiểu ra cô phải khiêng gánh nặng kinh tế trên vai.

“Buông ra.” Cô thừa cơ thoát khỏi tay anh. “Cho dù không thể thu hoạch được hết đám hoa còn lại thì ít nhất cũng phải che bạt để tránh nước mưa, có thể giữ lại bao nhiêu thì giữ bấy nhiêu.”

Anh im lặng nhìn cô chăm chăm, ánh mắt hiện lên một tia không đành lòng:

“Tôi giúp cô.”

“Cái gì?” Cô sững sốt.

“Cô nghe không hiểu à? Tôi nói tôi giúp cô!” Anh nói, bộ dạng không cho cô cự tuyệt:

“Bạt ở đâu? Tôi lấy tới giúp cô.”

15. Chương 09 - Phần 1

Trạm Thứ Chín: Ký ức về những năm tháng ấy

Đêm khuya, sau khi Mộ Tranh dỗ Tiểu Lạc đi ngủ, cô đột nhiên thấy ngoài cửa sổ mưa to gió lớn, nhớ tới chuyện cùng hợp sức với Quang Hy bảo vệ ruộng hoa giữa mưa gió lúc này, như hai người họ đã bên nhau rất lâu rồi.

May mà có anh giúp đỡ, nếu chỉ có một mình cô, thì nói không chừng đã sớm bị gió thổi bay rồi.

Ở thời điểm cô cần nhất, anh lại kịp thời xuất hiện, trước đây cũng vậy, hiện tại cũng thế, nhưng cô không nên lại đón nhận ân tình của anh, bởi vì cô sợ không kìm nén được tâm tư của mình.

Mộ Tranh thở dài đi vào phòng khách, Quang Hy đang cúi đầu coi cánh tay của mình, vừa thấy cô đến thì anh liền mỉm cười.

“Tiểu Lạc đã ngủ chưa?”

“Rồi.”

Cô gạt đầu, liếc nhìn cánh tay anh, lúc này mới kinh sợ thấy trên cánh tay có một miệng vết thương rất dài:

“Anh bị thương?”

“Không có gì, vết thương nhỏ thôi.”

Quang Hy muốn giấu tay vào ống tay áo.

Mộ Tranh không để anh che, cô vội vàng cầm hộp cấp cứu đến xử lý miệng vết thương giúp anh:

“Anh bị thương sao không nói? Lúc làm việc sơ ý bị thương sao?”

“Tôi đã nói không có gì, bản thân tôi bị thương lúc nào cũng không nhớ rõ, không có một tí cảm giác nào cả.”

Miệng vết thương sâu như vậy, sao có thể không có cảm giác chứ? Cô buồn bực lườm anh một cái, cô biết người đàn ông này chỉ là thích cậy mạnh mà thôi, ngay cả trước kia cũng như vậy.

“Còn cô, sao cánh tay lại đỏ vậy?” Anh lo lắng nhíu mày. “Cũng bị thương hả?”

“Không phải.” Cô lắc đầu. “Chẳng qua mấy ngày nay tôi bị dị ứng.”

“Cô không bôi thuốc sao?”

“Có chứ, nhưng hình như không có tác dụng.” Cô thở dài. “Anh đừng quan tâm đến tôi, vết thương của anh có vẻ nghiêm trọng lắm.”

Cô rửa sạch miệng vết thương rồi bôi thuốc cho anh, sau đó nhẹ nhàng quấn vải băng lại, anh không kêu đau một tiếng, cũng không nhúc nhích, ngược lại lồng ngực cô buốt giá thít chặt, đôi mắt mơ hồ đau đớn, một giọt nước mắt long lanh, không hề báo trước mà rơi xuống, trùng hợp rơi trên vải băng.

Anh thấy được mà giật mình. “Cô bị gì vậy?”

“Không có gì, không có gì.” Mộ Tranh hoảng sợ thất thố, cuống quýt lui về phía sau, đưa tay lau nước mắt.

“Cô khóc à?”

Quang Hy lóng ngóng nhìn cô, kì quái là tại sao anh cảm thấy đau lòng.

“Cô lo lắng cho ruộng hoa hả? Không phải sợ tình hình thiên tai nghiêm trọng, tổn thất quá lớn chứ? Học phí của Tiểu Lạc... rất đắt ư?”

Mỗi một câu anh hỏi cũng đều không giấu được ý quan tâm, cô nghe thấy thật khó chịu.

“Mong anh... đừng quan tâm tôi như vậy.” Giọng cô khàn khàn.

Anh sững sốt. “Vì sao?”

Bởi vì đã sáu năm qua, bởi vì sáu năm đó, tất cả mọi thứ đều thay đổi, bởi vì anh đã có vị hôn thê, và điều quan trọng nhất, bởi vì anh đã quên cô rồi.

Mộ Tranh dùng sức cắn môi, lời nói không thoát ra khỏi cổ họng vì chưa xốt.

Vì sao, anh lại không còn nhớ cô? Cô không thể tưởng tượng được, mùi vị bị một người lãng quên mình lại khó chịu đến thế này, rất đau lòng.

“Bởi vì chúng ta... chỉ là hai người không quen biết.”

Cho nên anh không cần phải đối xử tốt với cô, nếu không khi anh rời đi lần nữa, cô sẽ càng bận lòng vì anh, càng luyến tiếc anh hơn.

“Không phải cô vẫn giận tôi đấy chứ?” Quang Hy hiểu lầm nỗi khổ của cô. “Tôi đã xin lỗi cô rồi mà, ngày đó tôi không nên một mình đưa Tiểu Lạc đi trượt patin, tôi chỉ là... chỉ là bỗng nhiên muốn dạy bé một chút.”

“Vì sao?” Cô giật mình, vì sao lại dạy trượt patin?

Quang Hy không nói gì, ánh mắt ẩn chứa tâm tình phức tạp:

“Thật ra tôi không nhớ rõ chuyện trước kia.” Anh đau lòng bộc lộ. “Sáu năm trước, tôi làm phẫu thuật não, sau khi tỉnh lại thì bị mất trí nhớ.”

“Phẫu thuật nào?” Mộ Tranh kinh hãi, thảo nào trước đó anh thường xuyên kêu đau đầu, hóa ra là phải phẫu thuật não, cho nên anh không nhớ cô cũng do nguyên nhân này? “Anh thật sự quên hết mọi thứ à?”

Anh gật đầu.

“Khi tôi dọn dẹp lại phòng, từng tìm được một đôi giày trượt, tôi nghĩ có thể tôi biết trượt. Nhưng thật sự tôi cũng không xác định được, nên hôm đó tôi mới cùng Tiểu Lạc chơi thử xem sao.”

Cho nên ngay cả ba mình anh cũng đã quên rồi? Về những ký ức của anh và ba ở Thánh Đức đường anh từng coi như trân bảo, anh cũng đã quên rồi? Mộ Tranh chăm chú nhìn Quang Hy, đau lòng vì anh.

“Từ đó về sau, tôi giống như đang trải qua một cuộc sống giả dối, tóm lại là cảm thấy bản thân mình sống rất không chân thật, tôi nghĩ, nói không chừng bởi vì tôi đã quên người nào đó hay chuyện gì đó rất quan trọng chẳng?” Quang Hy buồn bã nói nhỏ, lấy từ trong ngực ra một chiếc đồng hồ.

Mộ Tranh ngây người. “Chiếc đồng hồ này...”

“Là trước khi làm phẫu thuật, tôi đã đeo nó trên tay rồi...” Quang Hy giải thích. “Tôi sợ Tiểu Lạc đuổi theo hỏi, nên mấy ngày nay vẫn cất đi.” Anh dừng lại một chút, đôi mắt hàm chứa sự bối rối. “Không biết vì sao, mỗi lần thấy chiếc đồng hồ này tôi đều có cảm giác rất quen thuộc, có lẽ là vật kỷ niệm ai đó đã tặng cho tôi.”

Mộ Tranh nghe vậy chấn động mạnh, vội vàng đưa tay che môi, che lại cõi lòng đã tan nát nghẹn ngào của cô.

Chiếc đồng hồ ấy, đúng là cô tặng! Là cô tặng anh, cuối cùng anh cũng nhớ lại. Cô rất muốn nói cho anh sự thật, rất muốn rất muốn... Nhưng cô không thể nói, nói ra sẽ đảo lộn cuộc sống của anh, chỉ làm anh đau lòng hơn.

Cô lặng yên hít sâu, cố gắng ổn định cảm xúc kích động:

“Chắc anh... rất yêu vị hôn thê của mình?”

Anh không trả lời ngay, hai giây sau mới gật gật đầu:

“Khi tôi tỉnh lại sau phẫu thuật, người đầu tiên tôi nhìn thấy là cô ấy, cũng là cô ấy giúp tôi vượt qua những chuỗi ngày đau khổ đó, cô biết không? Ngày đó khi tôi vừa tỉnh dậy, chẳng những mất trí nhớ, ngay cả việc hoạt động chân tay cũng khó khăn, là Dĩ Thiển giúp tôi khỏe mạnh trở lại, là cô ấy cổ vũ tôi, ủng hộ tôi.”

Cô có thể tưởng tượng ra, đối với người không chịu thua kém như anh, nhất định đó là một đoạn thời gian giày vò, mà lúc ấy người ở bên cạnh anh không phải cô, mà lại là Dĩ Thiển.

Nước mắt lại ứa ra ở hốc mắt Mộ Tranh. Nhưng lần này, cô liều mạng nhịn xuống rồi nở nụ cười yếu ớt:

“Nên anh với vị hôn thê của anh, hai người quả nhiên yêu nhau.”

Đúng vậy, anh với Dĩ Thiển đúng là yêu nhau, nhưng...

Quang Hy nhìn về phía Mộ Tranh, nhìn bờ môi cô xao động, nụ cười trong suốt, cười như vậy, nói không ra những lời phiến muộn, kéo theo lòng của anh, bỗng nhiên anh cảm thấy hoang mang, ngực trống rỗng, hoảng sợ không hiểu.

“Anh đừng suy nghĩ nhiều.” Mộ Tranh dịu dàng khuyên anh:

“Kì thật tôi cũng thường nhớ tới những chuyện trước đây, nhớ tới những ao ước không thể thực hiện được, còn có người không ngờ sẽ xa cách... Nhưng mà, mỗi người sống trên đời, ít hay nhiều cũng có những chuyện phải tiếc nuối. Nhưng quá khứ là quá khứ, mặc kệ nó có tiếc nuối cỡ nào, thì cũng không thể quay trở lại. Nếu chúng ta vì hoài niệm quá khứ, mà không nắm chắc hiện tại thật tốt rồi bỏ lỡ hiện tại, thì tương lai không phải sẽ tiếc nuối ngày hôm nay sao?”

Cô dừng một chút, ánh mắt ôn nhu như nước.

“Anh không cần vương bận quá khứ, quan trọng là hiện tại, là tương lai, chỉ cần từ giờ trở đi anh có cuộc sống thật sự, cuộc đời của anh sinh ra vốn chân thật, không phải giả dối.”

Quang Hy cảm động suy nghĩ lời nói của cô:

“Cô tin ư? Sáu năm qua, cô là người duy nhất nói với tôi như vậy.”

“Thật à?” Cô mỉm cười.

Anh cũng cười. “Nói ra cũng kì quái, nói chuyện phiếm với cô làm tôi cảm thấy rất thả lỏng, rất an tâm.”

Sáu năm trước, anh cũng từng nói lời này, Mộ Tranh cố nén chua xót trong lòng.

“Có thể bởi vì đại luật sư như anh mỗi ngày thật sự quá bận rộn? Khó có thời gian rảnh rỗi, nên sẽ thả lỏng.”

“Có lẽ vậy.” Anh nhún nhún vai.

Mộ Tranh thở sâu. “Quang Hy, chúng ta có thể... làm bạn bè chứ?”

Quang Hy chấn động, không biết tại sao, lúc cô gọi tên của anh, anh cảm thấy trong lồng ngực có cảm giác đau buồn kì lạ.

Anh thản nhiên mỉm cười.

“Vậy sáu năm qua, đây là lần đầu tiên tôi có người bạn thân thật sự.”

...

“Em và hẳn làm bạn bè!?”

Bão qua đi, Thác Dã vì lo lắng cho Mộ Tranh nên vội vàng chạy về thôn Hoa Điền, nghe nói trong thôn có người làm công tác phục vụ xã hội mới đến là đại luật sư Nhậm Quang Hy, anh đã rất kinh ngạc, lại nghe nói Mộ Tranh để tên kia ở tại nhà mình làm anh càng buồn hơn.

“Rốt cuộc là sao vậy? Em định tái hợp với tên kia à?” Anh chất vấn.

“Làm sao có thể?” Mộ Tranh thận trọng phủ nhận. “Quang Hy anh ấy... mất trí nhớ rồi, đã sớm không nhớ ra em là ai, hơn nữa bây giờ anh ấy cũng có vị hôn thê, tình cảm của hai người cũng rất tốt.”

“Đợi chút, đợi chút! Chuyện gì đang diễn ra vậy? Tại sao anh nghe không hiểu?” Thác Dã muốn nghe giải thích rõ ràng.

Mộ Tranh đành phải đem toàn bộ sự thật rủ rỉ nói cho bạn tốt nghe, Thác Dã nghe xong, ngạc nhiên đến mức hai môi không khép lại được.

“Tại sao lại trở thành chuyện xưa ly kì phức tạp vậy? Phẫu thuật não? Mất trí nhớ?” Anh lắc đầu. “Nói như vậy, Nhậm Quang Hy hoàn toàn không nhớ rõ trước kia anh ta và em đã yêu nhau, còn có Tiểu Lạc...”

“Anh ấy không biết.” Mộ Tranh cắt ngang. “Em nghĩ không cần thiết phải nói với anh ấy.”

Thác Dã giật mình, thật lâu sau, anh thở dài một tiếng. “Nói cũng đúng, anh ta đã có vị hôn thê, nói chuyện này với anh ta cũng không có ý nghĩa gì.”

“Cho nên làm phiền anh, giả bộ không biết anh ấy, miễn để anh ấy thấy kì quái.”

“Yên tâm đi, anh sẽ không để lộ ra sơ sót gì.”

Thác Dã cam đoan, việc này cũng không chỉ là tránh khỏi, cũng là vì bản thân mình, anh còn ôm một tia hi vọng, mong rằng tình cảm thâm mến của mình sẽ có ngày có thể đơm hoa kết quả.

“Đúng rồi, Tiểu Lạc đâu? Anh mua xe điều khiển cho nó này.”

“Quang Hy dẫn thằng bé đi văn phòng trưởng thôn, dạo này nó rất quấn quýt với Quang Hy.” Mộ Tranh bắt đầu kể.

Thác Dã chau mày:

“Em yên tâm để Tiểu Lạc ở cạnh Nhậm Quang Hy sao? Em không sợ tình cảm của họ càng lúc càng tốt, đến lúc đó...”

“Em biết, em cũng không muốn để Tiểu Lạc gần gũi anh ấy quá, nhưng mà...” Đôi mắt Mộ Tranh hiện lên nét buồn bã:

“Tiểu Lạc thật sự rất thích anh ấy, hai người họ ở cùng một chỗ rất vui vẻ, hiện tại em chỉ hi vọng, khi Quang Hy phải rời đi, Tiểu Lạc sẽ không quá đau lòng.”

Tiểu Lạc đau lòng? Thác Dã tưởng tượng ra hình ảnh kia rồi bất giác nói lắp:

“Yên tâm đi, đến lúc đó anh sẽ an ủi Tiểu Lạc thật tốt, cam đoan rất nhanh sẽ khiến thằng bé quên cậu ta!”

....

Thì ra anh ta chính là Hoa Thác Dã.

Quang Hy đưa Tiểu Lạc về nhà, phát hiện trong nhà ngoại trừ Mộ Tranh, còn có một người đàn ông lạ, diện mạo thật phong độ, cá tính thật hào phóng, Tiểu Lạc nhìn thấy anh ta, vui vẻ hết lớn. Lao thẳng vào trong lòng anh ta.

“Anh Thác Dã, anh đã về!”

“A, mấy ngày không gặp, Tiểu Lạc chắc chắn rất nhớ anh rồi?” Thác Dã xoa đầu Tiểu Lạc.

“Em không nhớ anh đâu.” Tiểu Lạc nghịch ngợm làm ngáo ộp. “Em chỉ nhớ anh đã đồng ý mua xe điều khiển từ xa cho em thôi.”

“Tiểu quỷ này, em thật không có lương tâm! Chỉ nhớ đến đồ chơi của em thôi à?” Thác Dã nói lảm nhảm:

“Được, em xem về sau anh còn chơi với em nữa không?”

“Chúng ta là bạn bè tốt mà. Tại sao anh lại so đo với em vậy? Anh đã lớn tuổi rồi mà, thật xấu hổ xấu hổ.”

“Em nói gì đó? Tiểu quỷ này, xem anh gãi ngứa cho em.”

“Ha ha, cứu mạng! Mẹ ơi, anh Thác Dã bắt nạt con!”

“Được rồi, hai người đừng náo loạn nữa, Thác Dã, phiền anh đưa Tiểu Lạc đi rửa tay, đợi lát nữa ăn cơm luôn.”

“Mẹ, mẹ nói sai rồi, đây là nhà chúng ta, hẳn là con dẫn đường mới đúng.”

“Tiểu quỷ em mới mấy tuổi đầu? Muốn đưa anh đi à? Hừ!”

“Tuổi tâm trí của em lớn hơn anh.”

“Em thì biết cái gì là ‘Tuổi tâm trí’ chứ?”

“Biết hơn anh...”

Một lớn một nhỏ cãi nhau đi đến phòng tắm, Mộ Tranh buồn cười nhìn theo bóng hai người, quay đầu lại, lúc này mới phát hiện Quang Hy đang đứng ở cửa.

“Sao anh lại đứng ở đây? Mau vào đi.”

“Ừ.” Quang Hy vào cửa: “Người đàn ông vừa rồi là Hoa Thác Dã sao?”

Mộ Tranh rùng mình: “Sao anh lại biết anh ấy?”

“Tôi nghe người dân nói qua, nghe nói tình cảm hai người tốt lắm.” Anh nói với ý sâu sa.

“Phải, anh ấy là bạn tốt của tôi.” Cô cười thừa nhận:

“Tôi cùng Tiểu Lạc ở thôn Hoa Điền, ít nhiều cũng được anh ấy chiếu cố.”

“Thật chứ?”

Thấy cô cười, bỗng nhiên cảm giác không phải như vậy, tình cảnh ba người với nhau giống như người một nhà, anh nhìn mà phát bực:

“Nếu như vậy, tại sao cô không lấy anh ta làm chồng?”

“Cái gì?” Mộ Tranh sững sốt.

“Nghe nói Hoa Thác Dã rất thích cô, không phải sao? Tại sao hai người không kết hôn?”

“Vì sao tôi lại phải kết hôn với Hoa Thác Dã?” Cô lúng túng:

“Chúng tôi chỉ là bạn bè thôi.”

“Là vì Tiểu Lạc sao?” Anh nhìn cô chăm chăm:

“Bởi vì anh ta để ý cô có một đứa con riêng?”

“Anh nói gì vậy!” Mộ Tranh tức giận: “Thác Dã không phải người như vậy.”

“Vậy vì sao cô không lấy hắn làm chồng?” Quang Hy cũng nổi giận, không muốn nhìn cô một lòng bảo vệ người đàn ông khác.

Cô tức giận trừng mắt với anh, không đáp.

Trong đầu anh lóe lên ý nghĩ: “Chẳng lẽ cô vẫn không quên được ba của Tiểu Lạc?”

Cô nghe vậy, sắc mặt trắng xanh, anh biết mình đoán đúng rồi, tâm tình càng phức tạp thêm:

“Người kia rốt cuộc là ai? Hắn biết chuyện Tiểu Lạc không? Sao có thể để một người phụ nữ như cô một mình nuôi đứa nhỏ chứ?”

“Chuyện đó... không liên quan tới anh.” Cô lắc đầu.

Anh nhú mào, phát hiện tay cô đang run rẩy, ngực cũng phập phồng theo.

Anh làm sao vậy? Tại sao lại quan tâm đến người phụ nữ này? Cô nói đúng, quá khứ của cô với ba Tiểu Lạc từng có chuyện gì cũng không liên quan tới anh.

Biết rõ không liên quan tới mình, nhưng anh cũng không thể bỏ qua được, hình bóng mẹ con cô nhất định sẽ luôn quanh quẩn trong đầu anh, chiếm hết suy nghĩ của anh.

Thực đáng chết! Quang Hy ảo não tự trách, cho dù anh coi Mộ Tranh là bạn, thì cũng đã quá quan tâm tới cô rồi? Anh như vậy, quả thực giống như đã... rung động trước cô rồi.

Chuyện này thực quá tệ!

Anh quyết định bản thân phải bình tĩnh, thừa dịp cuối tuần trở về Đài Bắc một chuyến, anh nghĩ, chỉ cần nhìn thấy Dĩ Thiển, hẳn là có thể quản lý tâm viên ý mã[1] của mình.

[1] Tâm viên ý mã: tâm tình nhộn nhạo, không yên.

Dĩ Thiển còn có ca trực, muốn anh chờ ở nhà họ Hà, anh trực tiếp đi lên tầng hai, khi đi qua thư phòng, nghĩ rằng nên chào cha vợ một tiếng, lại ngoài ý muốn nghe thấy một cuộc đối thoại...

“Cho nên miếng đất thôn Hoa Điền kia hiện tại là Nhậm Quang Hy xử lý sao?” Người hỏi là Hứa Phương Quốc, là người phụ trách pháp lý của tập đoàn Hoàn Vũ, Chủ tịch Hà vô cùng tín nhiệm hắn.

“Phải, tạm thời tôi giao cho Quang Hy, thừa dịp bây giờ nó ở đó làm phục vụ xã hội sẽ tranh thủ tín nhiệm của thôn dân, đến lúc đó khi công bố, nó sẽ phụ trách thuyết phục thôn dân bỏ quyền sở hữu mảnh đất.” Chủ tịch Hà giải thích.

“Anh ta thuyết phục thôn dân, thôn dân sẽ nghe sao?” Hứa Phương Quốc hoài nghi.

“Tất cả chúng ta cần phải tin tưởng lẫn nhau. Lần trước không phải cậu nhờ người nghĩ biện pháp làm ô nhiễm nguồn nước thôn Hoa Điền sao? Rất nhanh thôi, cây hoa của bọn họ sẽ không tươi tốt được nữa, đến lúc đó sống không nổi, cũng phải bán thôi.” Chủ tịch Hà cười gian, ông dừng một chút rồi nói tiếp:

“Có điều chuyện này Quang Hy không biết, còn chuyện khi trước chúng ta ép buộc cháu trai trưởng thôn ăn trộm khế đất đem bán cũng trăm ngàn đừng nói cho nó.”

“Anh ta không phải con rể tương lai của Chủ tịch Hà à? Sao Chủ tịch Hà không tín nhiệm anh ta vậy?” Hứa Phương Quốc châm chọc.

“Nhất mã quy nhất mã[2], dù sao thằng nhóc Quang Hy này tính tình kì quái, tôi còn chưa nắm chắc nó, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút.”

[2] Nhất mã quy nhất mã: tương tự như ‘Một là một, hai là hai’, hai chuyện khác nhau không thể coi như một.

“Đúng là chú nên cẩn thận.” Quang Hy xanh mặt bước vào thư phòng, hai người trong phòng nhìn thấy hẳn, đều bị chấn động:

“Rốt cuộc chú đang làm gì? Chú Hà, sao chú có thể dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy để đối phó với người dân thôn Hoa Điền chứ?”

“Quang Hy, cháu đến đây lúc nào vậy?” Chủ tịch Hà cười chào đón, định trấn an anh:

“Cháu hãy nghe chú nói, chuyện này có thể cháu hiểu lầm rồi...”

“Cháu không hiểu lầm! Vừa rồi cháu nghe thấy rõ ràng chú nói đã cử người đi làm ô nhiễm nguồn nước ở thôn Hoa Điền, còn lừa cháu trai trưởng thôn trộm khế đất đem bán.” Quang Hy nghiêm nghị nhìn chăm chăm cha vợ tương lai:

“Chú Hà, chú không biết là làm như vậy quá đáng lắm không?”

“Chú quá đáng?” Chủ tịch Hà châm biếm nhướn mày:

“Cháu cũng đã từng nói, chỉ cần có thể thắng kiện, cháu không ngại dùng thủ đoạn gì cả sao? Chính cháu cũng lạnh lùng như vậy, sao lại có thể chỉ trích chú?”

“Cháu...” Quang Hy sững sốt, sáu năm qua, anh thật sự tin tưởng nguyên tắc máu lạnh kiên cường của mình, nhưng...

16. Chương 09 - Phần 2

Bỗng dưng anh nhớ tới Mộ Tranh, nhớ tới đêm hôm mưa bão nhưng cô vẫn mạo hiểm bảo vệ ruộng hoa, nhớ tới làn da sùng đỏ của cô, một người phụ nữ như cô một mình ngậm đắng nuốt cay nuôi dạy con, còn phải phiền não tính toán để đủ tiền học phí cho con...

Tại sao anh lại nhần tâm cướp đi kế sinh nhai của cô? Sao anh có thể trợ giúp kẻ xấu? Sao anh có thể trở mặt nhìn cô chịu khổ?

Nghĩ đến điều này, Quang Hy bỗng chốc xoay người rời đi, ở cầu thang, anh tình cờ gặp Dĩ Thiển.

“Quang Hy!” Cô nhanh nhẹn lao vào lòng anh: “Em rất nhớ anh.”

“Xin lỗi em, Dĩ Thiển, anh có chút chuyện cần lập tức phải về thôn Hoa Điền.”

Anh vội vàng đẩy vị hôn thê ra, để lại cô mơ màng đứng tại chỗ.

...

“Tay cô, đưa tôi xem.”

Trở lại thôn Hoa Điền, Quang Hy lập tức yêu cầu kiểm tra hai tay của Mộ Tranh, thấy làn da cô sùng đỏ, từng nốt nhỏ đỏ như bị bệnh sởi, anh đau lòng ảo não.

“Cô chưa phát hiện ra à? Việc này có thể do nước bị ô nhiễm tạo nên.”

“Vậy sao?” Mộ Tranh giật mình:

“Khó trách, tôi thấy gần đây không biết tại sao mà hoa đều bị thối rửa hết sạch, thì ra nguồn nước ô nhiễm... Làm sao anh biết chuyện này?”

Về mặt Quang Hy không chút thay đổi: “Bởi vì việc tốt này do công ty Hoàn Vũ làm.”

“Cái gì?” Mộ Tranh kinh ngạc nhìn anh.

Anh nhíu mày suy nghĩ một lát, như đang hạ quyết tâm:

“Cô đừng lo lắng, chuyện này để tôi đối phó.”

Anh muốn đối phó như thế nào? Mộ Tranh nghi hoặc, mãi đến mấy ngày sau, khi thôn Hoa Điền vì vụ kiện tranh cãi ruộng đất mà mở cuộc nghe phát biểu, cô mới nghe nói Quang Hy ngay tại đó tuyên bố muốn trợ giúp thôn dân tố cáo công ty Hoàn Vũ, lúc này cô mới hiểu.

Trải qua quá trình điều tra kiểm chứng, anh xác nhận nguồn nước thôn Hoa Điền đã bị ô nhiễm, hơn nữa người đứng phía sau giật dây đúng là công ty Hoàn Vũ.

Lời vừa nói ra, toàn hội trường ồ lên, đại biểu tham dự của công ty Hoàn Vũ là Hứa Phương Quốc đứng dậy kháng nghị:

“Nhậm tiên sinh, mong anh đừng tùy tiện vu khống, nếu không công ty Hoàn Vũ nhất định sẽ nhờ đến pháp luật truy tố anh.”

“Nếu tôi đã dám nói công khai thì sẽ không sợ Hoàn Vũ kiện cáo.” Quang Hy tỏ rõ quan điểm.

“Mọi người trăm ngàn lần đừng tin lời anh ta!” Hứa Phương Quốc thấy đáng vẻ kiên định của anh, trong lòng biết không ổn, đành phản công châm ngòi thôn dân:

“Mọi người có thể không biết, nhưng thật ra Nhậm Quang Hy với con gái chủ tịch chúng tôi có hôn ước, anh ta khác nào con rể Chủ tịch Hà, người như vậy nói muốn giúp mọi người biện hộ, mọi người có thể tin tưởng sao?”

Tin tức này vừa lan ra, thôn dân càng dao động, họ không nghĩ sứ giả chính nghĩa hóa ra lại là người phát ngôn của ma quỷ.

“Tin tưởng tôi, tôi sẽ giúp mọi người.”

“Không thể tin tưởng hần, hần có mục đích!”

Hai bên bên nào cũng cho là mình đúng, thôn dân không biết nên tin lời ai, cuối cùng cả đám ồn ào dưới khán đài, trường thôn chỉ có thể tuyên bố tạm thời hoãn họp.

Một buổi phát biểu không rõ ràng khiến Quang Hy trở thành mục tiêu ọi người chỉ trích, nhưng anh không chút phật lòng, vẫn cố gắng liên hệ với bạn bè, thu thập chứng cứ, soạn thảo đơn tố tụng, đồng thời nhờ Thác Dã hỗ trợ tìm kiếm cháu trai trưởng thôn để thuyết phục hần ta đi ra làm nhân chứng.

“Vì sao anh phải làm như vậy?” Mộ Tranh thấy anh vì thôn dân mà tận tâm bận rộn, thực khó hiểu:

“Chuyện này với mục đích lúc trước anh đến thôn Hoa Điền không giống nhau! Không phải anh đến giúp Chủ tịch Hà thuyết phục thôn dân bán ruộng đất sao?”

“Vốn là như vậy, nhưng mà ông ấy làm việc rất quá đáng.” Sắc mặt Quang Hy âm trầm.

“Nhưng anh như vậy sẽ đắc tội cha vợ tương lai phải không?”

“Cũng không còn cách nào cả.” Anh nhún nhún vai:

“Tóm lại chuyện này tôi không thể gạt bừa với ông ấy được.”

Mộ Tranh giật mình nhìn anh, nhớ tới sáu năm trước, anh cũng từng vì biện hộ cho cô mà không sợ phải đối kháng với mẹ mình, cô thấy lòng chua xót, cảm thấy rất xúc động.

“Tại sao cô nhìn tôi như vậy?” Cô cảm động mỉm cười làm anh rất dễ chịu:

“Cô nghĩ rằng tôi mới phát hiện ra lương tâm của mình sao? Không phải như vậy đâu.”

“Vậy thì như thế nào?” Cô dụ dằng hỏi.

“Tôi chỉ là... vì cô mà thôi.” Anh không cam tâm thừa nhận:

“Thực ra, người dân thôn Hoa Điền sau này sẽ như nào cũng không liên quan tới tôi, tôi chỉ là... không muốn cô phải lưu lạc đến không có ruộng đất trồng hoa, kéo sau này Tiểu Lạc phải làm sao bây giờ?”

“Cho nên anh lo lắng mẹ con chúng tôi sống không nổi hả?”

“Tôi nghĩ, cô chỉ là bà cô ở thôn này, ngoại trừ trồng hoa ra cũng không có sở trường gì khác!” Anh cố ý dùng giọng nói khinh thường với cô, rõ ràng chỉ muốn che giấu sự mềm lòng của mình.

Mộ Tranh cười trộm, có lẽ vài ngày trước cô sẽ tức giận khi bị anh nói như vậy, nhưng hiện tại, cô đã có thể nhìn thấu đằng sau thái độ ngạo mạn của anh là sự dục dằn đến vô cùng.

Đúng là anh vẫn còn như sáu năm trước, anh vẫn là Nhậm Quang Hy mà cô yêu.

“Cảm ơn anh.” Cô chân thành nói cảm ơn.

“Cảm ơn cái gì?” Anh không dám nhìn cô:

“Tôi sắp chết đói rồi! ‘Bà chủ nhà trọ’ này, còn không mau đi nấu cơm cho ‘khách’ ăn?”

“Được, tôi lập tức đi ngay.” Cô dục dằn nở nụ cười.

...

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Dĩ Thiển đứng ở ngoài phòng, kinh ngạc trừng mắt nhìn cảnh hòa thuận vui vẻ ấm áp trong phòng, vị hôn phu của cô ngồi ăn cơm chung bàn với một người phụ nữ và một đứa trẻ, bọn họ còn đang nói cười vui vẻ.

Ngay cả khi ở bên cạnh cô, anh cũng rất ít khi biểu hiện vui vẻ như vậy, bình thường là vẻ mặt hơi u buồn, tâm sự trùng trùng.

Mà điều này chưa phải điều làm cô kinh ngạc nhất, mà đáng sợ nhất là, cô nhận ra người phụ nữ kia chính là Lương Mộ Tranh.

Sáu năm trước, Quang Hy từng vì cô ta mà không tiếc đối nghịch với toàn dư luận. Sáu năm sau, anh lại vì cô ta mà một mình đấu với công ty Hoàn Vũ...

Chẳng lẽ bọn họ cháy lại tình cũ sao? Không phải Quang Hy đã khôi phục trí nhớ rồi chứ?

Dĩ Thiển nắm chặt hai tay, toàn thân run rẩy, cô nghe nói Quang Hy và ba nói chuyện không nể mặt nhau, nên cô đặc biệt xuống Đài Bắc hỏi thăm tình hình cụ thể, nhưng lại không ngờ gặp được một màn này. Cô thực hoảng loạn, thực lo âu, nhất thời không biết làm như thế nào cho phải.

Sáu năm trước, cô biết rõ Mộ Tranh tồn tại, lại cùng Phương Đức Dung gạt Quang Hy, bởi vì chỉ có làm như vậy, cô mới có thể hoàn toàn độc chiếm anh.

Cô thích anh, yêu anh, từ lần đầu tiên nhìn anh chơi Khúc côn cầu thì cô đã yêu đáng về kiêu ngạo ngông cuồng của anh. Cô chưa bao giờ có cảm xúc mãnh liệt như vậy với ai, toàn bộ hỉ nộ ái ố của anh, cô đều muốn giữ cho riêng mình.

Vì cô ích kỷ, nên cuối cùng đã phải nhận báo ứng sao?

Dĩ Thiển đứng đó bất động tại chỗ, suy nghĩ hỗn loạn, không để ý rõ ràng, nếu không phải Quang Hy quay đầu thoáng nhìn cô, nói không chừng cô vẫn còn ngây ngốc đứng ở ngoài phòng cả đêm.

“Dĩ Thiển, sao em lại tới đây?” Anh đi ra đón: “Có việc gì à?”

“Em đến... gặp anh, em nghe trưởng thôn nói anh ở đây.” Cô ngơ ngác đáp lời.

“Đúng vậy, anh tạm thời ở đây... ừm, ở chỗ của cô Lương, bởi vì cái thôn quỷ quái này ngay cả một nhà trọ cũng không có.”

Anh đang xấu hổ ư? Anh chột dạ ư?

Dĩ Thiển im lặng nhìn thẳng vị hôn phu, cô muốn xác nhận anh có phải đã có dấu hiệu khôi phục trí nhớ không nhưng nhìn không ra, có lẽ, cô vẫn còn hi vọng.

“Quang Hy, em nghe nói anh tính giúp thôn dân tố cáo công ty Hoàn Vũ, làm ba rất tức giận.”

“Anh cũng đoán vậy.” Quang Hy bĩu môi tự giễu:

“Nhưng Dĩ Thiển à, lần này công ty Hoàn Vũ thật sự làm việc quá đáng, anh không thể không quan tâm.”

Anh giải thích với vị hôn thê, nhưng cô lại lắc đầu.

“Không sao, em hiểu được.” Cô dừng một chút, có chút dăm chiêu nhìn anh:

“Em đã quyết định, em có thể giúp anh thuyết phục ba, buông tha iếng đất thôn Hoa Điền này.”

Đối với đề nghị của Dĩ Thiển, Quang Hy có chút hồ nghi, việc này đối với anh mà nói tất nhiên là tin tốt, chỉ là lão hồ ly như Chủ tịch Hà sẽ dễ dàng buông tay sao?

“Em hiểu rõ ba, em sẽ thuyết phục được ba.” Dĩ Thiển nhìn ra anh đang nghi ngờ liền ưng thuận hứa.

“Thật tốt quá.” Quang Hy mừng rỡ: “Vậy mong em giúp đỡ.”

“Nhưng em muốn anh đáp ứng một điều kiện của em.” Dĩ Thiển đưa ra điều kiện.

“Gì vậy?”

“Chúng ta lập tức kết hôn, em không muốn chờ nữa.”

Nói xong, cô đặt tay lên bả vai anh, chủ động dâng một nụ hôn triền miên.

...

Anh phải kết hôn!

Tin tức này không phải chính miệng anh nói cho cô, mà là thôn dân truyền nhau, nghe nói Hà Dĩ Thiển tự mình nói với trưởng thôn, cô đã muốn thuyết phục ba cô buông tha cho ruộng đất thôn Hoa Điền, hơn nữa cô hứa hẹn sẽ hết sức giải quyết vấn đề nguồn nước ô nhiễm, đồng thời vì muốn biểu đạt lời xin lỗi đến thôn dân, hôn lễ của cô và vị hôn phu sẽ đặt hoa của thôn Hoa Điền, chọn mua nhiều hoa tươi trang trí lễ cưới.

Cuối cùng anh cũng kết hôn.

Nghe được tin, Mộ Tranh không biết mình nên vui hay nên buồn, chỉ cảm thấy lồng ngực trống rỗng thành một mảnh hoang vắng.

Thôn dân tránh được một kiếp nên rất vui mừng, mọi người đều cảm ơn Quang Hy, coi anh như cứu thế nên chung sức chuẩn bị lễ liên hoan vô cùng náo nhiệt tiễn anh rời đi.

Toàn thôn vui sướng, chỉ có cô như bong bóng bị vỡ, mềm yếu bất lực, cả ngày tinh thần l lâng lâng không biết tại sao.

“Em bị sao vậy? Tĩnh lại một chút đi!” Thác Dã nhìn ra tâm sự của cô, một mặt cam chịu, một mặt cũng lo lắng cho cô:

“Em như vậy sao có thể chăm sóc Tiểu Lạc chứ?”

Đúng vậy, cô còn có Tiểu Lạc.

Mộ Tranh xót lại tinh thần, thiếu chút nữa cô đã quên, nếu biết Quang Hy phải rời khỏi thì Tiểu Lạc nhất định sẽ đau lòng không thôi.

Cô biết mình không thể lại yếu đuối, cô phải kiên cường, cô có trách nhiệm an ủi con.

Đêm trước khi Quang Hy rời đi, Mộ Tranh dày công chuẩn bị một bữa ăn tối thịnh soạn, ngoại trừ cơm thịt bò hầm là món quy định của Tiểu Lạc, còn có vài đồ ăn khác mà Quang Hy thích ăn.

“Chú ơi, mẹ cháu làm cơm thịt bò ngon lắm! Chú nhất định phải nếm thử.”

Tiểu Lạc nhiệt tình giới thiệu, nó còn chưa biết ngày mai Quang Hy sẽ rời đi.

Quang Hy cũng không nhẫn tâm nói lời từ biệt với thằng bé, chỉ làm bộ vờ như không có gì mà nói cười với nó, anh bưng bát cơm thịt bò lên, gấp một miếng vào miệng, hương vị nồng đậm trong miệng tản ra.

“Ăn ngon lắm, phải không ạ?” Tiểu Lạc mừng rỡ hỏi.

Quang Hy không trả lời, trong lòng lại thay đổi khác thường, chung quy anh cảm thấy hương vị cơm thịt bò này rất quen thuộc, thực làm người ta hoài niệm, giống như anh đã từng nếm qua ở đâu rồi:

“Món ăn này cô học từ ai vậy?” Anh nhìn Mộ Tranh chăm chú.

“Từ sách dạy nấu ăn mẹ tôi để lại.” Mộ Tranh ngênh đón ánh mắt chứa đựng hàm xúc của anh, bất giác tim cô đập nhanh hơn, nhất thời cảm thấy bất an, cô rất sợ anh sẽ nghĩ đến điều gì đó.

Nhưng anh chỉ gật gật đầu: “Cũng không tệ lắm, ăn rất ngon.”

“Ừ.”

Cô cảm thấy mắt mắt khó hiểu, rõ ràng cô lo lắng anh sẽ nhớ lại, nhưng khi anh cái gì cũng nhớ thì cô lại cảm thấy thương cảm.

Cô không yên lòng, ăn cơm giống như nhai sáp. Sau khi ăn xong, Quang Hy muốn tắm chung với Tiểu Lạc, sau đó lại đưa nó nằm trên giường, ngồi cạnh giường kể chuyện xưa cho nó nghe.

Cô ở ngoài cửa nhìn trộm, trong lòng thực ngọt ngào, cũng có chút chua chát.

Bọn họ như vậy thật giống hai cha con...

“Con trai cô thật rất kén chọn đó.” Quang Hy dỗ Tiểu Lạc ngủ xong, đi ra thấy cô liền cười:

“Kể mỗi chuyện xưa còn không đủ, nhất định còn phải thêm động tác diễn xuất, bằng không nó sẽ không chịu ngủ, tôi thấy nó bị cô làm hư rồi.”

Cô không nói chuyện, chỉ hướng mặt lên, thản nhiên cười.

Ánh mắt hai người giao nhau, đều một hồi rung động, Quang Hy chăm chú nhìn cô, đáy mắt như đang chất chứa ngàn lời muốn nói.

“Ngày mai tôi phải về Đài Bắc.” Thật lâu sau, anh khàn giọng nói.

“Ừ.” Cô gật đầu, trốn tránh ánh mắt anh: “Tôi biết.”

“Này, nhờ cô giúp tôi đưa cái này cho Tiểu Lạc.” Quang Hy đưa một cái hộp nhung nhỏ ra.

Mộ Tranh mở ra, thấy bên trong là đồng hồ cô tặng mà ngây ngẩn cả người.

Quang Hy từ từ thở dài:

“Cô biết không? Tôi và Dĩ Thiên yêu nhau đã sáu năm, nhưng vẫn chậm trễ chưa kết hôn, trừ việc hai chúng tôi đều bận việc, thì còn một nguyên nhân khác là do tôi thấy sợ hãi.”

“Sợ ư?” Ánh mắt cô lộ rõ nét nghi hoặc.

“Bởi vì tôi không nhớ rõ quá khứ, luôn sợ sẽ có một ngày, sẽ có người hoặc chuyện quá khứ gì đó đến tìm tôi, cho nên vẫn không hạ quyết tâm kết hôn với Dĩ Thiên. Nhưng...” Anh dừng một chút, mỉm cười buồn bã:

“Cô nói đúng, vẫn còn vướng bận quá khứ cũng không phải cách, tôi nên học cách nắm chắc hiện tại... Chiếc đồng hồ này, giống như quá khứ mà tôi đã quên, tôi nghĩ tôi nhất định phải buông ra.”

Cho nên, mọi chuyện đã kết thúc.

Mộ Tranh nắm đồng hồ, cố nén nghẹn ngào, năm đó khi cô tặng vật này cho Quang Hy, cũng không nói cho anh, bên trong chứa những hoài niệm, chứa hồi ức thuộc về anh và cô, nay anh lại nói muốn buông ra...

Có điều, người phải buông ra, không chỉ anh mà còn có cô.

“Chiếc đồng hồ này đưa cho Tiểu Lạc, xem như tín vật, có gì cần tôi giúp, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi cho tôi.”

“Được, không thành vấn đề, tôi sẽ giao cho nó.”

Mộ Tranh đồng ý, hai người im lặng, trong ánh mắt đều có đối phương, nhìn ra sự quyến luyến nồng đậm cùng không muốn rời xa nhau, nhưng họ không nên như vậy, bọn họ chỉ nên là bạn bè bình thường.

Quang Hy giơ tay, anh muốn vuốt ve má Mộ Tranh, nhưng lúc sắp chạm đến gò má cô thì anh chần chừ dừng lại:

“Cô cũng vậy, Mộ Tranh, có gì cần tôi giúp đỡ, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi tôi.”

“Được.” Cô rưng rưng mỉm cười, nhẹ nhàng gạt đầu.

Nhưng anh và cô đều hiểu rõ, cô không có khả năng sẽ liên lạc với anh, từ nay về sau, hai người có lẽ vĩnh viễn sẽ không gặp lại.

...

Ngày hôm sau, thôn dân thay Quang Hy tổ chức tiệc liên hoan vui vẻ, gần như mọi người trong thôn đều đến đông đủ, ngay cả Thác Dã cũng đến đây, nhưng Quang Hy không tìm thấy bóng dáng mẹ con Mộ Tranh.

“Bọn họ sẽ không đến đâu.” Thác Dã dường như nhìn ra tâm tư của anh nên chủ động báo cho biết:

“Mộ Tranh đưa Tiểu Lạc đến trường, sau đó sẽ về nhà thẳng, cô ấy nói nếu Tiểu Lạc biết anh phải đi, nhất định sẽ làm loạn.”

“Như vậy cũng tốt.”

Quang Hy chưa chút cười khổ, kì thật anh cũng sợ gặp mặt nói lời tạm biệt với Tiểu Lạc, thời gian qua sống chung với nhau, anh cũng có cảm tình với đứa nhỏ kia, nếu như anh khóc chung với nó, chẳng phải sẽ xấu hổ trước mặt thôn dân hay sao?

Mộ Tranh và Tiểu Lạc không đến là tốt nhất.

Tuy nghĩ như thế, nhưng Quang Hy vẫn không được kiềm chế được cảm xúc đầy mãnh liệt, biết rõ không nên, nhưng anh vẫn hi vọng được gặp hai mẹ con họ lần cuối cùng, cho dù chỉ lén lút nhìn từ xa cũng được.

Vì thế, anh thừa dịp thôn dân không chú ý mà lặng lẽ rời khỏi hội trường tiệc chia tay, rồi một mình đi vào nhà trẻ.

Bên trong trường học trống không, bọn nhỏ hình như đã tan học, Quang Hy đứng đó bồi hồi, bỗng nhiên anh cảm thấy mình rất ngu ngốc, rất vô vị.

Lẽ mà như vậy, quả thực không giống đàn ông con trai gì cả.

Anh kiên quyết quay đầu, xoay người muốn rời đi, thì đột nhiên, dường như bên tai bay tới một tiếng đàn, tiếng đàn xa xăm, nghe không rõ ràng lắm, nhưng kì lạ là lại khiến anh xôn xao.

Anh theo tiếng đàn tìm đến nơi. Dần dần, tiếng đàn trở nên rõ ràng hơn, anh chấn động dừng lại, giai điệu kia quen thuộc đến mức làm anh đau lòng.

Là khúc Air on the G string.

Không biết tại sao, anh có thể lập tức nói tên khúc nhạc, cũng không kiềm chế được mà ngân nga theo.

Trong đầu hiện lên đoạn hình ảnh ngắn ngủi đứt quãng, anh bắt đầu cảm thấy đau đầu... Là gì vậy? Hình ảnh kia là gì vậy? Dường như anh thấy một cô gái, một cô gái rất giống Mộ Tranh, cô ấy đang đánh đàn.

Sau này chiều nào tan học, cô hãy đến đây đánh đàn cho tôi nghe đi.

Dường như anh đã nhớ ra điều gì đó...

17. Chương 10 - Phần 1

Trạm Thứ Mười: Lựa chọn

Là khúc đàn Air on the G string.

Khúc nhạc này cất chưa toàn bộ ký ức của cô, cô với ba, cô với Quang Hy, giấc mộng thời thơ ấu và tình yêu say đắm của một thời tuổi trẻ, tất cả đều cuốn theo giai điệu du dương lắng đọng trong không gian.

Rất hạnh phúc cũng rất phiền muộn, rất vui vẻ mà cũng rất đau thương, cô từng có được rất nhiều và cũng mất đi rất nhiều, giờ đây, cũng là lúc nên dừng cảm nói lời tạm biệt.

Tạm biệt giấc mộng, tạm biệt tuổi thanh xuân, và cả tình yêu say đắm duy nhất mà cô không bỏ xuống được, tạm biệt tất cả.

Mộ Tranh đánh đàn, một lần lại một lần nữa, nước mắt nhỏ từng giọt trên phím đàn, thấm ướt bàn tay, rồi cuộc cô vẫn không không chế được đầu ngón tay run run...

“Tại sao không chơi nữa?” Một giọng nói khàn khàn vang lên.

Mộ Tranh chấn động, tưởng là thầy giáo nhà trẻ nên hốt hoảng đứng dậy:

“Thực xin lỗi, mượn đàn dương cầm của mọi người lâu như vậy, tôi lập tức đưa Tiểu Lạc...” Cô dừng lại, ngạc nhiên phát hiện người đứng ở trước mặt lại là Quang Hy:

“Sao anh lại đến đây? Không phải anh đang vui vẻ ở bữa tiệc chia tay sao?”

“Tôi muốn gặp mặt hai người lần cuối trước khi đi.” Sắc mặt anh không chút thay đổi:

“Tiểu Lạc đâu?”

“Nó ở đằng kia.” Mộ Tranh chỉ về phía con trai đang cuộn mình ngủ rất yên bình bên góc phòng âm nhạc.

“Là nghe cô đánh đàn rồi ngủ à?”

“Ừ.”

“Rất giống tôi.”

“Hả?” Cô sửng sốt.

“Giống tôi năm đó, không phải sao?” Quang Hy nhìn thẳng cô, đôi đồng tử đen sâu không thấy đáy:

“Tôi cũng thường nghe cô đánh đàn rồi ngủ thiếp đi.”

“Anh...” Mộ Tranh kinh hãi, hai tay dùng sức đè chặt phím đàn dương cầm:

“Làm sao anh...”

“Tôi nhớ ra rồi.” Anh còn chưa chát tuyên bố:

“Tuy rằng còn chưa thực hoàn chỉnh lắm, không nhớ được nhiều chuyện về cô, nhưng tôi cũng nhớ được vài chuyện, chúng ta quen nhau như thế nào, vụ biện luận trước tòa án kia, còn lần cô nói phải rời khỏi tôi.”

“Quang Hy...”

Mộ Tranh cắn môi, đầu óc kinh hoàng suy nghĩ, vì sao ánh mắt của anh nhìn cô lại lạnh lùng như thế?

“Lương Mộ Tranh, tôi không bảo vệ cô được, phải không? Ngay cả chính Thánh Đức đường nhà mình còn không bảo vệ được, càng đừng nghĩ đến che chở cho cô, phải không? Tôi chỉ là đại thiếu gia sống an nhàn sung sướng, không chịu nổi khổ cực, đã vậy còn có thể liên lụy cô, phải không?”

Anh liên tiếp ép hỏi, từng câu từng chữ như nham thạch thiêu cháy lồng ngực cô.

Anh cũng đã từng nghĩ, ẩn tượng sâu sắc nhất đó chính là lần cô đòi chia tay, lúc ấy, nhất định anh đã đau lòng lắm.

Hai mắt cô đầm lệ sương mù:

“Quang Hy, anh hãy nghe em nói...”

Anh bỗng đứng đưa tay nắm chặt bả vai cô:

“Cô muốn nói gì? Cô còn muốn giày vò tôi như thế nào nữa? Những gì cô nói, còn chưa đủ hay sao?”

Anh hận cô, thật sự hận cô, bởi vì năm đó, cô đã tổn thương anh sâu sắc:

“Thực xin lỗi, Quang Hy.”

“Không cần nói xin lỗi, cô không có lỗi với tôi!” Anh hét lên giận dữ, oán giận lay bả vai cô, có một luồng xúc động tưởng chừng muốn hung hăng tát cô một cái:

“Dù sao cô cũng đã dùng thân thể báo đáp tôi, không phải sao?”

“Em...”

“Không phải cô nói muốn sống những ngày an lành với Hoa Thác Dã sao? Mấy năm qua chuyện gì xảy ra?” Anh chầm chọc:

“Vì sao con trai cô là đứa mồ côi ba, cô vẫn giống trước kia muốn cố gắng làm việc kiếm tiền? Hoa Thác Dã đâu? Sao hắn không bảo vệ cô? Tại sao không lấy cô về nhà làm thiếu phụ nhân? Hắn...”

Quang Hy phút chốc run rẩy, hoảng sợ liếc mắt nhìn Tiểu Lạc đang ngủ ở góc phòng, một ý nghĩ lóe lên trong đầu anh, anh nhất thời không biết làm sao:

“Chẳng lẽ là bởi vì... Tiểu Lạc là con của tôi...”

“Không, không phải!” Mộ Tranh đoán được anh muốn nói gì, cô lo lắng cắt ngang:

“Anh đừng suy nghĩ lung tung.”

Nhưng cô càng giải thích, càng có vẻ giấu đầu hỏ đuôi, trong lòng Quang Hy biết rõ ràng, ánh mắt trong nháy mắt chất chứa trăm ngàn cảm xúc.

“Tiểu Lạc là con của tôi, đúng không?” Anh gần từng tiếng chất vát, muốn đi về phía Tiểu Lạc.

Mộ Tranh vượt lên trước ngăn cản anh: “Cầu xin anh, Quang Hy.” Cô thê thảm lắc đầu: “Anh sắp kết hôn rồi.”

Lý do là vậy ư? Cô không cho anh nhận con, dù biết rõ quá khứ của bọn họ nhưng vẫn lén lữa gạt không nói, trong khoảng thời gian này, không phải cô luôn coi anh thành thẳng ngốc để đùa giỡn ư?

“Lương Mộ Tranh, xem như cô lợi hại.”

Quang Hy nắm chặt tay thành nắm đấm, hận ý trong lòng ngực đang cháy rất mãnh liệt, người phụ nữ này, cô đã giẫm đạp lên tình yêu tuổi trẻ đơn thuần nhất của anh, cô cũng đã tự tay bóp chết tình yêu của anh:

“Tôi sẽ không bỏ qua cho cô.”

“Anh muốn... như thế nào?” Sắc mặt cô trắng bệch.

Anh thản nhiên cong môi, mỉm cười giống như ác ma:

“Tiểu Lạc, nó được quyết định rồi!”

Mộ Tranh hoảng sợ, ngay lập tức cô hiểu được hàm ý trong lời nói của anh, vội vàng ôm lấy con, Tiểu Lạc bình tĩnh, dụi dụi mắt.

“Mẹ, sao vậy ạ?”

Mộ Tranh không đáp, một lòng thầm nghĩ muốn thoát khỏi Quang Hy, Quang Hy thảnh thơi theo phía sau cô, từng tiếng bước chân dội vào tai cô, giống như tiếng trống vang lên từ địa ngục.

Không được, cô không thể để anh cướp mất Tiểu Lạc, ai cũng không thể cướp con trai cô.

“Mẹ, là chú người ngoài hành tinh.”

Tiểu Lạc phát hiện Quang Hy đang ở phía sau, hưng phấn nhảy khỏi lòng mẹ, muốn chạy tới bên thần tượng mà nó sùng bái.

Mộ Tranh vội vàng giữ chặt con:

“Không được, Tiểu Lạc, chúng ta đi!”

“Vì sao? Mẹ, con muốn chơi với chú.”

“Không được!”

“Vì sao không được? Chú ơi, chú ơi!”

Tiểu Lạc khóc thét chói tai, tuy bé chỉ là một đứa trẻ, nhưng bé cũng cảm giác được sự dứt khoát khác thường của mẹ.

“Tiểu Lạc!”

Quang Hy nghe tiếng con kêu khóc, nhất thời đau lòng, anh đuổi theo, đoạt lấy đứa nhỏ trong tay Mộ Tranh.

Tiểu Lạc bỏ nhào vào lòng anh:

“Chú ơi, vì sao mẹ không cho cháu chơi với chú vậy?”

“Bởi vì ta không phải chú của con.” Quang Hy vuốt ve đầu con.

“Không phải chú, vậy chú là ai?” Tiểu Lạc khờ khạo hai mắt đăm lẹ.

“Ba là ba của con.”

Trước mặt Mộ Tranh, Quang Hy trầm giọng tuyên bố với con. Anh không biết, lời này đối với cô mà nói, chẳng khác gì tiếng chuông báo tử.

Cô bắt lực căng sờ tại chỗ, nhìn con trai vui vẻ nắm chặt tay Quang Hy, vừa cười lại nói, Tiểu Lạc vui đến phát điên, thần tượng mà nó sùng bái lại trở thành ba của nó, điều đó quả thực giống như một giấc mơ đẹp.

“Con chỉ biết, chỉ biết chú và ba nhất định có liên quan, chú với ba trong miêu tả của mẹ giống nhau như đúc, chú chính là ba cháu.” Hai mắt Tiểu Lạc sáng lên, giống như những đốm sao nhỏ.

“Đúng vậy, ba là ba của con.” Quang Hy trìu mến ôm con.

Không được như vậy, không được cướp đi Tiểu Lạc của cô, nó là bảo bối duy nhất của cô...

Mộ Tranh ngây ngốc nhìn cảnh tượng này, đôi mắt cô đau đớn: “Tiểu Lạc, trở về đi con.”

“Mẹ, là ba mà, là ba đó!” Tiểu Lạc không biết mẹ nó đang đau lòng, chỉ vui vẻ hét lớn về phía cô.

Rốt cuộc cô cũng không thể nhịn được mà túm chặt tay Tiểu Lạc:

“Đi với mẹ, Tiểu Lạc, chúng ta đi!”

“Không được, mẹ, con chơi với ba cơ...”

“Đi với mẹ!”

Hai người một lớn một nhỏ ra sức kéo nhau, đột nhiên một cú đâm bay tới mạnh mẽ đánh về phía Quang Hy, anh liền ngã xuống đất.

Người vừa đến là Thác Dã, ở thời điểm nguy cấp anh tới giải nguy cho cô, cô như được lệnh đại xá, vội vàng ôm con rồi đi.

...

“Không được! Mẹ, con muốn ở cùng ba, Tiểu Lạc muốn ba!”

“Anh ấy nói anh ấy muốn Tiểu Lạc, anh ấy muốn tranh quyền giám hộ Tiểu Lạc!”

Về nhà, Mộ Tranh thật vất vả dỗ con trai đang náo loạn trên giường, Thác Dã truy hỏi chân tướng, cô càng nói càng kích động:

“Làm sao bây giờ? Thác Dã, anh nói em nên làm gì bây giờ?”

“Mộ Tranh, em bình tĩnh một chút.”

Thác Dã giữ chặt bả vai cô, anh cúi đầu nhìn cô, thấy tóc tai cô bù xù, hai mắt vô thần, anh đau lòng:

“Em đừng như vậy, chuyện gì cũng sẽ có biện pháp giải quyết, không phải Nhậm Quang Hy muốn như thế nào thì như thế đó.”

“Nhưng anh ấy đã lấy tóc Tiểu Lạc đi làm xét nghiệm ADN rồi, chỉ cần có kết quả, anh ấy sẽ đưa lên tòa... Em biết Quang Hy có thể, anh ấy là Luật sư, nếu muốn quyền giám hộ Tiểu Lạc, em nhất định sẽ bị anh ấy đoạt con mất.”

“Cho dù như vậy, còn có vị hôn thê kia của hần thì sao, em nghĩ một thiên kim nhà giàu cao ngạo sẽ tình nguyện nuôi nấng con trai của người phụ nữ khác sao?”

“Nói không chừng cô ta sẽ?” Mộ Tranh bắt an:

“Quang Hy nói cô ta là bác sĩ nhi khoa, rất thích trẻ con.”

“Con cái nhà người ta thì không sao, nhưng con của người đàn ông của mình và một người phụ nữ khác thì rất khó nói.” Thác Dã khuyên Mộ Tranh:

“Tóm lại trước hết em không được tuyệt vọng, phải bình tĩnh suy nghĩ, nhất định sẽ có cách.”

“Kì thật em đã nghĩ rồi.” Mộ Tranh vuốt nhẹ mái tóc hỗn độn:

“Biện pháp duy nhất, chính là em đưa Tiểu Lạc rời khỏi thôn Hoa Điền.”

“Em nói cái gì?” Thác Dã khiếp sợ:

“Ý của em là muốn để Nhậm Quang Hy không tìm được hai người?”

“Phải, đây là biện pháp tốt nhất.”

Vậy còn anh thì sao? Mẹ con họ rời khỏi thôn Hoa Điền, không phải anh cũng sẽ không được gặp họ sao? Không thể chăm sóc hai người, bảo anh làm sao có thể yên tâm đây?

“Không được, anh không tán thành.”

“Thác Dã...”

“Anh không thể để hai người rời khỏi tầm mắt của anh được!” Thác Dã mạnh mẽ tuyên bố, anh đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng:

“Hơn nữa, nếu hai người rời khỏi thôn Hoa Điền, có thể đi đâu được? Tiểu Lạc có bệnh, em lại là phụ nữ chưa chồng phải chăm sóc mình lại còn thêm đứa con nhỏ bệnh tật, rất vất vả.”

“Em không sợ vất vả, sáu năm qua em đã vất vả quen rồi.”

“Nhưng anh lo!” Thác Dã oán giận trừng mắt nhìn Mộ Tranh. “Mấy năm nay em đã đủ khó khăn rồi, anh không muốn em tiếp tục chịu khổ, anh, anh...” Anh mím môi, ngập ngừng một lát rồi liêu lĩnh thổ lộ lòng mình:

“Anh muốn chăm sóc cho hai người!”

Mộ Tranh sững sốt.

“Anh muốn chăm sóc hai mẹ con em.” Thác Dã kiên định lặp lại, trân trọng hôn lên trán Mộ Tranh:

“Gả cho anh đi, Mộ Tranh.”

“Nhưng...” Mộ Tranh chân chừ, cô vẫn luôn coi anh là bạn tốt.

“Anh biết em chỉ coi anh là bạn bè.” Thác Dã mím môi tự giễu:

“Nhưng anh thích em, anh thích em lâu rồi, Mộ Tranh, anh sợ ngay cả bạn bè cũng không làm được, nên không dám thổ lộ với em, nhưng bây giờ...” Anh gãi gãi đầu, đáng vẻ có chút bất ngờ:

“Em cũng cần anh có phải không, nếu chúng ta kết hôn, Tiểu Lạc sẽ có ba, có một gia đình hoàn chỉnh, cho dù lên tòa, quan tòa cũng có khả năng phán em nhận quyền giám hộ, đúng không?”

Như thế, dù sao với gia đình có đủ ba mẹ cũng hơn mồ côi ba, việc tranh quyền giám hộ tạm thời cũng có lợi.

“Em không thể lợi dụng anh như vậy.” Mộ Tranh buồn bã chau mày:

“Làm thế đối với anh rất không công bằng.”

“Lợi dụng anh đi, Mộ Tranh.” Thác Dã thản nhiên mỉm cười ngây ngốc. Sự si tình quanh quẩn của anh vẫn không giải thoát được:

“Anh rất vui vì có thể giúp được em, mặc kệ ra sao. Chỉ cần em cần anh, Hoa Thác Dã anh nhất định không từ chối.”

“Thác Dã, anh...”

Mộ Tranh thương tiếc nhìn anh, quả thật những năm gần đây, tình cảm anh đối với cô sâu nặng như thế nào, sao cô có thể không nhìn thấy? Chỉ là trái tim cô không thể mở lòng được.

“Em không cần lập tức trả lời anh, hãy suy nghĩ thật kĩ, anh có thể chờ.”

Nói xong, Thác Dã giống như sợ cô cự tuyệt ngay lập tức, mà vội vàng xoay người bỏ chạy.

Mộ Tranh xuất thần ngồi yên tại chỗ, không để ý tới Tiểu Lạc đang trốn ở một bên ló đầu ra nhìn.

...

Không xong rồi, không chừng mẹ thật sự sẽ lấy anh Thác Dã, còn ba thì làm sao bây giờ?

Tiểu Lạc nghe lén người lớn nói chuyện, vô cùng khẩn trương, bé không biết “quyền giám hộ” là gì, cũng không hiểu được cái gì gọi là “gia đình hoàn chỉnh”, bé chỉ biết là nếu mẹ với anh Thác Dã kết hôn, thì bé với ba nhất định sẽ bị chia rẽ.

Bé không cần, bé muốn có mẹ và ba, cả nhà cùng ở bên nhau.

Bé lấy đồng hồ ra xem, nghe nói là của ba để lại, là thông tin liên lạc, đáng tiếc bé nghiên cứu mấy ngày nay, vẫn không biết dùng như thế nào.

Nên hỏi ai đây? Tuyệt đối không thể hỏi mẹ, cũng không thể hỏi anh Thác Dã, vậy... Đúng rồi, đến hỏi ông trưởng thôn, ông ấy là người có tiếng nói nhất thôn này, ông ấy nhất định biết chiếc máy liên lạc dùng như thế nào.

Vì thế, một mình Tiểu Lạc ngồi trên xe công đi đến văn phòng trưởng thôn, trưởng thôn đang bận rộn, căn bản không để ý tới bé, bé lưỡng lự đứng bên ngoài, lại không nghe được một tin tức tốt.

Có mấy người dân trong thôn muốn lái xe đưa hoa tặng Luật sư tiên sinh đến Đài Bắc, Tiểu Lạc biết “Luật sư tiên sinh” chính là người ba ngoài hành tinh của bé, nên bé đã quyết định lén lút đi theo họ.

Bé trốn trong xe, đường đi Đài Bắc gập ghềnh lắc lư khiến đầu bé rất choáng váng, bé bỗng muốn nôn, nhưng cũng rất dũng cảm chịu đựng, nhất định không kêu khổ, không từ bỏ.

Vài giờ sau, xe tải rốt cuộc cũng dừng lại, nhóm thôn dân dỡ hoa xuống, bé cũng chuồn xuống xe, ở lề đường dự tính sẽ cử hành hôn lễ, bé nhìn thấy người lạ, liền túm tay áo hỏi đối phương:

“Chú ơi chú có biết ba ngoài hành tinh của Tiểu Lạc ở đâu không?”

“Tiểu quý, cháu từ đâu tới đây?” Một người không kiên nhẫn hỏi nó:

“Chỗ này rất bẽ bộn nhiều việc, cháu đi chỗ khác chơi đi.”

Không hỏi được ba đang ở đâu, Tiểu Lạc có chút buồn bã, nhưng bé vẫn cố gắng phấn chấn tinh thần, bé tin rằng mình nhất định có thể tìm được ba, cuối cùng, bé gặp một người phụ nữ trung niên ăn vận sang trọng.

Bà chính là Phương Đức Dung, bà đang đặc biệt tranh thủ chút thời gian đến đây xem xét tình hình chuẩn bị hôn lễ, không ngờ lại bị một đứa trẻ kì quái quấy rối.

“Người ngoài hành tinh gì? Cháu là con nhà nào? Ba mẹ cháu đâu?”

“Mẹ cháu không ở đây, cháu đang tìm ba ạ.” Tiểu Lạc ngây thơ thật thà trả lời.

Phương Đức Dung chăm chú nhìn đứa nhỏ, bỗng nhiên cảm thấy diện mạo đứa nhỏ này có chút quen thuộc:

“Mẹ cháu là ai?”

“Mẹ cháu tên Lương Mộ Tranh, bà có quen sao?”

Lương Mộ Tranh! Phương Đức Dung ngạc nhiên, là cô gái từng mê hoặc đầu óc con trai bà? Cách xa sáu năm, tại sao cô ta lại đột nhiên xuất hiện? Không phải là muốn phá hỏng hôn lễ của Quang Hy và Dĩ Thiển chứ?

Nghĩ đến đây, bà lấy lại vẻ mặt lạnh lùng đuổi Tiểu Lạc đi:

“Thằng bé này, cháu mau tránh ra! Nơi này không phải chỗ cháu nên đến.”

“Nhưng cháu muốn tìm ba.” Tiểu Lạc méo máo, bộ dạng đáng thương này có phần làm cho người khác yêu thương.

Phương Đức Dung gần như mềm lòng, nhưng bà dần lòng ép mình phải quyết tâm, rồi gọi bảo vệ đến:

“Đưa thằng bé này ra ngoài.”

“Không đâu!” Tiểu Lạc giãy dụa: “Cháu muốn tìm ba, ba... Hu hu...”

Một cảm giác đau đớn từ bụng dội đến, bỗng dưng bé ôm bụng lăn lộn, ngồi quỳ gối xuống.

“Này, cháu bé, cháu làm sao vậy?”

“Cháu... rất khó chịu...” Bé hoa mắt choáng váng không thở nổi, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Phương Đức Dung kinh sợ mở to mắt nhìn, một lúc lâu sau, bà mới quay ra hét to:

“Mau gọi xe đưa thằng bé này đi bệnh viện.”

Ngoài cửa sổ, mưa phùn rơi rả rích.

Mưa phùn như tơ, như cây kim đâm xuống, đâm vào lòng Dĩ Thiển.

Cô tựa lưng vào cửa sổ, nhớ tới buổi tối hôm kia, vị hôn phu nói chuyện với cô.

“Anh có một đứa con trai, đã xét nghiệm ADN, xác thực đúng là con của anh.”

“Là... con của Lương Mộ Tranh?”

“Phải, tối hôm đó em cũng đã gặp qua, thằng bé tên Tiểu Lạc, anh muốn tranh quyền giám hộ thằng bé.”

Cô nhìn vẻ mặt phiền muộn của vị hôn phu, trong một đêm, mà cô lại cảm thấy anh đã trở nên xa lạ hơn:

“Anh muốn có thằng bé, đúng không?”

“Đúng, anh muốn có nó.” Anh thẳng thắn thừa nhận, trừng mắt nhìn cô bằng loại ánh mắt gần như trách cứ:

“Em cũng biết đến sự tồn tại của Mộ Tranh, biết rõ quá khứ trước đây của anh và cô ấy, vì sao chưa bao giờ em nói cho anh biết?”

18. Chương 10 - Phần 2

Cô làm sao có thể nói cho anh đây? Cô phải lấy dũng khí ở đâu đây? Nói cho anh, đồng nghĩa với việc mất đi anh!

Nhưng hiện tại, cũng không khác việc mất anh nhiều lắm, tuy anh vẫn biểu đạt anh bằng lòng muốn thành hôn cùng cô, nhưng cô biết, trái tim của anh, đã không còn hướng về cô nữa rồi...

Nước mắt bỗng dưng chảy ra bên khóe mắt Dĩ Thiển, cô lấy tay gạt đi, không chịu đối mặt với sự thật.

Quang Hy là của cô, chỉ cần cô chấp nhận Tiểu Lạc, Quang Hy sẽ ở lại bên cô, dù sao sáu năm trước, là cô cùng anh đi qua những ngày tháng đau khổ nhất.

Quang Hy yêu cô, cô cũng yêu Quang Hy, anh và cô sẽ kết hôn, ai cũng không ngăn cản được...

“Bác sĩ Hà, bác sĩ Hà!” Một y tá kêu to: “Có ca cần cấp cứu gấp!”

Dĩ Thiển lấy lại tinh thần, cô chớp mắt nuốt lệ vào lòng, vội vàng chạy tới phòng cấp cứu, vài cô y tá cùng bác sĩ thực tập vây quanh một bé trai, trong đó còn có một người, là mẹ chồng tương lai của cô.

“Dĩ Thiển, cháu mau cứu đứa nhỏ này đi!” Phương Đức Dung nhìn cô, vẻ mặt lo lắng:

“Nó vừa mới ở chỗ hôn lễ, bác đuổi nó đi ngay nhưng không biết tại sao, nó liền té xỉu, cháu mau nhìn xem sao lại thế này?”

“Vâng, để cháu xem xem, bác đừng lo lắng.”

Cô an ủi Phương Đức Dung, chen lên để nhìn, thành linh phát hiện đứa bé nằm trên giường bệnh đúng là Tiểu Lạc.

Là con của Lương Mộ Tranh và Quang Hy.

Dĩ Thiển sững sờ tại chỗ, không nhúc nhích, bác sĩ thực tập báo cáo với cô số đo hô hấp của Tiểu Lạc và số liệu nhóm máu, cô ngoảnh mặt làm ngơ, mắt nhìn Tiểu Lạc dần dần mù mịt, trong đầu hiện lên một ý niệm đáng sợ.

Nếu đứa nhỏ này không còn, thì Quang Hy và người phụ nữ kia, sẽ không còn ràng buộc gì nữa, cô có thể hoàn toàn toàn toàn độc chiếm Quang Hy.

Chỉ cần không còn đứa nhỏ này...

...

Quang Hy nhận được thông báo, anh dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bệnh viện, Tiểu Lạc đang cấp cứu, nằm mê man trong phòng bệnh, mà mẹ của anh đang đứng ngoài cửa lo lắng nhìn xung quanh.

“Sao con lại tới đây?” Phương Đức Dung thấy anh, vẻ mặt bà vô cùng khiếp sợ:

“Ai nói cho con biết?”

“Là Dĩ Thiển.” Quang Hy vội vàng đáp lại, thầm muốn lập tức chạy vào phòng bệnh xem con:

“Tiểu Lạc như thế nào rồi? Nó có khỏe không?”

“Con... biết đứa nhỏ kia?” Sắc mặt của Phương Đức Dung thay đổi:

“Nói vậy con đã gặp Lương Mộ Tranh?”

“Con đã gặp Mộ Tranh, con muốn giành lấy mọi thứ.” Quang Hy thừa dịp tuyên bố với mẹ.

Bà sợ hãi, không thể tin được, nhìn bộ dạng con trai hốt hoảng, bà cảm thấy không ổn:

“Cho nên, con sẽ không phải... không được! Con không thể dây dưa với cô gái đó nữa, con cô ta thì sao, không liên quan đến con...”

“Ai nói không liên quan đến con? Tiểu Lạc cũng là con trai con!” Anh kích động gào lên khiến Phương Đức Dung sợ hãi.

“Nghe nói vì mẹ đuổi Tiểu Lạc đi, Tiểu Lạc mới bị phát bệnh.” Quang Hy lớn tiếng chỉ trích mẹ:

“Mẹ có biết hay không, mẹ thiếu chút nữa đã hại chết cháu nội của mình?”

Là cháu nội bà? Đứa bé đang nằm trong phòng bệnh, đúng là cháu nội của bà? Phương Đức Dung hoảng sợ không nói gì.

Quang Hy không để ý tới mẹ mà đi vào phòng bệnh thăm con, vài giờ sau, Mộ Tranh cũng đến đây, thấy con trai nằm hôn mê bất tỉnh trên giường, khiến hi vọng của cô sụp đổ.

“Tiểu Lạc, Tiểu Lạc.” Cô đau lòng vỗ về khuôn mặt tái nhợt của con.

“Thằng bé không có việc gì, đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm rồi.” Quang Hy ở một bên chăm chú nhìn cô, giọng nói khàn khàn.

Động tác của Mộ Tranh ngừng lại, hít sâu một lần lại một lần, lòng vẫn ngập đầy oán giận, cô nhảy người lên, dồn ép Quang Hy:

“Vì sao lại như vậy? Tại sao Tiểu Lạc lại ở đây? Là anh thừa dịp tôi không chú ý rồi mang nó đi sao? Tại sao anh có thể làm như vậy?”

Quang Hy nhíu mày, cô không tìm hiểu rõ đã trách mắng làm anh hết chặt vật lại ảo não:

“Ở trong lòng cô, tôi là người xấu xa như vậy sao? Không nói một tiếng liền bắt trộm Tiểu Lạc từ bên người cô?”

“Vậy anh nói đi, không phải anh, còn ai lại dẫn nó đến Đài Bắc?” Cô túm vạt áo của anh, đôi mắt lóe lên sự đau lòng:

“Anh có biết tôi không tìm thấy Tiểu Lạc đã lo lắng biết bao nhiêu không? Đã quá thời gian con phải tiêm thuốc, tôi sẽ lo lắng bao nhiêu không? Tôi sợ con một mình phát bệnh bên ngoài, sợ con cô đơn, không có ai giúp con tôi, tôi dường như đã nghe thấy tiếng thằng bé đang khóc, khóc gọi mẹ ơi, tôi biết nhất định nó rất sợ hãi... Vì sao anh muốn làm như vậy? Làm sao có thể mang con tôi đi như vậy? Tôi hận anh, Nhậm Quang Hy, tôi hận anh...”

Mộ Tranh nghẹn ngào, không thể ngừng lại, Quang Hy trù mến nhìn cô, muốn ôm cô vào lòng, cô lại dùng sức đẩy anh ra.

“Không được đụng vào tôi, không cho phép anh chạm vào tôi!” Cô gần như mắc bệnh tâm thần mà kêu gào, muốn nói lỏng khoảng cách giữa hai người.

Quang Hy cắn răng, giờ khắc này hiểu kì nhìn cô, muốn hung hăng mắng cô một chút, lại muốn ôm chặt lấy cô, an ủi cô đừng khóc.

Bởi vì trái tim anh đau, rất đau...

“Lương Mộ Tranh, cô có biết cô rất đáng giận không?”

“Người đáng giận là anh, chính anh cướp con tôi!” Cô chỉ trích:

“Tôi sẽ không để cho anh được như ý nguyện, quyết không để anh cướp Tiểu Lạc đi mất.”

“Lương Mộ Tranh...”

“Đừng cãi nhau nữa, hai người không được cãi nhau nữa.”

Tiếng nói mỏng manh non nớt vang lên, lọt vào tai hai người đang tranh chấp, làm hai người đồng thời quay đầu nhìn Tiểu Lạc đang nằm trên giường bệnh.

Không biết thằng bé đã tỉnh lại khi nào, chỉ thấy bé ngồi trên giường bệnh, tủi thân khóc.

“Tiểu Lạc, con tỉnh rồi!” Mộ Tranh chạy về phía con:

“Con có khỏe không? Có đau không? Nói ẹ biết, con có chỗ nào không thoải mái không?” Cô kích động nhìn con từ trên xuống dưới.

Tiểu Lạc lại lãnh đạm đẩy cô ra: “Con muốn ba cơ.”

“Cái gì?” Cô sửng sốt: “Tiểu Lạc, con nói cái gì?”

“Con muốn ba!” Tiểu Lạc kêu khóc:

“Mẹ rất xấu, mẹ không cho con và ba ở chung với nhau, mẹ chỉ muốn chia rẽ chúng con, mẹ là người xấu, Tiểu Lạc ghét mẹ nhất!”

Tiểu Lạc... ghét cô nhất?

Mộ Tranh chấn động, đứa con cô thương yêu nhất, tình nguyện muốn ba, chứ không cần người mẹ như cô?

Cô đứng yên tại đó, đôi mắt đau đớn, cô rất muốn khóc, nhưng nước mắt đã khô cạn, cổ họng lại chua xót, không thể nói được lời nào.

Cô nhớ tới năm đó, cô làm sao có thể chịu đựng được đau đớn lớn như vậy để sinh Tiểu Lạc, mà từ khi con sinh ra, nó đã nhỏ gầy, suy yếu, làm cô sợ vô cùng, sợ mình không thể bảo vệ được đứa nhỏ này.

Những năm gần đây, cô lúc nào cũng không dám lơ lỏng, sợ mình sơ sẩy một cái, lại hại đứa nhỏ phải chịu khổ, con sinh bệnh, cô công con đi bệnh viện, con phát sốt, cô thức trắng đêm không ngủ để chăm sóc con.

Cô yêu đứa nhỏ này, rất yêu rất yêu, chỉ cần nhìn thấy con tươi cười ngây thơ chất phác đáng yêu, cô liền cảm thấy cuộc đời mình tràn ngập màu sắc rực rỡ, con là bảo bối, là hi vọng sống của cô.

“Tiểu Lạc...” Cô run run vươn hai tay về phía con.

“Mẹ xấu lắm, vì sao mẹ không cho Tiểu Lạc ở cạnh ba? Con ghét mẹ, ghét mẹ nhất!”

Không nắm được tay con, tay cô khựng lại giữa không trung, cô suy sụp cúi đầu.

Lòng cô tan nát.

Quang Hy đứng ngoài hành lang, nhìn cô cuộn mình, khuôn mặt chôn vào hai đầu gối.

Có lẽ cô đang khóc, nhưng anh biết, cô sẽ không để cho anh thấy.

Tiểu Lạc xa lánh, làm cô chịu đựng kích thích rất lớn, anh chưa từng thấy vẻ mặt tuyệt vọng như thế của cô.

Quang Hy ngóng nhìn Mộ Tranh, phát hiện hận ý mình đối với cô, giờ phút này, đều tan biến. Anh thầm nghĩ muốn bảo vệ người phụ nữ thương tâm tiểu tụy này, anh thầm nghĩ sẽ làm nụ cười lại xuất hiện trên môi cô.

Anh lặng lẽ đi tới văn phòng của Dĩ Thiển, gõ cửa.

Dĩ Thiển mời anh vào, giống như sớm đoán được anh sẽ đến, vẻ mặt không hiện chút kinh ngạc nào:

“Ngồi đi, em chờ anh lâu rồi.”

Cô pha cho anh một ly cà phê.

Anh nhận cà phê: “Cảm ơn em đã cứu Tiểu Lạc.”

“Nên mà, vì em là bác sĩ.” Cô nhẹ giọng cười.

Anh không nói gì mà chỉ nhìn cô, trong dáng vẻ tươi cười của cô, anh nhìn thấy một chút miễn cưỡng.

Cô biết đã bị anh nhìn thấu, cũng không hề làm bộ nữa, chua xót mím môi:

“Kì thật trong phút chốc, em muốn trừ khử đứa nhỏ kia để nó không còn tồn tại.”

Quang Hy chấn động, bàn tay nắm lại thật chặt.

“Em thực đáng sợ, đúng không?” Dĩ Thiển cười khổ:

“Đến em nghĩ lại cũng cảm thấy thật khó tin, làm sao lúc ấy em lại có thể có suy nghĩ như vậy trong đầu chứ? Căn bản đã hoàn toàn mất đi tư cách làm một bác sĩ.”

Quang Hy không trách cứ cô, anh đoán được vì sao Dĩ Thiển lại có suy nghĩ này trong đầu, anh chỉ cảm thấy thật có lỗi:

“Đều là anh không tốt, thực xin lỗi.”

“Vì sao anh lại xin lỗi?”

“Bởi vì...” Anh hít sâu, nhắm chặt mắt: “Anh muốn hủy bỏ hôn ước của chúng ta.”

“Em biết, em sớm đoán được.” Dĩ Thiển run giọng nói nhỏ, cười không tự nhiên:

“Em biết nếu anh khôi phục trí nhớ, nhất định anh sẽ lựa chọn rời khỏi em, anh cho là mấy năm nay, vì sao em lại kéo dài hôn lễ của chúng ta? Vì em sợ ngày này sẽ đến.”

“Hóa ra em cũng vậy?” Quang Hy kinh ngạc.

“Có một số việc là do số mệnh, muốn trốn cũng không trốn được.” Dĩ Thiển buồn bã. “Giống như có ngày anh phải đối mặt với quá khứ đã quên, em cũng phải trả giá vì đã lừa gạt anh.” Cô thở sâu, đi về phía Quang Hy. Nhẹ nhàng tựa vào lồng ngực anh:

“Ôm em một lần đi, Quang Hy, đây là lần cuối cùng.”

Hai người trong bóng đêm ảm đạm, ôm lấy nhau không nói gì.

...

Sau khi cùng vị hôn thê giải quyết mọi chuyện, Quang Hy lại trở về phòng bệnh của con, Mộ Tranh vẫn cô đơn ngồi ngoài cửa, anh liếc mắt nhìn cô một cái, rồi lẳng lặng đi vào phòng bệnh.

Tiểu Lạc ngủ không ngon giấc, mi mắt nhú lại, cái miệng nhỏ nhắn thì thào. Sau đó, nó sợ hãi bừng tỉnh từ trong giấc mộng.

“Sao vậy con?” Quang Hy cầm bàn tay nhỏ bé của nó.

“Ba ơi, ba ơi.” Tiểu Lạc giống như muốn tìm sự an ủi, cứ gấu gao nắm chặt tay anh:

“Mẹ đâu ạ?”

“Mẹ con đi rồi.” Quang Hy cố ý nói.

“Đi rồi?” Tiểu Lạc ngây người:

“Đi đâu ạ?”

“Tiểu Lạc không phải nói muốn ba, ghét mẹ rồi sao? Nên mẹ con đi rồi, sẽ không đến đây làm con buồn nữa.”

“Không phải, không phải vậy...” Tiểu Lạc đột nhiên hét lớn:

“Tiểu Lạc không muốn đuổi mẹ đi đâu.”

“Nhưng mẹ nghe con nói con ghét mẹ, nên đau lòng bỏ đi mất rồi.”

“Làm sao bây giờ? Ba ơi, Tiểu Lạc phải làm sao bây giờ?”

“Ba cũng không biết.” Quang Hy làm bộ không có biện pháp.

Tiểu Lạc nóng nảy, bất chấp thân thể mình còn không thoải mái, mà giãy giụa muốn xuống giường:

“Con muốn đi tìm mẹ về!”

“Không được, bây giờ con còn đang truyền nước biển, không thể làm loạn.” Quang Hy ngăn cản con.

“Bỏ con ra, con muốn đi tìm mẹ!” Tiểu Lạc sợ hãi gào to, sợ từ nay trở đi mình thật sự mất mẹ:

“Mẹ, mẹ ơi! Là Tiểu Lạc không ngoan, mẹ đừng tức giận, đừng bỏ con lại!”

“Sao lại thế này?” Mộ Tranh nghe thấy trong phòng bệnh ồn ào, sợ hãi chạy vào:

“Tiểu Lạc, con không thoải mái sao? Con không sao chứ?”

“Mẹ!”

Tiểu Lạc nhìn thấy cô, thở mạnh một hơi, cả người bổ nhào vào lòng cô, kêu khóc nức nở:

“Mẹ không được tức giận, là con... là Tiểu Lạc không ngoan, con xin lỗi mẹ, mẹ không... không được bỏ con lại.”

Bé khóc thút thít nghẹn ngào, mỗi một câu đều làm lòng Mộ Tranh co rút đau đớn.

Cô ôm chặt con, trấn an bé:

“Ai nói mẹ muốn bỏ con lại chứ? Sao mẹ có thể bỏ Tiểu Lạc được chứ? Mẹ không đi đâu, mẹ ở đây, con đừng khóc, Tiểu Lạc, ngoan, đừng khóc.”

“Mẹ.” Tiểu Lạc vẫn tiếp tục khóc.

Quang Hy ở một bên xem hai mẹ con ôm nhau, anh mỉm cười:

“Người Tiểu Lạc yêu nhất, thật ra vẫn là mẹ, đúng không?”

“Vâng ạ.” Tiểu Lạc nghẹn ngào gật đầu, đưa tay gạt nước mắt: “Con yêu mẹ nhất.”

“Mẹ mới là quan trọng nhất, đúng không?” Quang Hy lại hỏi.

“Vâng, nhưng mà...” Bé cũng muốn ba nữa! Vì sao lại không thể vừa yêu mẹ, cũng vừa có ba? Nhất định chỉ có thể chọn một người thôi sao?

Tiểu Lạc ngẩng đầu nhìn ba, miệng mếu khóc.

“Ba biết, Tiểu Lạc muốn mẹ, cũng muốn ba.” Quang Hy hiểu được tâm tư của con, nghiêng người về phía trước, đưa tay đưa giỡn véo hai má trắng nõn của con trai:

“Như vậy đi, sau này ba người chúng ta cùng ở bên nhau, được không?”

Đôi mắt Tiểu Lạc sáng lên, khóe mắt còn vương nước mắt, môi đã cười:

“Thật sự có thể ạ? Tiểu Lạc thật sự có thể ở cùng với cả ba lẫn mẹ sao?”

“Chỉ cần mẹ con đồng ý là có thể.” Quang Hy chỉ tay về phía Mộ Tranh.

Cô chạm phải cái nhìn sâu sắc của anh, giật mình nhưng cũng không nói gì.

...

“Gả cho anh, Mộ Tranh, chúng ta kết hôn đi, đây là biện pháp giải quyết tốt nhất.”

Tiểu Lạc lại lần nữa đi vào giấc ngủ, Quang Hy lôi kéo Mộ Tranh ra hành lang để “đàm phán”.

“Em cũng hi vọng Tiểu Lạc có một gia đình đầy đủ, đúng không? Nó tha thiết muốn có ba, cũng cần có mẹ, chỉ cần chúng ta kết hôn, là có thể thực hiện được nguyện vọng của thằng bé.”

“Vậy... Hà Di Thiển thì tính sao bây giờ?” Mộ Tranh chần chờ:

“Không phải anh muốn kết hôn với cô ấy sao?”

“Anh đã hủy bỏ hôn ước với cô ấy, cô ấy cũng đã đồng ý.”

“Anh...” Cô chau mi.

Anh chặn lời trước khi cô cự tuyệt, cảnh cáo:

“Em đừng nghĩ mình còn có thể cự tuyệt anh, chẳng lẽ em thật sự hi vọng chúng ta cãi nhau trên tòa án tranh quyền giám hộ con sao?”

Cô rùng mình, trả lời anh với giọng điệu không hề vui vẻ:

“Tôi đây cũng không nhất định phải kết hôn với anh, lúc trước Thác Dã cũng đã cầu hôn tôi...”

“Em nói cái gì? Em dám lấy người đàn ông khác?” Quang Hy đột nhiên nắm chặt bả vai cô, tức giận đến phát điên:

“Em nghe đây, anh sẽ không cho phép, em và Tiểu Lạc đều thuộc về anh, dù là kẻ nào anh cũng sẽ không cho phép!”

Sáu năm trước, Mộ Tranh rời khỏi anh, cô tình nguyện lựa chọn Hoa Thác Dã, sáu năm sau, chẳng lẽ lại tái diễn sự việc?

Không được! Anh không cho phép, tuyệt đối không cho phép!

“Nói đồng ý, em chỉ có đáp án này!” Anh ra lệnh.

Người đàn ông này sao lại bá đạo vậy?

Mộ Tranh ầm ứ cắn môi. Cô thực không hiểu, anh rõ ràng hận cô, vì sao còn kiên trì muốn lấy cô? Anh nghĩ một đôi nam nữ không yêu nhau mà kết hôn sẽ có hạnh phúc sao?

“Tôi biết, anh muốn trừng phạt tôi, đúng không?”

Cô đau thương nhìn anh, cho rằng mình đã tìm được lời giải, làm tâm trạng rơi xuống mức thấp nhất:

“Tùy anh muốn làm gì cũng được, tôi không quan tâm, mọi chuyện đều không quan trọng.”

Cô lại cho rằng bởi vì anh muốn trừng phạt cô, mới kiên quyết muốn kết hôn với cô.

Cô vẫn luôn nghĩ rằng...

19. Chương 11 - Phần 1

Trạm Cuối: Bến đỗ hạnh phúc

Quang Hy cảm thấy mình như kẻ bại trận, anh rất khó chịu, rất chán nản, rốt cuộc ở trong lòng cô, anh là một người đàn ông như thế nào?

Sáu năm trước, cô không tin anh có thể gánh vác trách nhiệm của một người đàn ông, làm cho cô hạnh phúc. Sáu năm sau, cô coi anh là kẻ tồi tệ muốn cướp con trai của cô.

Lương Mộ Tranh, em xem thường Nhậm Quang Hy này, là vì sao? Cô coi thường anh, không tin anh, anh bị điên rồi mới muốn lấy người phụ nữ này về nhà để mình phải chịu đau khổ.

Nhưng ngay cả như vậy, thì anh vẫn muốn kết hôn với cô, chỉ là muốn lấy cô, mà không phải chỉ vì muốn cho Tiểu Lạc một gia đình hạnh phúc, nhưng quan trọng hơn là, anh không muốn cô lại rời bỏ anh lần nữa.

Anh muốn mỗi ngày vừa mở mắt sẽ nhìn thấy cô đầu tiên, trước khi đi vào giấc ngủ cô cũng là người cuối cùng anh nhìn thấy, anh muốn cô cười với anh, cho dù rơi lệ, cũng chỉ có thể vùi đầu khóc trong lòng anh.

Tóm lại, anh không muốn cô ở bên cạnh bất cứ ai, dù là Hoa Thác Dã cũng không được!

“Anh sẽ làm Mộ Tranh hạnh phúc chứ?” Ở tiệc cưới, Thác Dã đã cảnh cáo anh:

“Chỉ cần để tôi biết cô ấy có một chút không vui nào thì anh sẽ chết chắc, Nhậm Quang Hy, tôi mặc kệ anh mất người đời thế nào, cũng sẽ tìm mọi cách giành Mộ Tranh từ bên cạnh anh về! Tốt nhất anh nên chuẩn bị sẵn tâm lý thì hơn.”

“Tôi biết, anh yên tâm, Mộ Tranh nhất định sẽ hạnh phúc.” Đây là câu trả lời của anh, mang chút khiêu khích nhưng cũng là để an ủi Thác Dã.

Nói thực ra, anh rất khâm phục người đàn ông này, có thể ở bên cạnh Mộ Tranh chờ đợi nhiều năm như vậy, si tình, chân thật và đáng tin.

Nhưng cũng bởi vì vậy đã khơi dậy ý chí chiến đấu của anh, anh tuyệt đối muốn chứng minh bản thân đáng giá để Mộ Tranh yêu thương hơn Thác Dã, anh sẽ làm cô lại yêu anh lần nữa, chỉ cần cô đồng ý cho anh một cơ hội.

Nếu cô nói cô đồng ý cho anh cơ hội...

Đêm tân hôn, Quang Hy chớp chớp mắt, có chút không thấy rõ biểu cảm trên mặt Mộ Tranh, cô dường như... hơi lạnh lùng? Lòng anh trùng xuống, có chút đau thương.

“Em chờ anh lâu không?” Anh thoải mái nằm ngửa, ngã vào giường: “Giúp anh cởi đi!”

Mộ Tranh cau mày, cô như đang chần chừ không biết nên làm gì với anh, sau đó, cô chậm rãi giơ tay ra, nhẹ nhàng giúp anh cởi áo khoác, tháo cà vạt.

“Còn có đây nữa.” Anh chỉ chỉ áo sơ mi.

Cô cắn cắn môi, giúp anh cởi cúc áo sơ mi, từng cái từng cái, động tác rất chậm, hai tay khẽ run. Khi còn lại một cái, thì cô dừng tay lại.

Anh hít mắt đánh giá cô: “Sao thế? Xấu hổ à?”

Cô xấu hổ, hai má ửng hồng: “Nhậm Quang Hy, anh đừng quá đáng!”

“Anh làm gì mà quá đáng? Em là vợ anh, anh là chồng em, bà xã giúp ông xã cởi quần áo, cái này gọi là thú vui nơi khuê phòng, em không biết à?”

Cô không đáp lại, chỉ oán hận trừng mắt nhìn anh.

“Được rồi, em đã không chịu giúp anh cởi, vậy một mình em cởi đi? Anh là chồng em, nhìn vợ mình cởi quần áo để mắt được giải trí, cũng không phải quá đáng chứ?” Quang Hy đều giả nhếch khóe miệng.

Anh cứ tưởng Mộ Tranh sẽ phản kháng, thậm chí tức giận mắng anh một chút, nhưng cô vợ nhỏ của anh lại chỉ dùng ánh mắt quật cường nhìn anh, sau đó, bắt đầu cởi áo ngủ của mình.

Động tác kiên quyết lưu loát của cô, không chút do dự, ngược lại làm cả người anh ngây dại, động đậy nửa người trên, rồi kinh ngạc mở to mắt.

Chỉ chốc lát sau, áo ngủ nhẹ nhàng rơi xuống, cô chỉ mặc nội y, dáng người yếu điệu cao vút tựa như một đóa hoa sen trắng tỏa hương.

Anh nhìn mà cổ họng khô nóng, dục vọng trong người cháy lên.

Nhưng cô lại bình tĩnh đứng đó, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt ẩn chứa sương mù, không đặt anh vào mắt.

Cô đang suy nghĩ cái gì? Hay đang nhớ Hoa Thác Dã? Cô buồn vì mình bất hạnh phải trở thành vợ của anh? Cô không cam lòng gả cho anh?

Vừa nghĩ tới, Quang Hy bỗng dưng giận tái mặt, anh nhanh chóng đứng dậy, cầm chăn bao kín người Mộ Tranh, đem cô bọc chặt lại.

Cô sững sốt: “Anh...”

“Lương Mộ Tranh, cô không cần phải cố gắng, Nhậm Quang Hy tôi cũng không thương đến mức phải cưỡng bức một người đàn bà không thích mình.” Anh ngạo nghễ tuyên bố, lắc đầu, tùy tiện mặc áo sơ mi và áo khoác tây trang, rồi đi ra khỏi phòng.

“Anh đi đâu vậy?” Cô kinh ngạc truy hỏi.

Anh quay đầu lại, cười đều:

“Nhậm Quang Hy tôi muốn làm chuyện gì, còn sợ không có người đẹp nào nhưng nhớ sao?”

Ý này của anh là: Anh muốn ra ngoài tìm đàn bà?

Mộ Tranh á khẩu không nói được gì, suy sụp ngồi xuống giường, không gian xung quanh bỗng nhiên khiến cô cảm thấy rất lạnh, rất lạnh, lạnh đến mức toàn thân run rẩy, đôi mắt cũng trở nên chua xót.

Cuộc hôn nhân này có ý nghĩa gì? Sau này, cô phải đối mặt thế nào với người chồng không yêu mình?

Cô không biết...

Từ nay về sau, vợ chồng Nhậm trải qua cuộc sống bằng mặt nhưng không bằng lòng.

Anh cuồng ngạo, cô cũng mạnh mẽ, ai cũng không chịu cúi đầu với đối phương, họ đều sợ mình mất mặt, sợ trái tim sẽ tổn thương, ở trong phòng cố ý bày ra bộ mặt lạnh lùng không cần nhau.

Quang Hy luôn lấy lý do công việc bận rộn đến khuya mới về nhà, thỉnh thoảng về sớm cũng luôn chơi với Tiểu Lạc, kể chuyện cổ tích để dỗ Tiểu Lạc ngủ, rồi sau đó vào phòng sách tiếp tục làm việc.

Anh không trở về phòng ngủ, Mộ Tranh cũng không gọi anh, vợ chồng hai người ở hai phòng khác nhau, trần trọc đến hừng sáng.

Chỉ có khi ở trước mặt Tiểu Lạc, bọn họ mới có thể miễn cưỡng diễn xuất tiết mục vợ chồng ân ái để dỗ con vui:

“Mẹ, hôm qua ba kể chuyện Công chúa Bạch Tuyết cho con nghe đó.” Tiểu Lạc ngồi trên bàn ăn sáng vui vẻ báo cáo.

“Công chúa Bạch Tuyết?” Mộ Tranh nhíu mày:

“Không phải trước đây con nói không thích mấy truyện ảo lả này à?”

Những truyện Tiểu Lạc thích nghe, chính là truyện người ngoài hành tinh mạo hiểm, hoặc là truyện Harry Potter có phép thuật kì lạ.

“Nhưng ba nói, một ngày nào đó, Tiểu Lạc cũng sẽ gặp được Công chúa Bạch Tuyết của mình, nên con cần học được cách làm thế nào để bảo vệ cô ấy.”

Con còn nhỏ xíu mà anh đã bắt đầu truyền thụ bí quyết tán gái rồi?

Mộ Tranh tức giận quay sang liếc nhìn Quang Hy một cái, anh chỉ nhún nhún vai, thoải mái nhàn nhã uống cà phê.

“Tiểu Lạc vốn thích Đường Đường, nhưng bây giờ đã chuyển đến Đài Bắc, cũng không gặp được cậu ấy nữa.” Tiểu Lạc than thở, thương tiếc mối tình đầu của mình trôi còn nhanh hơn bọt biển:

“Nếu Đường Đường làm Công chúa Bạch Tuyết, con nhất định sẽ giúp cậu ấy diệt con rồng lửa, không để cậu ấy ăn quả táo độc đâu.”

Trong truyện Công chúa bạch tuyết có xuất hiện rồng lửa sao?

Mộ Tranh nghi hoặc, Quang Hy đang nhàn nhã uống cà phê, lại chợt dạ uống thêm ngụm nữa, nói thực truyện cổ tích này là bằng trí nhớ của anh mà thêu dệt lại, có thể đã kết hợp các đoạn truyện khác nhau.

“Ba nói, vì Hoàng tử bạch mã thích Công chúa Bạch Tuyết, nên mới có thể dùng nụ hôn đánh thức cô dậy.” Tiểu Lạc nói nửa ngày, cuối cùng mới hỏi câu trọng điểm:

“Mẹ, bình thường ba cũng dùng nụ hôn gọi mẹ rời giường à?”

“Gì cơ?” Mộ Tranh giật mình.

“Nụ hôn.” Tiểu Lạc chỉ chỉ môi mình: “Ba nói, ba cũng thường hôn môi mẹ.”

Tên này đã dạy trẻ con quan niệm kì quái gì vậy? Hai má Mộ Tranh nóng bừng, ai oán trừng mắt nhìn chồng:

“Tiểu Lạc đừng nghe ba con nói bậy, mẹ với ba con không chơi...”

“Dạ? Hai người không hôn nhau à?” Tiểu Lạc rất thất vọng: “Ba mẹ không yêu nhau ư?”

“Đương nhiên ba mẹ rất yêu nhau rồi.” Quang Hy tự nhiên tuyên bố, một tay đặt lên vai Mộ Tranh:

“Phải không? Vợ yêu, em rất yêu chồng mình, đúng không?”

Giọng điệu câu hỏi của anh rất đen tối, làm người ta buồn bực, Mộ Tranh nhú mày, tim không khỏi đập nhanh hơn.

“Mẹ, mẹ không thương ba ư?” Tiểu Lạc truy hỏi, vẻ mặt bé lo lắng.

“Mẹ... mẹ đương nhiên yêu ba con rồi.” Vì muốn con hài lòng, Mộ Tranh đành phải trả lời.

“Vậy hai người nên hôn nhau chứ?”

“Đương nhiên, ba mẹ thường xuyên hôn nhau.” Quang Hy trả lời khẳng định, đưa bờ môi tới gần mặt vợ:

“Chúng ta sẽ có lúc phải thân mật, cũng có thể hôn như này.”

Nụ hôn phớt nhẹ nhàng dừng lại trên hai má, trán và đôi mắt của cô.

“A? Ba mẹ không hôn môi ă?”

“Đương nhiên cũng hôn chứ.”

Một cái hôn cuối cùng, dừng trên đôi môi anh đào hơi lạnh của cô, hơn nữa, cũng không biết có phải cố ý hay vô tình, mà anh chợt dừng lại vài giây.

Xong rồi? Mặt Mộ Tranh nóng bừng lên, xấu hổ đẩy chồng ra, ánh mắt hai người ngưng lại, vốn là cô muốn biểu đạt oán giận, ánh mắt cũng không tự chủ được trở nên dịu dàng như nước.

Hai vợ chồng đều cảm thấy không phù hợp, đành đồng thời tách ra.

Tiểu Lạc không nhận thấy được luồng không khí xấu hổ của ba mẹ, chỉ vui vẻ vỗ tay, còn nói muốn học theo ba, tương lai sẽ mang đến rất nhiều rất nhiều tình cảm hạnh phúc cho công chúa mình thích.

Nhưng vào lúc này, vừa lúc Phương Đức Dung cũng đến phòng bếp, bắt gặp một nhà hòa thuận vui vẻ, bà có chút kinh ngạc.

“Bà nội, buổi sáng vui vẻ ă.” Tiểu Lạc thấy bà, bé lễ phép chào hỏi:

“Bữa sáng hôm nay ngon lắm ă, mẹ cháu làm trứng ốp lết cuốn ă.”

Nói xong, bé nhiệt tình kéo bà nội đến ngồi ngay cạnh mình.

Tiểu Lạc ngoan ngoãn khiến Phương Đức Dung không biết làm sao, đối với đứa cháu nội từ trên trời rơi xuống này, bà vẫn ôm một tâm tình phức tạp, tuy bà đã đồng ý hôn sự của Quang Hy và Mộ Tranh, nhưng chung quy vẫn không khỏi có chút oán hận, bởi vì sự tồn tại của Tiểu Lạc đã phá hỏng toàn bộ kế hoạch, con bà từ nay về sau cũng sẽ không nghe lời bà nữa.

“Mọi người ăn đi.”

Bà từ chối lời mời của Tiểu Lạc, cảm thấy ở đây có bầu không khí gia đình ngọt ngào, làm bà có phần không hợp:

“Buổi sáng mẹ còn phải đến trường họp, mẹ đi trước.”

Tiểu Lạc nhìn bà nội rời đi, chu cái miệng nhỏ nhắn:

“Mẹ, mẹ có thấy hình như bà nội không thích Tiểu Lạc không ă?”

“Kệ bà con đi.” Quang Hy giành lời trước, đưa tay xoa xoa đầu con trai:

“Tính cách bà nội con vốn như vậy, con đừng để ý bà là được.”

“Sao anh có thể nói những lời như thế với con chứ?” Mộ Tranh ở bên cạnh nghe xong, thấp giọng trách cứ chồng, quay sang nhìn Tiểu Lạc, rồi thản nhiên cười:

“Chỉ là bà nội không biết phải biểu đạt tình cảm thế nào thôi, bà rất thích Tiểu Lạc đó.”

“Thật ă?” Tiểu Lạc không tin.

“Như vậy đi, cuối tuần sau chính là sinh nhật của bà nội, Tiểu Lạc tự tay làm thiệp chúc mừng tặng cho bà được không? Để bà nội biết, Tiểu Lạc rất muốn thân thiết với bà hơn.”

“Được ạ.” Tiểu Lạc gật đầu mạnh.

Quang Hy chau mày. “Sao phải làm vậy? Em biết rõ mẹ anh không thích những thứ đó.”

“Đó là vì anh không đủ hiểu mẹ thôi.” Mộ Tranh có chút thâm ý thả dài.

“Em có ý gì?”

“Kì thật, mẹ... cũng cần có tình yêu.”

...

Dưới lời gợi ý của Mộ Tranh, quả nhiên Tiểu Lạc đã tự tay vẽ một tấm thiệp chúc mừng thật đẹp, hai mẹ con vì Phương Đức Dung mà tổ chức một bữa tiệc sinh nhật thật ấm áp. Ở trong phòng khách, hai người treo rất nhiều bóng bay đa sắc màu, Tiểu Lạc còn cùng mẹ học làm vài cái mũ giấy đội đầu chuẩn bị cho bữa tiệc sinh nhật.

Bánh ngọt do Mộ Tranh nướng, Tiểu Lạc dùng chocolate quét lên, từng nét chữ xiên xẹo được viết xuống - “Chúc bà nội sinh nhật vui vẻ”.

Phương Đức Dung về nhà, thấy được màn ngạc nhiên này, bà quả thực kinh sợ, đứng lặng người không biết phải làm sao.

Tiểu Lạc kéo pháo giấy về phía bà, một giây sau bay ra rất nhiều những mảnh giấy nhỏ:

“Bà nội, sinh nhật vui vẻ!”

Phương Đức Dung nói không nên lời, hôm nay là sinh nhật của bà ư? Bà cũng đã quên rồi.

Mộ Tranh cầm nến cầu nguyện cũng đi ra, cô hát bài “Chúc mừng sinh nhật”, Tiểu Lạc cũng lớn tiếng hát theo, bé dùng sức vỗ tay, hát xong, bé yêu cầu bà nội thổi nến cầu nguyện.

Phương Đức Dung hơi lúng túng, bà không đành lòng để cháu nội thất vọng, đành phải đem bực mình đổ hết lên người con dâu:

“Tôi không có thói quen tổ chức sinh nhật.”

“Đây là tâm ý của Tiểu Lạc ạ.” Mộ Tranh dịu dàng đáp lại:

“Mẹ coi như là vì cháu hát mừng bà, nên thổi nến thôi được không ạ?”

Bà còn có thể làm gì nữa? Cũng đành cùng đóng kịch thôi.

Phương Đức Dung ảo não trừng mắt liếc con dâu một cái, rồi cúi người xuống, thổi ngọn nến, ra vẻ đang cầu nguyện.

“Bà nội, đây là quà Tiểu Lạc tặng bà ạ.” Tiểu Lạc dâng thiệp lên.

Phương Đức Dung do dự tiếp nhận.

“Bà mau mở ra xem đi ạ!” Tiểu Lạc thúc giục.

Bà mở ra, thấy bức tranh trong thiệp là một già một trẻ đang nắm tay tản bộ trong vườn hoa.

“Tiểu Lạc hi vọng mỗi ngày đều có thể cùng bà nội đi tản bộ ngắm hoa ạ.”

Tiểu Lạc đi tới, chủ động nắm lấy tay bà, bàn tay nho nhỏ, nhưng ấm áp, mắt của bà sắp đỏ rồi.

Ngón tay cầm thiệp của bà run rẩy.

“Bà nội, có thể chứ? Tiểu Lạc có thể đi tản bộ với bà chứ?”

Bà thả dài, trái tim vì cảm động mà đập mạnh hơn: “Đương nhiên... có thể.”

Bà nắm bàn tay Tiểu Lạc, bàn tay to cùng bàn tay nhỏ, hai bàn tay thân mật đan vào nhau.

Mộ Tranh mỉm cười nhìn cảnh này, Phương Đức Dung quay đầu, không tiếng động nói lời cảm ơn với cô.

Cô lắc đầu, mẹ chồng nàng dâu bốn mắt nhìn nhau, giờ phút này, quan hệ lạnh như băng đã có cơ hội thay đổi.

“Đây là chuyện gì vậy?”

Dưới lời dẫn dò của con trai, Quang Hy đã vội về tham gia tiệc sinh nhật của mẹ, khi anh phát hiện người mẹ luôn lạnh lùng nhưng hôm nay lại tràn ngập niềm vui, anh đã vô cùng giật mình, lại càng không dám tin, mẹ anh rõ ràng rất ghét Mộ Tranh, nhưng bây giờ lại vừa nói vừa cười với vợ anh, rất giống một đôi mẹ chồng – nàng dâu thân thiết.

“Em đã dùng phép thuật gì vậy?” Anh lên hỏi vợ.

“Đó không phải phép thuật gì đâu.” Mộ Tranh mỉm cười nói nhỏ. “Chỉ là em làm ẹ biết, chỉ cần mẹ chịu mở lòng sẽ biết cháu nội bà rất yêu bà.”

“Yêu?” Quang Hy ngạc nhiên: “Mẹ anh tuyệt đối sẽ không tin tưởng thứ tình cảm này!”

“Đó là vì mẹ đã chịu tổn thương trong tình yêu quá nhiều, mới có thể ép mình không tin vào nó nữa.” Mộ Tranh ngược mắt nhìn anh:

“Đến bây giờ anh vẫn không biết sự thật sao? Kì thật năm đó ba anh rời đi, là vì ông ấy đã có một người ở ngoài.”

“Cái gì!?” Quang Hy khiếp sợ.

“Nghe nói ông ấy luôn ở Thánh Đức đường với người đàn bà kia.” Mộ Tranh từ từ giải thích:

“Cho nên nơi đó đối với anh thì nó tượng trưng cho sự hạnh phúc, nhưng đối với mẹ thì nơi đó chính là sự thống khổ và sỉ nhục. Nhưng cho tới bây giờ, mẹ cũng không nói cho anh biết chuyện này, thậm chí còn liều mạng nghĩ cách giúp anh bảo vệ được Thánh Đức đường.”

“Vì sao bà... không nói cho anh biết?” Quang Hy vừa sợ vừa nghi hoặc, anh không dám tin, vì chân tướng sự thực so với tưởng tượng của anh quá khó chấp nhận.

“Anh vẫn không hiểu à?” Mộ Tranh thở dài buồn bã:

“Mẹ không muốn phá hủy hình tượng của ba trong lòng anh, vì mẹ biết anh kính trọng ba anh như thế nào, nên không muốn anh bị tổn thương.”

Là vì như vậy sao? Quang Hy nghiêng rằng khó chịu, năm đó người phạm sai lầm không phải mẹ anh, mà chính là ba anh?

“Vì muốn bảo vệ hình tượng của ba anh, nên mẹ tình nguyện lựa chọn chấp nhận nỗi hận của anh. Em cũng là người làm mẹ, khi Tiểu Lạc nói ghét em, trái tim của em cũng muốn nổ tung, nên sao anh có thể nói mẹ anh không hiểu tình yêu chứ? Nếu không phải mẹ rất yêu anh, yêu ba anh, thì mẹ có cần phải tự tra tấn mình như vậy không?”

Quang Hy xúc động, giờ phút này, anh hối hận rất nhiều, vì mình đã từng hận mẹ, vì rào cản tình cảm giữa hai mẹ con trong nhiều năm qua mà cảm thấy tiếc nuối.

“Sao em biết những chuyện này?”

Anh ngóng nhìn vợ, cảm thấy kì quái vì sao cô lại có thể nhìn thấu bí mật mà anh không thể nhìn thấy?

“Một nửa là vì mẹ nói cho em biết, một nửa là do em suy đoán.”

“Vì sao mẹ lại nói cho em biết?”

Cô im lặng không nói, tránh né ánh mắt của anh, anh quan sát vẻ mặt u buồn của cô rồi nhìn ra một manh mối, ánh sáng chợt lóe lên trong đầu.

“Năm đó, không phải mẹ anh khuyên em rời bỏ anh chứ?”

Năm đó, quả thật mẹ anh khuyên cô rời bỏ anh, chỉ là cô cũng xuất phát từ ý nguyện của mình, nên mới quyết định chấp nhận.

Cho nên cô không oán trách bà, chỉ cần cô rời khỏi Quang Hy, có thể làm anh trở về quỹ đạo cuộc sống của mình, anh sẽ được hạnh phúc, còn cô thế nào cũng không sao cả. Nhưng cô không nghĩ tới, dưới sợi dây của nhân duyên, cô lại xuất hiện trong cuộc sống của anh, trải qua mọi chuyện, rồi hai người lại có thể dây dưa như vậy.

Bây giờ, hai người bị vây hãm trong cuộc hôn nhân không tương lai, cả hai đều có cảm giác thở không nổi.

Là cô đã sai sao? Năm đó có lẽ cô không nên tự quyết định làm chuyện mình tự cho là đúng, cô không nghĩ tới anh sẽ tình nguyện buông tay Hà Di Thiên, mà kiên trì trừng phạt cô...

Mộ Tranh thở dài yếu ớt, cuộc hôn nhân này đến tột cùng sẽ phát triển theo hướng nào đây? Là hạnh phúc hay đau khổ? Cô cảm thấy rất băn khoăn, không biết nên làm thế nào mới phải.

Tiếng chuông di động vang lên làm bừng tỉnh mọi suy nghĩ rối loạn trong cô, cô tiếp nhận điện thoại, đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói lo lắng.

“Mộ Tranh, là Mộ Tranh sao?”

“Di Hoa?” Cô kinh ngạc, không rõ mẹ Thác Dã có chuyện gì mà đột nhiên gọi điện cho cô:

“Sao vậy ạ? Không phải... Thác Dã đã xảy ra chuyện gì chứ?”

Nghe qua giọng nói của dì Hoa, dường như bà đang rất suy sụp:

“Mộ Tranh, cháu nhất định phải nghĩ cách cứu Thác Dã nhà dì! Nó, nó... xong rồi, thật sự xong đời rồi...”

“Chuyện gì xong rồi? Dì Hoa, dì đừng vội, từ từ kể lại mọi chuyện cho cháu nghe.”

“Đều do thằng con trai bất hiếu của trưởng thôn! Dì đã sớm nói với Thác Dã đừng động vào thằng nhóc ấy, vậy mà nó nhất quyết nói vì nó với Bân Tử từ nhỏ đã lớn lên với nhau nên không thể không quan tâm, cuối cùng lại bị hại thảm!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ạ?” Mộ Tranh càng nghe càng không hiểu, cũng bắt đầu hoảng theo:

“Dì Hoa nói mau đi, Thác Dã bị làm sao rồi?”

“Nó bị cảnh sát bắt đi rồi!” Dì Hoa ghen ngào:

“Bọn họ nói nghi ngờ nó có liên quan đến vụ giết người...”

“Giết người?” Mộ Tranh khiếp sợ.

“Đều do Bân Tử hại! Nó ra ngoài chọc giận đại ca xã hội đen khiến đối phương phái người đuổi giết nó, Thác Dã vì cứu nó mà...”

“Đã xuống tay giết người sao?”

Chuyện gốc như vậy, tại sao có thể xảy ra chứ?

“Người không phải do nó giết! Thác Dã nói do người kia không đứng vững nên đã tự mình ngã xuống... Nhưng dù Thác Dã nhà dì nói gì, thì cảnh sát cũng không chịu tin nó, họ kiên quyết muốn vu oan nó giết người. Hu hu hu...” Dì Hoa gào khóc.

“Dì Hoa, dì đừng khóc, nếu người không phải do Thác Dã giết, thì chắc chắn sẽ có cách giải quyết, dì đừng khóc nữa.” Mộ Tranh luôn mồm khuyên dì Hoa, nhưng chính cô cũng đang chảy mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch.

“Mộ Tranh, cháu có thể nhờ chồng cháu giúp đỡ không?” Dì Hoa khẩn cầu:

“Cậu ấy là luật sư nổi tiếng, nhất định sẽ có cách giúp Thác Dã rửa sạch tội oan! Được không? Hãy nhờ chồng cháu cứu nó, cứu con dì với!”

Muốn Quang Hy giúp đỡ? Nhưng...

Mộ Tranh chau mày, nhớ tới quan hệ vợ chồng tương kính như “băng”, thật sự cô không dám chắc anh có đồng ý không nữa.

“Dì cầu xin cháu!” Dì Hoa hiểu lắm sự chần chờ của cô, nên đã tích cực cầu xin:

“Dì biết trước kia dì không đối xử tốt với cháu, ba lần bốn lượt muốn nhằm vào cháu, nhưng dì... dì không có ác ý! Dì cũng thương Thác Dã, còn nữa, dì cũng rất yêu Tiểu Lạc, cũng thường tặng đồ chơi cho nó, cháu cũng biết chuyện này, đúng không?”

“Cháu biết, dì Hoa, mọi chuyện cháu đều biết cả.” Mộ Tranh dịu dàng an ủi bà:

“Dì yên tâm, cháu sẽ nhờ Quang Hy giúp, nhất định sẽ nghĩ cách cứu Thác Dã ra, dì đừng khóc, trước tiên phải tỉnh táo lại.”

“Được, thật tốt quá.” Dì Hoa nức nở cảm kích:

“Vậy cảm ơn cháu, Mộ Tranh, dì chờ tin tốt của cháu.”

...

Sáu năm trước, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Mộ Tranh quyết định rời khỏi anh, thật sự bởi vì cô không muốn cùng chung hoạn nạn với anh? Hay có những nguyên nhân khác không thể nói ra?

Chuyện ấy có liên quan đến mẹ của anh sao?

Đêm khuya, Quang Hy ở lại công ty tăng ca, anh sửa sang lại tài liệu sẽ lên tòa ngày mai, trong lòng lại không yên, anh nhớ đến thái độ khó hiểu của vợ.

Anh cảm thấy, sáu năm trước, Mộ Tranh nhất định đã che giấu anh chuyện gì đó. Anh cẩn thận nhớ lại mọi chuyện của sáu năm trước, dùng lý trí phân tích kế hoạch năm đó của cô.

Anh càng nghĩ lại càng cảm thấy không đúng, vợ anh không thể là loại phụ nữ ham hư vinh, nếu theo như lời cô nói, cô mệt mỏi, muốn tương lai của cô tốt hơn, thì vì sao khi đến thôn Hoa Điền cô vẫn một mình nuôi nấng Tiểu Lạc trưởng thành?

Cho dù người nhà Thác Dã ghét bỏ cô với đứa con mồ côi ba, thì cô cũng có thể tìm người đàn ông khác, chỉ cần tìm một người đàn ông có điều kiện kinh tế tốt, cô sẽ có thể tháo bỏ những gánh nặng trên vai rồi, nhưng cô không trốn tránh trách nhiệm của mình, mà kiên trì làm một bà mẹ đơn thân nuôi con.

Người phụ nữ như vậy sẽ sợ chịu khổ ư? Căn bản cô luôn phải chịu khổ rồi!

Quang Hy nghĩ mà lòng khê nhói đau, nhớ tới sáu năm nay Mộ Tranh phải một mình đơn độc nuôi Tiểu Lạc khôn lớn, làm anh liên tục không nhịn được mà đau lòng vì cô.

Thật sự anh đã làm khó cô rồi...

Có người gõ cửa, anh giật mình, ngẩng đầu lên, ngạc nhiên phát hiện người đang đứng ở cửa là người con gái anh đang nhung nhớ.

Sắc mặt cô trắng bệch, khóe miệng nở nụ cười có chút miễn cưỡng, ánh mắt nhìn anh hàm chứa sự xin lỗi, dường như cô đang lo lắng cho rằng mình đang quấy rầy anh.

“Sao em lại tới đây?”

“Em tới gặp anh, đã trễ vậy mà anh còn chưa về nhà, nên...” Cô thở sâu, giơ hộp cơm nóng trong tay lên:

“Em tới đưa đồ ăn khuya cho anh.”

“Ăn khuya?”

Quang Hy vui vẻ, đứng dậy đón chào vợ, hành động này xem như cô đang muốn hòa giải với anh sao?

“Anh đói bụng chưa? Ăn tối chưa?” Cô có chút không xác định nhìn anh.

“Cũng đã ăn một chút, nhưng chỉ ăn sandwich thôi.” Anh cười:

“Em mang món gì cho anh vậy?”

“Cơm thịt bò.”

Cơm thịt bò? Anh ngần người.

“Anh... không muốn ăn à?” Cô quan sát biểu tình chần chừ của anh.

Không phải không muốn, mà món cơm thịt bò này đối với họ mà nói, đã hàm chứa rất nhiều hương vị phức tạp, ngọt và chua, hạnh phúc và đau khổ, có được và mất đi.

“Em ngồi xuống đi.”

Quang Hy kéo Mộ Tranh ngồi xuống ghế sofa, mở hộp cơm giữ ấm, mùi thịt bò vừa xông vào mũi, gợi lại ký ức của năm đó. Anh múc một thìa vào miệng, khẽ nhắm nuốt, cố gắng kìm nén sự xúc động.

“Ăn ngon chứ?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Hốc mắt của anh ửng đỏ, lại ăn vài miếng nữa, mới gật gật đầu.

Mộ Tranh nhìn anh ăn từng miếng từng miếng, trong lòng cô cũng kích động, cổ họng tràn ngập cảm giác ngọt ngào, thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể nói hết.

Quang Hy ăn quá nhanh nên bị ho khan, cô vội vàng rót cho anh ly nước, khi anh uống xong, cô vỗ lưng giúp anh.

20. Chương 11 - Phần 2 (hết)

Anh nhìn cô, mỉm cười tự chế nhạo bản thân: “Rất xấu hổ, đúng không?”

Cô lắc đầu.

“Chỉ vì hộp cơm này, thật sự rất ngon.” Anh tán thưởng.

“Anh thích là tốt rồi.” Cô nhỏ giọng đáp lại, mê man liếc nhìn anh.

Anh nhìn ra cô đang có chuyện muốn nói nên hỏi: “Em muốn nói chuyện gì thì nói đi.”

“Em... em muốn...” Mộ Tranh cắn môi, hai tay nắm chặt làn váy.

“Em nói đi, không sao.” Anh nhẹ nhàng cổ vũ, anh đoán rằng có lẽ cô đang muốn bộc bạch nguyên nhân năm đó cô rời bỏ anh.

“Em muốn nhờ anh giúp một việc, anh có thể... biện hộ giúp Thác Dã được không?”

“Sao?” Quang Hy chấn động, chuyện này hoàn toàn không phải chuyện anh muốn nghe.

“Anh ấy bị lôi vào chuyện giết người!” Cô vội vàng giải thích:

“Nhưng anh ấy thật sự không có giết người, là cảnh sát đã hiểu lầm, anh ấy bị oan!”

Anh trừng mắt nhìn cô, thật lâu sau, giọng nói khàn khàn của anh vang lên:

“Nên đêm nay em vội vã mang cơm thịt bò đến cho anh là vì chuyện này?”

Thì ra không phải cô muốn giải hòa với anh, mà vì Hoa Thác Dã! Sao anh có thể ngốc vậy chứ? Nghĩ đến tình cảm quyến luyến năm đó của cô, thì ra người cô thực sự quan tâm lại là Hoa Thác Dã, mà không phải anh...

“Quang Hy, anh không đồng ý ư?” Mộ Tranh hỏi thật cẩn thận.

Quang Hy cười lạnh, đứng dậy đưa lưng về phía cô, nhìn bóng đêm ảm đạm ngoài cửa sổ:

“Nếu anh không đồng ý, có phải một ngày nào đó em sẽ mang Tiểu Lạc âm thầm rời bỏ anh?”

“Em...”

Mộ Tranh giật mình, không biết tại sao, cô cảm thấy dường như trong lời nói của chồng có cảm giác đau buồn, làm cô cũng không khỏi cảm thấy đau lòng.

“Được, anh đồng ý với em.”

Anh quay đầu lại, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt thâm trầm làm cô đoán không ra:

“Em yên tâm, anh nhất định sẽ đem người đàn ông em yêu quay về.”

Từ sau khi Quang Hy đồng ý giúp Thác Dã rửa sạch tội danh, quan hệ vợ chồng giữa hai người càng ngày càng trở nên căng thẳng, ngay cả Tiểu Lạc cũng không cách nào làm thuốc giảm hòa, khi ở nhà, Quang Hy luôn đối mặt với Mộ Tranh bằng thái độ vô cùng lạnh lùng.

Phương Đức Dung nhin không được, bà lén tìm con dâu nói chuyện:

“Quang Hy không phải vẫn còn giận con chuyện của sáu năm trước chứ? Hẳn mẹ nên nói cho nó biết năm đó thật ra là mẹ...”

“Không phải vậy ạ.” Mộ Tranh khéo léo từ chối ý tốt của mẹ chồng:

“Đây là vấn đề của con và Quang Hy, chúng con sẽ tự mình giải quyết, hơn nữa Quang Hy giận con cũng không phải vì chuyện của sáu năm trước ạ.”

“Vậy rốt cuộc nó đang giận con chuyện gì? Con định giải quyết như thế nào đây?”

Phương Đức Dung sốt ruột thay con trai và con dâu, nếu là trước đây bà sẽ bỏ mặc mọi chuyện, nhưng hiện tại, bà thật sự hi vọng hai người con của bà sẽ hiểu nhau, cùng nắm tay đi về tương lai.

“Tóm lại mẹ không cần lo lắng, con sẽ nghĩ cách ạ.” Mộ Tranh an ủi bà, cô thể hiện với bà rất tự tin, nhưng thật ra cô đang cảm thấy rất hoang mang lo sợ.

Bởi vì Quang Hy nghĩ người cô yêu là Thác Dã, đây thật sự là hiểu lầm lớn mà!

Vấn đề là, cô nên cởi bỏ hiểu lầm này như thế nào đây? Quang Hy đối với cô luôn làm như không thấy, khi ngẫu nhiên phải cùng cô trao đổi về việc biện hộ cho Thác Dã, thì anh luôn bày ra vẻ mặt đang giải quyết công việc, mỗi khi cô muốn thử tới gần anh một bước, thì cô có thể cảm giác anh đang đóng cửa trái tim, rồi lui về sau một bước.

Anh thật sự hận cô như vậy ư?

Nhìn anh vì chuyện của Thác Dã mà phải thường xuyên làm việc đến nửa đêm, không giấu được đôi mắt quầng thâm, làm cô rất đau lòng. Cô chuẩn bị bữa khuya cho anh, nhưng một miếng anh cũng không động vào.

Cô không biết nên làm như thế nào cho phải, càng để ý một người, thì bạn sẽ càng sợ người ấy lạnh lùng với mình, bởi vì khi vết thương đã chồng chất trong tim, nó sẽ không thể chịu nổi bất cứ một tổn thương nào nữa.

Vì thế, cô chỉ có thể đứng từ xa mà quan tâm anh, nhờ người giúp việc mang bữa khuya tới cho anh, khi thì cô tỉ mỉ hầm canh gà, cũng phải mượn tay Tiểu Lạc đưa canh cho ba nó uống.

Giúp anh giặt áo sơ mi, giặt quần, đều chỉ có thể vụng trộm mà làm, cô không dám cho anh biết. Cô không cần anh cảm động, cô chỉ hi vọng có thể chia sẻ sự vất vả với anh, khi anh đang thức đêm hăng hái chiến đấu, thì cô sẽ yên lặng ở đằng sau làm chỗ dựa vững chắc cho anh.

Hai tuần sau, anh tìm được chứng cứ mấu chốt, rửa sạch được tội danh cho Thác Dã, Thác Dã rốt cuộc cũng được tự do, cô biết được tin tức qua điện thoại mà mừng như điên.

“Cảm ơn anh, Quang Hy, em biết chỉ có anh mới có thể làm được, cảm ơn anh!” Cô kích động nói lời cảm ơn.

Ở đầu dây bên kia là Quang Hy đang mang vẻ mặt rất kì lạ, anh chỉ trầm mặc một lát, rồi lạnh lùng mở miệng:

“Tôi đã đồng ý chuyện của em, cũng đã làm tốt, kế tiếp em cũng nên báo đáp tôi.”

“Báo đáp?” Cô sửng sốt: “Anh muốn em làm gì?”

“Tôi muốn em từ nay về sau... hãy rời khỏi thế giới của tôi.”

“Cái gì!?” Về mặt cô sợ hãi, như bị trúng một đòn sấm sét nặng: “Ý của anh là...”

“Chúng ta ly hôn thôi.”

Ly hôn! Anh muốn ly hôn với cô?

Đầu óc Mộ Tranh trống rỗng, như muốn ngất đi:

“Vì sao? Quang Hy, vì chuyện gì mà anh... muốn ly hôn?”

“Đây không phải là chuyện em muốn sao?” Giọng nói của anh lạnh như băng:

“Em yên tâm, tôi sẽ không lấy quyền giám hộ Tiểu Lạc mà ép buộc em, trải qua chuyện này, dì Hoa đối với em cũng cảm kích hơn nhiều, sẽ không đến mức ngăn cản em vào nhà họ Hoa, em có thể danh chính ngôn thuận gả cho Hoa Thác Dã, chúc em hạnh phúc.”

Chúc cô hạnh phúc? Anh đang chúc cô hạnh phúc?

Mộ Tranh tan nát cõi lòng, nước mắt từ từ chảy xuống, cô nhắm mắt lại, thân thể mềm nhũn tựa dọc theo bức tường, ngồi ập xuống mặt đất.

...

Từ sau khi đưa ra yêu cầu ly hôn, Quang Hy suốt ba ngày không về nhà, chỉ phái người chuyển phát đưa đơn ly hôn đã có chữ ký của anh.

Không ai biết anh đã đi đâu. Di động cũng tắt máy, anh cũng không tới công ty làm việc, dường như anh đã biến mất trong cuộc sống của cô.

Mộ Tranh nhận được đơn ly hôn, mặc dù cô đã tự nhủ mình phải kiên cường, nhưng vẫn không chấp nhận được sự thật này, cuối cùng cũng ngã bệnh.

Tiểu Lạc thấy mẹ nằm ốm mê man trên giường nhưng vẫn gọi tên ba làm bé lo lắng vô cùng, muốn nghĩ cách liên lạc với ba, nhưng gọi điện thoại thì không có người nhắc máy, bé nhanh trí hành động, nghĩ cách đưa thông tin cho ba.

Bé tìm thấy chiếc đồng hồ, lại không biết nên dùng như nào, kiểm tra qua lại, lại không cẩn thận đã làm đứt dây đồng hồ.

Không xong rồi! Không phải bé đã làm hỏng máy gửi thông tin liên lạc rồi chứ?

Bé gấp đến mức khóc to lên, tay nắm đồng hồ, ngồi trong sân ghen ngào gọi:

“Ba ơi, ba ơi, ba có nghe thấy không? Tiểu Lạc đang gọi ba, ba nhanh trở về đi, mẹ bệnh rồi! Hu hu...”

Cũng không biết là máy liên lạc có tác dụng, hay là ông trời rủ lòng thương, mà Quang Hy đã thật sự trở về.

“Ba ơi, ba ơi! Ba đã trở về rồi!” Tiểu Lạc vui vẻ nhào vào lòng ba:

“Cái máy liên lạc này thật sự hữu dụng, mẹ không gạt con mà.”

“Tiểu Lạc.”

Quang Hy một mình lang thang ở ngoài đã ba ngày ba đêm, thể xác và tinh thần cũng mệt mỏi lắm rồi, vừa nhìn thấy con, trong lòng anh cũng xúc động:

“Ba rất nhớ con.”

“Con cũng rất nhớ ba! Vì sao ba nhiều ngày không về nhà vậy?”

Bởi vì anh sợ, sợ phải đối mặt với chia ly, sợ phải chịu nỗi đau khi mất đi đồng thời cả con trai và vợ.

Quang Hy mím môi chua xót, xoa xoa đầu con trai:

“Tiểu Lạc mấy ngày nay có khỏe không?”

“Không khỏe, một chút cũng không ạ.” Tiểu Lạc lắc lắc đầu, nước mắt lăn lăn rơi đầy mặt:

“Mẹ bị bệnh rồi.”

“Mộ Tranh bị bệnh?” Quang Hy kích động.

“Mẹ bị sốt, người rất nóng.” Tiểu Lạc tổ kho.

Tại sao có thể như vậy? Trong lòng Quang Hy nóng như lửa đốt, anh vội vàng chạy lên lầu, trở về phòng ngủ, quả nhiên vợ anh đang nằm mê man trên giường, khuôn mặt tái nhợt làm anh không đành lòng.

“Quang Hy, không được... không được bỏ em lại...” Cô ở trong mộng thương tâm nói mê. Khóe mắt ẩn chứa nước mắt.

“Mẹ luôn gọi tên ba, nhất định là vì mẹ rất muốn gặp ba.” Tiểu Lạc hốc mắt ửng hồng.

Thật sao? Cô thật sự muốn gặp anh? Anh nghĩ đến lúc cô nhận được đơn ly hôn sẽ rất vui vẻ đến gặp mặt người yêu của mình mới phải...

Quang Hy ngẩn ngơ, đi đến trước giường vợ đang nằm, dường như cô cảm giác được anh đã về, nên bàng hoàng vươn tay tới, anh do dự cầm lấy tay cô.

“Ba ơi, mẹ sẽ khỏe lại, đúng không ạ?” Tiểu Lạc lo lắng hỏi.

“Đương nhiên rồi.” Quang Hy dùng tay kia nắm bàn tay nhỏ của con trai. “Ba cam đoan.”

“Vậy là tốt rồi.”

Tiểu Lạc yên tâm, bé làm nũng tiến sát vào lòng ba, lúc này mới nhớ đến cái đồng hồ đã đứt dây.

“Con xin lỗi ba, Tiểu Lạc muốn nhận lỗi với ba.”

“Nhận lỗi gì?”

“Đây ạ.”

Tiểu Lạc đáng thương mở lòng bàn tay nhỏ ra, dây đồng hồ đã đứt thành hai phần:

“Con xin lỗi ba, con làm hỏng máy thông tin ba tặng cho con rồi.”

“Thì ra là vậy.” Quang Hy buồn cười:

“Không sao, hỏng rồi thì thôi, cùng lắm ba lại mua cho con cái khác.”

“Không được! Đây là món quà đầu tiên ba tặng cho con, không thể mua lại được.” Tiểu Lạc ảo não.

“Được rồi, được rồi. Để ba xem có thể sửa được không nào.”

Vì sợ con nín khóc, Quang Hy đành phải nhận lấy đồng hồ, không ngờ lại ngoài ý muốn phát hiện ra một cái thẻ nhớ được cất giấu cẩn thận trong đồng hồ:

“Đây là cái gì?”

Anh lấy thẻ nhớ ra, đồng thời cũng tìm được một bí mật đã cất giấu sáu năm nay...

Khi Mộ Tranh tỉnh lại, cô bắt gặp một hình ảnh thật ấm áp, người đàn ông cô yêu nhất ôm đứa con cô thương nhất, cả hai đang dựa vào giường cô mà ngủ gật.

Hai cha con đều hàm chứa nụ cười trên miệng, giống như đang rất hạnh phúc trong mơ.

Cô ngẩng nhìn hai người, bỗng nhiên đôi mắt chua xót, rõ ràng cô không muốn khóc, nhưng nước mắt lại cứ chảy ra.

Quang Hy hơi giật mình một chút, từ trong mộng tỉnh lại, thấy cô cũng đã tỉnh, giờ tay đặt lên trán cô:

“Trán em bớt nóng rồi.”

Cô cảm giác được ánh mắt ấm áp của anh, trong lòng chấn động.

“Em đợi một chút.”

Anh mỉm cười, bế Tiểu Lạc về phòng ngủ của bé, khi trở lại trước mặt Mộ Tranh, trên tay anh còn cầm một tập tài liệu.

Là đơn ly hôn!

Mộ Tranh kinh hãi, toàn thân rét run: “Anh vẫn muốn kiên trì... ly hôn với em sao?”

“Em không muốn à?” Anh không đáp hỏi lại.

Cô mê man nhìn anh, trong lòng rối rắm, giây giụa hồi lâu, rốt cuộc cũng thổ lộ tiếng lòng:

“Đúng, em không muốn, Quang Hy, em không muốn... ly hôn với anh.”

“Vì sao?”

“Bởi vì người em yêu... là anh.” Hai tay Mộ Tranh gắt gao nắm chặt lấy chân, cúi đầu giấu đi ánh mắt bị thương:

“Cho dù anh hận em, dù anh muốn rời khỏi em, nhưng em vẫn muốn nói cho anh biết, người em yêu... là anh, vẫn... luôn là anh.” Trong phút chốc cô nghẹn ngào, giọng nói cứ đứt quãng:

“Sáu năm trước... là lỗi của em, em cứ nghĩ việc mình làm là tốt cho anh, em hi vọng anh được hạnh phúc, mà không ngờ tới mọi chuyện sẽ thành như vậy... em yêu anh rất nhiều, là thật đấy! Xin lỗi anh, Quang Hy, rất xin lỗi, anh không hận em nữa được không?”

Cô không ngừng nói lời xin lỗi, anh nghe thấy cô đang rất thương tâm.

“Đừng nói nữa.” Anh dịu dàng chặn lời cô, ngồi xuống bên cạnh mép giường, rồi dùng ngón cái lau đi nước mắt nơi khóe mắt cô:

“Em có biết mấy hôm nay anh đi đâu không?”

“Anh đi đâu?”

“Anh tới đại học Thánh Đức, đi qua những nơi trước kia chúng ta đã từng bên nhau, còn tới cả thôn Hoa Điền, nhìn vườn hoa em đã vất vả chăm sóc.” Anh hơi dừng lại, rồi dịu dàng nhìn cô. “Mộ Tranh, thật ra anh không muốn em sẽ rời bỏ anh lần nữa.”

Mộ Tranh giật mình: “Vậy tại sao...”

“Bởi vì anh nghĩ em không hề yêu anh.” Quang Hy cười khổ, bộc bạch suy nghĩ của mình:

“Em biết không? Đêm tân hôn của chúng ta, anh luôn đứng ngoài cửa phòng, vì anh đang đợi em ra ngoài tìm anh, nhưng em không ra, nên anh rất giận, anh cảm thấy em không để ý đến anh chút nào.”

Anh hi vọng cô để ý đến anh? Mộ Tranh giật mình nhìn chồng, cô thấy sự chân thành trong mắt anh, từ từ, cô cảm nhận được tình ý trong đó, lúc này cô mới giật mình, đêm hôm đó, chắc chắn cô đã làm tổn thương người đàn ông này.

“Nơi này của anh rất đau.” Anh chỉ chỉ vào trái tim mình:

“Cho nên những hôm sau anh đều về nhà rất khuya, rồi cố tình tỏ ra lạnh lùng với em.”

Mộ Tranh chua xót trong lòng: “Xin lỗi.”

Vì sao cô luôn làm anh bị tổn thương?

“Tính cách của anh như vậy đấy, chắc em cũng hiểu rõ, càng để ý, lại càng giả vờ không quan tâm.” Anh tự chế nhạo:

“Sáu năm trước cũng vậy.”

Sáu năm trước? Mộ Tranh hoang mang trong nháy mắt.

Quang Hy có chút lúng túng, anh đứng dậy đưa lưng về phía cô:

“Sáu năm trước, sở dĩ anh từ chối em, không phải vì Dĩ Thiển, mà vì anh biết mình bị ung thư não, nghe nói tỷ lệ phẫu thuật thành công không cao, nên anh không muốn làm em bị tổn thương.”

Mộ Tranh kinh ngạc, cũng đứng dậy theo:

“Nhưng mẹ nói anh vì Thánh Đức đường mới quyết định hẹn hò với Dĩ Thiển.”

“Anh biết mẹ sẽ nói với em như vậy mà.” Quang Hy quay đầu lại, thở dài:

“Kì thật khi đó anh chưa từng nghĩ sẽ hẹn hò với Dĩ Thiển, anh luôn coi người yêu của anh cũng chỉ có mình em.”

Nói như vậy, là chính cô đã hiểu lầm anh, cô nghĩ anh là vì Thánh Đức đường, nên anh sẽ khó xử khi đứng giữa cô và Dĩ Thiển, nhưng không ngờ nguyên nhân thật sự khiến anh buông tay cô, là vì ung thư não.

“Lúc ấy cũng là vì muốn tốt cho anh, không muốn anh khó xử, nên em mới rời khỏi anh, đúng không?” Quang Hy chua chát hỏi.

Mộ Tranh ngơ ngẩn, trong đầu bỗng dưng xuất hiện một cơn sóng mạnh mẽ dâng trào, cô lấy tay che miệng, ngăn lại những giọt nước mắt xúc động.

Thì ra cô tự mình là đúng, nhưng lại làm bọn họ như bị thần xui quỷ khiến, ở thời điểm anh cần cô nhất, thì cô lại không ở bên cạnh anh.

“Thực xin lỗi, Quang Hy, em thật sự... rất xin lỗi.”

Nước mắt như những viên trân châu đột nhiên rơi xuống.

Quang Hy dùng bàn tay lau đi những giọt nước mắt của cô:

“Anh cũng sai, lúc ấy anh không nên giấu em chuyện đó.”

Sự dịu dàng của anh càng khiến cô thêm đau khổ, cô vùi vào lòng anh khóc thật to.

“Em vừa nói em yêu anh, là thật chứ?” Khi tiếng khóc của cô nhỏ dần, thì anh nâng mặt của cô lên, dùng giọng khàn khàn hỏi.

“Vâng.” Cô không hề bướng bỉnh nữa, chỉ thản nhiên thừa nhận.

“Anh cũng vậy.” Anh thản nhiên mỉm cười, trong nụ cười cất giấu tình cảm chân thành:

“Lúc anh khôi phục trí nhớ, anh cũng vẫn yêu em.”

“Thật ư?” Cô khó có thể tin.

“Thật! Nên thời gian đó, em đã tra tấn khiến anh thật thảm hại, em lại còn tưởng rằng vì muốn trừng phạt em nên mới kết hôn với em, quả thực anh bị em làm cho tức chết mà.” Anh yêu thương véo véo chóp mũi của cô.

Cô nở nụ cười, trong nụ cười hàm chứa cả nước mắt:

“Thực xin lỗi, là do em quá hẹp hòi rồi.”

“Thay vì nói xin lỗi với anh thì... đồng ý với anh một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Ngày mai hẹn hò với anh.”

Cái gọi là hẹn hò của anh, việc đầu tiên là đi xe buýt.

Mộ Tranh rất kinh ngạc, chần chờ một chút mới lên xe, ngồi sống vai với Quang Hy ở hàng ghế cuối:

“Tại sao?”

“Còn hỏi à?” Anh cười nhìn cô: “Đây không phải ước nguyện của em à?”

“Dạ?” Cô sững sốt.

Anh lấy từ trong túi áo ra một thẻ nhớ đã cũ, rồi nhiệt tình giơ tới trước mặt cô:

“Hình như có một cô gái đã vụng trộm dùng cách này để thổ lộ với anh.”

“Ồ? Anh phát hiện ra rồi?”

Mặt cô đỏ lên, vươn tay đoạt thẻ nhớ.

Anh cười để cô đoạt, rồi lấy di động ra:

“Không sao, anh đã đem những đoạn thu âm quan trọng sao chép hết vào đây rồi.”

“À?”

Mặt của cô càng đỏ hơn, không biết có nên đoạt lại di động kia không.

“Xem ra người nào đó thật sự rất thích anh đây, thừa dịp lúc anh không chú ý đã chụp rất nhiều ảnh nữa chứ.” Quang Hy ranh mãnh giơ cao điện thoại, chỉ vào ảnh chụp:

“Em xem, ngay cả lúc anh ngủ cũng chụp, anh đoán cô ấy nhất định đang ngồi bên cạnh chảy nước miếng mà nhìn thật lâu.”

“Anh nói bậy gì vậy?” Cô hờn dỗi kháng nghị: “Em không có chảy nước miếng đâu!”

“Cho nên em thừa nhận mình lén nhìn anh ngủ rất lâu à?” Anh trêu chọc.

“Em...” Cô không biết nói gì nữa.

“Cũng khó trách.” Quang Hy ra vẻ hất tóc:

“Anh đẹp trai thế này, mị lực cũng dư đầy, phụ nữ không mê mẩn anh cũng rất khó.”

“Anh...” Cô tức giận đến cắn môi: “Không biết xấu hổ.”

“Dám nói anh không biết xấu hổ? Có muốn anh đưa những thứ còn xấu hổ hơn ra để mọi người trên xe cùng nghe thử không?” Anh trêu cô.

Cô tức giận, không thể không đoạt lại điện thoại.

“Đưa cho em, mau đưa! Không được làm loạn, em cảnh cáo anh, không được làm bậy.”

Anh cười ha ha, cùng cô ở cuối xe làm loạn một trận, hai người còn náo loạn hơn trẻ con, làm các hành khách khác trên xe cũng tò mò liếc nhìn họ.

Cuối cùng, Mộ Tranh mệt mỏi, cô thật sự không thể lấy lại điện thoại nên đành phải nhận thua, cô nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy nụ cười đắc thắng của chồng nữa.

Đột nhiên, một bên tai nghe được nhét vào tai cô, một chuỗi âm thanh tinh tang vang lên.

Là Air on the G string, lồng ngực cô chấn động, cô nhận ra đó là tiếng đàn do cô đánh năm đó.

Tiếp theo, là giọng nói ngượng ngùng của cô:

“Em thích anh, Nhậm Quang Hy, rất thích rất thích anh.

Em thích sự tùy hứng của anh, thích tính cách cao ngạo của anh, thích sự mạnh mẽ và tự tin của anh khi anh chơi Khúc côn cầu, thích dáng vẻ chăm chỉ của anh khi anh nghiên cứu pháp luật để biện hộ cho em, thích anh luôn nói một đằng nghĩ một nẻo, rõ ràng là tốt với em mà luôn tỏ thái độ xa cách em.

Em còn thích anh khi anh ngủ, không hề phòng bị giống như trẻ con vậy.

Nếu cuộc đời là một chuyến xe buýt, thì em hi vọng trạm cuối cùng của em sẽ dừng lại ở nơi của anh, đáng tiếc em không thể ở đó với anh, anh có giấc mộng lớn, em đuổi không kịp.

Nhưng cũng không sao cả, cho dù chỉ có thể cùng anh ngồi bên nhau một lúc, em cũng sẽ không tiếc nuối, bởi vì ở trạm này, em được nhìn thấy những phong cảnh tươi đẹp nhất của chuyến đi.

Cảm ơn anh, Nhậm Quang Hy.

Em yêu anh, cho dù hạnh phúc của anh không ở trạm dừng có em...”

Đây là lời tỏ tình năm ấy của cô mà.

Mộ Tranh vừa nghe, trong lòng có cảm giác vừa ngọt ngào lại ưu thương, đó chính là hương vị của tình yêu say đắm thời thanh xuân.

Đoạn ghi âm kết thúc, vài giây tiếp theo rất im lặng, nhưng sau đó, một giọng nói khàn khàn dịu dàng vang lên...

“Lương Mộ Tranh, anh cũng yêu em.

Yêu sự kiên cường của em, yêu sự lương thiện của em, yêu vẻ mặt ngọt ngào của em khi em đánh đàn, yêu cách em dạy bảo anh, đáng vẻ khi ấy của em rất mạnh mẽ, yêu khi em nói mình không thể luôn nhận sự bảo vệ của anh, vì em cũng muốn bảo vệ anh nữa.

Anh còn yêu em, mỗi khi em hôn anh, em vẫn luôn xấu hổ thẹn thùng như vậy.

Cảm ơn em, Lương Mộ Tranh.

Anh yêu em, hạnh phúc của anh chính là trạm dừng có em...”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-ke-tiep-hanh-phuc>